

Hồ Điệp Công Tử

Contents

Hồ Điệp Công Tử	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	24
5. Chương 5	31
6. Chương 6	39
7. Chương 7	46
8. Chương 8	54
9. Chương 9	60
10. Chương 10	67

Hồ Điệp Công Tử

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, giang hồ, cường thế bà đạo công x...tiểu bạch thụEdit: Ân Nguyệt Sơn TrangMôn chủ của phái Hoa M

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-diep-cong-tu>

1. Chương 1

“Đồ nhi a..... người nhất định phải..... nhớ kỹ.....trọng chấn gia phong” Nam tử nằm trên giường tuổi đã hiện lão, hiện đang hấp hối.

“Ô ô ô..... Sư phụ, đồ nhi nhớ kỹ! Đồ nhi nhất định sẽ cố gắng trọng chấn gia phong. Không phụ sự ủy thác của sư phụ.” Một thiếu niên đáng người mảnh dẻ quỳ ở bên giường, nhìn sơ qua thì hẳn là một mỹ nhân, chỉ tiếc là lại khóc đến không nhìn ra mặt mũi.

Thiếu niên đang khóc tên là Hồ Điệp, năm nay vừa đúng mười sáu tuổi, là thân truyền đệ tử duy nhất của nam nhân đang nằm ngay đơ trên giường kia.

Bất quá nói đến môn phái của hai thầy trò này, tuyệt đối sẽ làm cho vô số chính nghĩa nhân sĩ vừa khinh thường vừa xấu hổ.

Đó chính là – Thái hoa môn!

Cố danh tứ nghĩa, chính là môn phái chuyên bồi dưỡng hái hoa tặc trong truyền thuyết, tuy nhiên nghe nói là nằm ngay đơ nam nhân kia có chết cũng không nhận mình là hái hoa tặc.

Nghe nói nằm ngay đơ nam lúc còn trẻ cũng là ngọc thụ lâm phong, nổi danh xinh đẹp một thời. Trong vòng hai ba năm, cơ hồ mỗi ngày đều có nam nhân đuổi đánh những nữ nhân có ý định muốn gả cho hắn,

trên giang hồ hần chỉ giỏi chạy trốn tứ phía, một chút cũng không dám lộ mặt ra ngoài.

Những ngày tháng đó, đừng nói là hái hoa, đến cả cánh hoa còn không thể đụng đến mà! Cuối cùng bởi vì cảm thấy quá sức vất vả, hần liền dán một danh thiếp tại Duyệt Lai khách *** tuyên bố rời khỏi giang hồ, từ nay về sau không thấy tung tích.

Theo như Duyệt Lai khách *** lão bản nương kể lại, mấy ngày đó khách *** làm ăn phát đạt trước nay chưa từng có! Tin tức một truyền mười truyền trăm, nam nữ lão ấu trong giang hồ không kể đường xá xa xôi, mặc kệ có biết chữ hay không, cũng kéo đến xem thiên cổ nhiệt thiếp kinh thiên động địa quỷ khóc thần sầu kia. Các nam nhân sau khi xem xong đều cười lớn, các nữ nhân sau khi xem xong thì khóc rống, cảnh tượng phi thường quỷ dị.

Lại theo kinh nghiệm bản thân của thuyết bát quái nhân (người kể (đủ thứ) chuyện) nói, kỳ thật ngày đó ngoài những nữ nhân không ngừng khóc rống, còn có vài vị như hoa thiếu niên ôm đầu khóc rống, cho đến khi liên tục nấc lên không ngừng, thậm chí sau này còn lưu lại di chứng vừa khóc vừa nấc cục.

Sau khi quy ẩn, ngay đơ nam nhân vào một ngày nào đó gặp được một tiểu khất cái, con người đen láy nhìn nhìn hần, ánh mắt cầu xin, tựa như con chó nhỏ ven đường, đặc biệt làm người ta yêu mến! Liền thuận miệng hỏi hần có tên hay không, tiểu khất cái nói có, tên là Hồ Điệp.

Ngay đơ nam nhân lập tức cảm thấy, cái này giống như duyên phận đã tu luyện tam sinh tam thế giữa mình và tiểu khất cái! Không cần suy nghĩ liền thu hần làm đồ đệ, rồi chạy đến khe núi này sinh sống, lập chí đem hết một thân “công phu” của chính mình truyền dạy cho hần.

Một dạy này dạy đến mười năm, khiến cho Thái Hoa Môn trong mười năm trở thành truyền thuyết chốn giang hồ, với rất nhiều phiên bản đa dạng. Mà kỳ thật chân tướng chỉ đơn giản có một câu: Trong Thái Hoa Môn chỉ có một sư một đồ, trước mắt thì hai người đang ở một khe suối nào đấy ẩn cư, điều giáo và bị điều giáo.

A, lúc đầu quên nói, sau khi Thái Hoa Môn nhiều lần đảm nhiệm môn chủ kế vị thì đều lấy danh tự là Hồ Điệp, người giang hồ xưng tụng là Hồ Điệp công tử. (note cái nì chút: môn phái nì mỗi lần có môn chủ kế vị thì môn chủ đều lấy tên là Hồ Điệp. Vì vậy ông sư phụ mới nói là có duyên với Hồ Điệp vì Hồ Điệp tên là Hồ Điệp =))))

Vài ngày sau, năm ngày đơ nam nhân chính thức cáo biệt sân khấu cũ, để đi đến một thế giới khác hái hoa.

Hồ Điệp nức nở khóc lóc nghẹn ngào thương tâm không thôi, cuối cùng chiếu theo môn quy đem năm ngày đơ nam nhân hỏa thiêu, tro cốt rải dưới hoa hồng, rồi một phen cầu khẩn, sau đó mới dọn dẹp một chút, rồi nhận danh hiệu Thái Hoa Môn tân nhậm môn chủ, bắt đầu bước chân vào giang hồ dương danh lập vạn!

Ta nhất định phải thực hiện tâm nguyện của sư phụ, làm cho Thái Hoa Môn trở thành môn phái đứng đầu thiên hạ! Môn chủ mười sáu tuổi trẻ trung chấn gió tây thổi tới, đón lấy ánh nắng mặt trời phương đông vừa nhú, lau khô nước mắt, ngẩng đầu ưỡn ngực ra khỏi khe suối đã ngụ mười năm.

Kỳ thực Hồ Điệp thường xuyên cảm thấy mình rất thảm thương.

Năm đó mặc dù chỉ là một tiểu khất cái, nhưng dù sao cũng là thiên hạ đệ nhất đại bang phái – Cái Bang với một trăm lẻ tám đại đệ tử, nói ra thì vẫn vô cùng vinh quang. Có thể sau này sẽ chết không được tử tế nhưng bồng dưng lại gặp phải sư phụ, tuy là từ đó về sau cơm áo không lo, còn được người quan tâm yêu thương, thêm nữa là mỗi ngày còn được tặng kèm mao thư (nói trắng ra là sách khiêu *** =)))) để xem, phải nói là kích thích đến cực điểm, nhưng mà nhưng mà nhưng mà...không có tự do a!

Ngẫm lại một xuân kì thiếu niên, mỗi ngày lại phải xem đọc môn bí kíp đông cung đồ kích thích đến cực hạn, mà lại chỉ có thể cùng một trung niên nam tử hèn mọn bỉ ổi mất đối mắt, đó là tư vị gì?

Cho nên tuy cảm thấy ý nghĩ bây giờ rất là vô lương tâm, nhưng Hồ Điệp quả thực đã trông ngóng cái ngày được thoát khỏi khe suối bước vào một thế giới mới từ lâu lắm rồi.

Nhưng mà Hồ Điệp có thể thề, hần tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối không ngờ sư phụ lại ra đi sớm như vậy!

Nói đến năm ngày đơ nam nhân chết cũng thực quá mất mặt, nguyên nhân cái chết dĩ nhiên là vì cảm dục quá lâu, thế nên bệnh tình bị đè nén khó chữa, chuyển qua tình trạng bệnh lí nguy kịch, cuối cùng không

cách chữa trị mà bỏ mình.....

Nếu sư phụ còn sống, liệu hắn có ý định để cho ta ra ngoài? Hắn cho tới bây giờ chắc chắn là không có không nghĩ tới a..... Nhớ đến những điều này khiến Hồ Điệp rung mình một cái. Không được nghĩ lung tung, không được nghĩ lung tung, sao lại có thể nói sư phụ như vậy a!

Như vậy, bước tiếp theo phải làm sao đây, làm sao mới có thể dương danh lập vạn, trọng chấn gia phong?

Hồ Điệp nghĩ nghĩ, quyết định sẽ đến thành thị lớn. Bằng trí nhớ mơ hồ khi còn nhỏ của hắn cùng với miêu tả của sư phụ, có thể xuất ra một kết luận – thành thị lớn mật độ dân cư cao, có nhiều cơ hội thành danh, tin tức lan truyền nhanh chóng, thích hợp là nơi sinh ra cao thủ trong truyền thuyết.

Tục ngữ nói, ở nơi nào té ngã, thì tại nơi đó đứng lên.

Hồ Điệp ra roi thúc ngựa, tiêu sái đi thẳng đến nơi mà năm đó sư phụ lưu lại thiên cổ nhiệt thiếp — Duyệt Lai khách ***.

Buổi tối, sau khi đã ngồi vận công xong, hắn nằm vật lên chiếc giường trong khách phòng xa hoa, ôn lại những tình hoa bộ phận mà sư phụ đã dạy trong đầu, lại điểm danh những địa điểm mà hai ngày qua thu thập được, Hồ Điệp lúc này mới vỗ y phục, ý chí chiến đấu sục sôi nhảy ra khỏi cửa sổ.

Mục tiêu thứ nhất: Tiểu tình nhân nhi của thợ rèn thành đồng.

Lo lắng vì là lần đầu tiên xuất thủ, nên Hồ Điệp không dám chọn lựa mục tiêu quá cao, kế hoạch là sẽ tìm mục tiêu dễ hạ thủ trước, thử rồi nói sau.

Bất quá, hắn tựa hồ đã quên, mình chỉ mới là một trong những tiểu hà mã(tiểu tôm tiểu tướng)nơi giang hồ, theo bình thường mà nói, thì lần xuất hiện đầu tiên tựa hồ phải tìm mục tiêu đặc biệt một chút, bất quá nhân gia ta không ngại, một đoạn này, tạm thời cứ bỏ qua không nhắc tới. Lại nói đến Hồ Điệp sau khi tới chỗ ở của tiểu tình nhân, quả nhiên gặp được cảnh tối đèn nhân tĩnh cửa sổ mở rộng thuận lợi ra tay. Nội tâm vô cùng vui vẻ, nhẹ nhàng linh hoạt nhảy qua cửa sổ trượt đến bên giường, thân thủ điểm huyệt đạo của người trên giường.

Hết thấy bình thường thuận lợi như trong tưởng tượng.

Hồ Điệp tâm tình thật tốt, hì hì cười nhẹ, móc ra hỏa triệp tử (: thỉnh mò gỗ gõ ca), hướng trên giường nhìn lại –

Bốn mắt nhìn nhau, đều là kinh hãi!

Chỉ thấy một tráng phụ có thể dễ dàng đánh nhau với lũ man rợ đang nằm trên giường, thần sắc một bộ hoàn toàn hung hãn.

Hồ Điệp ngẩng lại cảm thấy không đúng, ban ngày rõ ràng nhìn thấy bộ dáng của tiểu tình nhân ôn nhu dịu dàng uyển chuyển, buổi tối sao lại biến thành bộ dáng người đàn bà đánh đá bậc này? Nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy tiểu tình nhân nhân đang té xỉu tại góc nhà.

Nghi hoặc nhìn về phía giường..... Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn xuống, Hồ Điệp lập tức tuần dung thất sắc!

Chỉ thấy trên gương mặt tím thối của người đàn bà đánh đá hiển lộ ra thần sắc chờ mong, một đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh nghiêm mật mê mẩn nhìn mình! Hồ Điệp giật mình đánh một cái rùng mình lớn nhất từ lúc sinh ra đến nay, vùng ra bỏ chân chạy trốn chết ra ngoài.....

Thủ chiến thất lợi.

Về sau Hồ Điệp mới biết được, người đàn bà đánh đá đó quả thật chính là thê tử của tên thợ rèn, đêm đó vì đi bắt kẻ thông *** mà tới.....

Mục tiêu thứ hai: Hồng bài cô nương Phi Yến của Phong Hoa Lâu.

Phi Yến là một tay hảo tỷ bà, vừa đàn vừa hát, bán nghệ không bán thân.

Hồ Điệp có kinh nghiệm thất bại lần trước, quyết định lần này xuống tay vào ban ngày. Huống chi, ban ngày đắc thủ chẳng phải lại càng dễ dàng đại chấn thanh danh sao?

Vì vậy Hồ Điệp nhân lúc Phi Yến cô nương kết thúc một khúc cầm đang định vào phòng nghỉ ngơi, liền thi triển kinh công lạng lẽ theo vào, trên đường đi còn nhớ lại thanh lâu công lược (tấn công chiếm đóng) mà sư phụ đã từng nói qua.

Không ngờ Phi Yến một chân vừa bước vào cửa, lập tức dắt cuống họng kêu to: Người tới a.....

Hồ Điệp mới từ cửa sau nhảy vào trong phòng, không kịp đứng vững, đã bị một đám đại hán bao vây, bên dưới lầu cũng xuất hiện tình trạng tương tự!

Hồ Điệp tuy không có kinh nghiệm nhưng cũng lập tức hiểu, những người này đã ở sẵn đây chờ bắt người a! Căng thẳng giải thích: Các vị đại ca, chắc hẳn hiểu lầm.....

Hiểu lầm? Phi Yến hừ lạnh một tiếng Công tử vào phòng ta làm cái gì?

Ta..... A, ta đi lầm đường!

Hừ! Ta rõ ràng trông thấy người từ sau cửa sổ nhảy vào!

Ta.....

Không cần nhiều lời! Một đại hán quát to: Chúng ta sáng sớm thu được tin tức, có hái hoa tặc muốn đánh chủ ý lên Phi Yến cô nương, cho nên mới mai phục sẵn tại đây, người còn nói xạo!

Ta không phải hái hoa tặc..... Hồ Điệp vội vàng cãi cố.

Theo hán thì đây tuyệt đối là lời nói thật..... Bởi vì sư phụ cho tới bây giờ cũng chưa từng nói qua bọn họ là hái hoa tặc, chỉ nói nhiệm vụ lớn nhất của Thái Hoa Môn chính là chấn hưng môn đồ, và phương pháp hoàn thành nhiệm vụ tất yếu là thái âm bổ dương, mà kỹ thuật thủ đoạn duy nhất để thái âm bổ dương, chính là cùng nữ nhân lên giường.

Đáng thương cho Hồ Điệp từ cái ngày nhận thức sư phụ vào năm sáu tuổi, đã bị triệt để quán thâm loại quan điểm này. Mười năm ẩn cư trong khe suối, càng không có ai nói cho hán biết đây là chuyện hữu bội thường luân (chuyện trái với luân thường đạo lý), thế nên hán cho rằng làm loại chuyện này cũng là điều đương nhiên, không hề có chỗ nào không ổn!

Tiểu tử! Xưng tên đi! Đại hán hống lớn cắt ngang lời hán.

Hồ Điệp.

Hồ Điệp? Sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi, ngoại trừ chính Hồ Điệp.

Đại hán trầm giọng quát lạnh: Dâm tặc! Quả nhiên là ngươi! Hôm nay chúng ta sẽ vì giang hồ trừ hại!

Lời còn chưa dứt, người đã giơ cao đại đao đánh tới.

Hồ Điệp bị hán rống đến đầu óc choáng váng không rõ chuyện gì, thấy hán đánh tới, bèn linh xảo lách mình né qua.

Những người khác thấy thế, đều toàn bộ vọt lên.

Hồ Điệp trong lòng tự nhủ không tốt, vọt đến gần người bên cạnh, vươn tay cướp lấy đại đao, hét to bỏ tới.

Võ công của hán kỳ thật cũng không yếu, chỉ là kinh nghiệm ẩu đả trên giang hồ quá ít. Lần này, quả thực là lần đầu đánh nhau với người khác.

Tuy rằng như thế, mọi người trong lúc nhất thời cũng không thể đến gần hán được! Hơn mười chiêu qua đi, bị hán tìm thấy lỗ hổng, lập tức nhảy qua cửa sau, chạy lên nóc nhà phi tốc rời đi.

Những người trong phòng cũng dừng lại không đuổi theo, chỉ hướng Phi Yến chấp tay rồi đi.

Lúc này một hoa phục thanh niên từ ngoài phòng bước vào, dáng người thon dài khuôn mặt tuấn nhã, nhẹ nhàng cười với Phi Yến.

Nụ cười kia, tuyệt đối là mê chết người không đền mạng.

Tái chiến lại thất lợi. Hồ Điệp hình chữ đại nằm dang tay dang chân trên chiếc giường lớn trong khách phòng xa hoa, ai thán chính mình thời vận không tốt. Nhưng điều không hiểu nhất, là tại sao người nọ lại gọi mình bằng cái mạt danh (lời chửi) *** tặc khó nghe như vậy? Còn muốn vì giang hồ trừ hại? Rõ ràng là sau khi ra khỏi tiểu sơn câu (khe suối nhỏ trong rừng, chỗ bạn ấy ở mười năm ác) cái gì cũng chưa có làm mà, cho dù là lúc ở trong tiểu sơn câu, cũng chưa từng làm chuyện gì thương thiên hại lý a..... Hồ Điệp tiếp tục đắm chìm trong yên lặng cùng phần nộ khôn cùng.....

Cuối cùng vẫn là cái bụng đánh thức thần kinh hần, bụng đói kêu vang bất đắc dĩ phải xuống lầu dùng cơm.

Nhưng rất không may, là chỉ còn lại một cái bàn xiêu vẹo hư hỏng ở trong góc, Hồ Điệp lập tức cảm thấy đau thương dâng lên trong lòng — không thuận lợi không thuận lợi, ngay cả ăn một bữa cơm cũng không thuận lợi như vậy!

Tâm linh tràn ngập u buồn cuối cùng cũng không lay chuyển nổi cái bụng tràn ngập hư không, Hồ Điệp cuối cùng rất không tình nguyện không tự nhiên ngồi xuống.

Chung quanh âm âm, đám giang hồ hán tử thô lỗ cả tiếng nói chuyện.

Hán tử giáp: Mụ nội nó, ta cũng chẳng tin cái tên Hồ Điệp kia lớn lên có bao nhiêu tuấn tú!

Hán tử át: Huynh đệ, nếu hần lớn lên giống như ngươi, thì làm sao có thể dụ dỗ được nhiều đại cô nương tiểu tức phụ cùng hần lên giường như vậy?

Chung quanh một tràng cười vang. Chỉ có Hồ Điệp cười không nổi.

Hán tử binh: Nghe nói hần luyện tà công, mỗi ngày đều bị tích hỏa! Nếu không ‘xuất’ được thì ba ngày sau sẽ thất khiếu chảy máu mà chết!

Hán tử đinh: Ta còn nghe nói, hần tích hỏa không tìm nữ nhân, chỉ chuyên tìm nam nhân!

Mọi người: Vậy hần dụ dỗ nữ nhân lên giường làm gì?

Hán tử mậ: Có thể là do tích hỏa thượng não, cần bồi bổ a.

Giáp át binh đinh nhất tề gật đầu: Đúng đúng, đại khái chính là như vậy!

Mọi người: a..... Thì ra là thế.....

Sắc mặt Hồ Điệp bây giờ đã có thể so sánh với đáy nồi rồi.

Tin tức mới nhất về đồ đệ của giang hồ tối *** ác – Hồ Điệp, cứ như vậy truyền khắp phổ. Mọi người tìm được tin tức bất quá mới nhất để giải trí, dĩ nhiên mỗi người đều là mẫn lưỡi sinh hoa (bà tám thêm mắm thêm muối) hào hứng ngang nhiên.

Truyền thuyết đi đến bước cuối, Hồ Điệp nghiễm nhiên biến thành Đông Phương Bất Bại, tám trăm năm trước đã sớm vung đao tự cung, vậy mà vẫn rất thần kì một trụ y nhiên vẫn có thể chỉ thẳng lên trời mà đi kiếm chuyện cực lạc, có thể thấy được thể chất trời sinh *** tặc.

Cuối cùng cũng truyền tới tai Hồ Điệp, hần cơ hồ bị tức sắp chết, nhưng cuối cùng vẫn bắt đầu nghĩ tới vấn đề rất quái dị này!

Mình chỉ vừa mới giao thiệp với giang hồ, mọi người làm sao biết được? Sư phụ cùng hần ẩn cư mười năm, làm sao có thể ở nơi này dậy lên sóng gió?

Nhất định là có người hãm hại!

Hồ Điệp lập tức lòng đầy căm phẫn giận không kềm được! Vô luận như thế nào, cũng phải bảo toàn danh tiếng của sư phụ, tìm cho ra cái tên ác nhân kia!

Vì vậy, Hồ Điệp tại bắt đầu nghĩ đến chuyện vì bản thân cùng môn phái dương danh lập vạn, ra sức đấu tranh với thế lực hắc ám không đầu không đuôi và cũng không biết ở nơi nào.

Không lâu sau, hần liền phát hiện một vài dấu vết để lại.

Hồ Điệp vì vậy mà một phen đắc ý, ta quả nhiên trời sinh là để làm môn chủ a!

Duyệt Lai khách *** là nơi người đông chũy tập (nói nhiều, hỗn tập), bắt quá cũng là nơi tốt nhất để tuyên truyền tin tức gốc cũng những bản cải biên.

Hồ Diệp sau nhiều ngày khổ tư cùng tìm kiếm không thu hoạch được gì, dần dần nóng vội như lửa đốt, tâm lực dần dần lao lực quá độ: Nội tâm yên lặng cầu nguyện ngàn vạn không cũng đừng đánh lâu dài là tốt nhất. Trùng hợp lúc này, hần cuối cùng cũng nghe được trong miệng giang hồ thực khách hai chữ mấu chốt: Rừng trúc ngoại thành, *** tặc.

Hồ Diệp tinh thần đại chấn, lập tức chạy ra rừng trúc ngoại thành.

Nhưng khi hần chạy tới rừng trúc, không khỏi có chút thất thần, sau đó có chút buồn rầu, cuối cùng là rất đau đầu.

Rừng trúc ngoại thành..... Thật lớn a!

Chung quanh thành thị, bốn phương tám hướng, đều là rừng trúc.

Hồ Diệp bắt đắc dĩ, đành phải đề khí vận khinh công bay vòng quanh rừng trúc, chỉ chốc lát sau lưng áo đã thấm ướt mồ hôi.

Giờ này đúng là sau giờ Ngọ, thái dương đầu thu uy vũ phát nhiệt. Trong rừng trúc có thu thiên minh xướng (ve kêu râm ran), có diều ngừ hoa hương, có gió mát phả vào mặt, có thủy thanh róc rách.

Hết thấy đều rất bình thường. Không có bất luận điều gì bất thường.

Hồ Diệp dừng chân, đứng lặng ở sâu trong rừng trúc, nhú mày khổ tư.

Theo như lời đám giang hồ hán tử kia nói, *** tặc nhất định là phải xuất hiện vào lúc này, nhưng làm sao mới có thể tìm được tung tích? Đã chạy hai vòng rồi, vì sao vẫn không thấy chỗ nào bất thường hết vậy?

Hồ Diệp trăm mối vẫn không có cách giải.

Đây là người mới kiêm tân nhậm môn chủ đã bị ngăn cách mười năm với giang hồ a! Phương pháp tự hỏi quả nhiên cũng không giống người thường.....

Người phạm tội dĩ nhiên sẽ không có ngoan ngoãn mà ngồi đây chờ hần, huống chi giữa ban ngày cũng không phải là thời cơ tốt để *** tặc ‘làm việc’? Không có nghe là *** tặc thường ‘làm việc’ vào ban đêm sao!

Thủ châu đãi thổ (giữ cây đợi thổ = ngồi chờ sung rụng) sao? Bắt quá giữa trưa rồi mà còn chưa ăn cơm, thật sự có chút đói bụng a.

Chẳng lẽ trở về ăn cơm xong rồi đến sao? Bắt quá vạn nhất tên phạm tội lúc này xuất hiện để làm ác thì sao đây?

Thật đúng là vấn đề làm cho người ta buồn rầu, Hồ Diệp bắt đầu lo được lo mất.

Bắt quá hoàn hảo, hần chỉ phiền não như vậy được trong chốc lát. Bởi vì nương theo tiếng gió, trong rừng trúc truyền đến một thanh âm kỳ dị. Như là mèo kêu, rồi lại không giống. Thanh âm rất nhỏ, nhưng vừa vặn có thể làm cho Hồ Diệp nghe thấy.

Không chút do dự, Hồ Diệp bạc mạng chạy như điên đến chỗ phát ra âm thanh kia.

Một nam một nữ, nàng kia hai mắt nhắm nghiền, quần áo không chỉnh tề, tóc mây tán loạn, gương mặt ửng hồng, đang dựa vào một cây lão trúc, ngồi trên cỏ thờ dốc.

Hồ Diệp sững sờ, nhìn trái nhìn phải, bốn phía không hề có ai khác.

Đúng vậy a, chính là ở đây a..... Thanh âm kia hình như chính là từ nơi này phát ra.

Hồ Diệp đột nhiên có chút không chắc chắn. Bởi vì nam tử kia đang mặc hoa phục, một thân cao nhã chi khí, lộ ra một cổ khí chất băng lãnh ngạo thế, không thể là cái loại *** tặc hèn mọn bỉ ổi như trong suy nghĩ được.

Bất quá thanh âm vừa rồi, rõ ràng sư phụ nói là ngân âm êm ái, tuy nhiên Hồ Điệp nghe thấy lại nổi da gà toàn thân.

Hoa phục thanh niên cũng đã xoay người lại, chăm chú nhìn Hồ Điệp.

Hồ Điệp tranh thủ thời gian mở mắt, chột dạ lui về phía sau mấy bước.

Tại sao lại gặp phải tình trạng này a, thoát nhìn không giống như bọn họ đang thông *** bị kẻ khác bắt được, mà ngược lại mình mới là người phá hư hảo sự của người ta? Nghĩ như vậy, liền chột dạ chậm rãi xoay người rời đi.

Ở sau lưng hắn, Hoa phục thanh niên một mực nhìn thẳng hắn, từ từ nở nụ cười.

Vừa nhắc chân đi được hai bước, nàng kia đột nhiên lặc lặc mở miệng: Vẫn chưa biết tục danh của công tử.

Hồ Điệp vạn phần xấu hổ lại nghe được một thanh âm phát ra từ sau lưng nói: Ta gọi là Hồ Điệp!

..... Ân?! Hồ Điệp trong nháy mắt xoay người, nhảy lên, tới gần.....

Ai ngờ hoa phục nam tử nhìn thấy hắn tức giận chạy đến, lại hoan hoan hỉ hỉ xoay người bỏ chạy!

Sao có thể để cho hắn chạy trốn? Tên tà ác bại hoại hãm hại sư môn nhất định là hắn! Hồ Điệp dốc sức đuổi theo không bỏ.

Bất quá chạy không được bao xa, nam tử kia đột nhiên dừng lại, thu chân đứng dưới tán một cây đại thụ. Hồ Điệp không kịp đề phòng, trận tuyến lập tức rối loạn, đâm thẳng vào ngực nhân gia.

Nam tử kia cũng không né tránh, hoan hoan hỉ hỉ lao lên ôm lấy hắn.

Hắn đáng người so với Hồ Điệp cao hơn rất nhiều, làm Hồ Điệp có cảm giác như đầu đập phải một mảng tường xây bằng thịt vậy.

Nam tử kia cười nói: Người thật là tiểu Hồ Điệp.

Hồ Điệp nhớ tới hắn mạo danh sư môn làm ác, khiến cho giang hồ nhân sĩ đều đem Hồ Điệp hai chữ phỉ nhổ khinh thường. Cứ thế mãi, môn tương bất môn (bó tay, ai bit chỉ N với), còn nói cái gì là quan đại môn my (phát quang môn phái) dương danh lập vạn?

Lập tức hỏa thượng tâm đầu, Hồ Điệp nhảy lên hét lớn: Dâm tặc! Vì sao mạo danh môn phái chúng ta?

Nhảy lên giữa không trung hét to với đối thủ, vốn là mở màn mà người giang hồ quen dùng, cũng là để tỏ ra uy phong lẫm lẫm! Chỉ tiếc Hồ Điệp một nhảy này, lại nhảy không lên, vẫn còn đang dựa trước ngực nhân gia người ta.....

Lập tức gương mặt hắc tuyến (_ _lll) bốc lên, hình tượng cao lớn một lòng muốn dựng nên đều vỡ vụn.

Nguyên lai nam tử đang cười meo meo phía trên kia, cánh tay tuy rằng nhìn như không hề dùng lực nhưng lại linh hoạt tựa như đồng cô (vòng bằng đồng)! Hồ Điệp nhảy lên không thành, y lại càng thêm siết chặt vòng tay, cứ thế khiến cho Hồ Điệp trong lòng cảm thấy buồn bực.

Y vẫn cười nói: A nha, người vẫn đáng yêu như thế!

Hồ Điệp dĩ nhiên đã đem chuyện hưng sư vấn tội vứt khỏi não, chỉ còn lại một việc muốn làm, đó chính là –

Khuôn mặt đỏ bừng dùng hết khí lực lúc còn bú sữa mẹ đẩy ngực y ra, thanh âm buồn bực hờn dỗi nói: Thả..... Thả ta ra..... Muốn..... Ghim chết.....

Nam tử nhìn nhìn hắn, cất tiếng cười to đứng dậy.

Cánh tay buông lỏng, Hồ Điệp lập tức giãy khỏi gông cùm, từng ngum từng ngum hô hấp không khí mang theo mùi hương thơm ngát của rừng trúc.

Nam tử không nói lời nào, cười xong bắt đầu hai mắt không chớp chăm chăm nhìn hắn.

Hồ Điệp chỉ lo cho cái phổi đáng thương của mình, hoàn toàn không có chú ý đến mục quang nam tử kia nhìn hần, so ra vô cùng quý dị.

Chờ tứ chi bách hải đều bình thường, Hồ Điệp đột nhiên nhớ tới mục đích của câu chuyện, mãnh liệt quay đầu lại cao giọng rống: Dâm tặc! Vì sao dám mạo danh môn phái của chúng ta?

Nam tử cười nói: Người đã hỏi rồi a! Sao vậy, không muốn cùng ta nói chút chuyện gì khác sao? Vừa nói, y vừa nghiêng nghiêng đầu, ra vẻ thanh thuần thân thiết.

Hồ Điệp cả giận nói: Đương nhiên là có! Ta cùng sư phụ ẩn cư suốt mười năm, cùng người ngày xưa không oán ngày nay không thù, người vì sao phải phá hoại danh tiếng của sư môn ta trên giang hồ?

Nam tử lắc đầu: Câu này không phải là giống câu vừa rồi sao! Lập tức ôn ôn nhu nhu cười nói: Không sao, chỉ cần tìm được người là tốt rồi, không uổng công ta đây mười năm giả mạo Hồ Điệp!

Hồ Điệp cơ hồ tuyệt khí: Dâm tặc! Người đến tột cùng muốn làm quái gì!

Nam tử lại ngạc nhiên nói: Người sinh khí lớn như vậy để làm gì? Ta không có làm gì cả, chỉ là đi tìm người thôi a!

Hồ Điệp tức giận đến đỉnh đầu bốc khói: Ta với người không nhận thức không cừu không oán, người tìm ta làm quái gì! Còn bại hoại thanh danh sư môn ta, mạo danh kỳ diệu tội không thể tha thứ!

Nam tử cũng không để ý tới, chỉ mỉm cười nói: Không sai không sai, mười năm học hành cũng được cái nhanh mồm nhanh miệng.

Hồ Điệp thấy y giống như nghe không hiểu lời mình nói, tức đến phát điên, gấp đến độ hận không thể vò đầu bứt tai loạn đá y mấy cước.

Cầm hận nhìn y cười đến thập phần chói mắt, dứt khoát không thèm nói nhiều, trực tiếp hỏi thăm bằng quyền cước!

Thân hình khẽ nhúc nhích, hần đột nhiên gấp người nâng chân phải hướng nam tử đá đến! Quả nhiên có một chút hương vị sét đánh không kịp bưng tai. Chỉ tiếc là một cước này, giống như cú nhảy vừa rồi, sinh sinh bị bóp chết trong tay nam tử.

Chỉ thấy y nhẹ nhàng nắm lấy mắt cá chân Hồ Điệp, tựa hồ như hoàn toàn không dùng chút khí lực nào, nhưng Hồ Điệp vô luận như thế nào giãy dụa, thủy chung vẫn giãy không ra!

Nam tử nắm chặt không buông, còn nâng tay kia lên, gọn gàng đem vớ giày của nhân gia cởi bỏ, cười meo meo vươn tay xoa xoa!

Từ lưng bàn chân đến ngón chân, cuối cùng chậm rãi vói vào trong quần lót, sờ lên bắp chân nhân gia! Lòng bàn tay y man mát, sờ lên đùi, có chút ngứa ngứa tê dại tê dại.

Ai không đúng..... Cái này nhìn sao cũng cảm thấy như đang bị đùa giỡn?

Cuối cùng kịp phản ứng, Hồ Điệp lập tức gấp đến độ hốc mắt đều đỏ ửng lên, nhưng làm sao cũng không thể rút chân của mình lại được..... Trong lúc nhất thời vừa vội vừa tức lại có chút xấu hổ, hơn nữa hết lần này tới lần khác người nọ một chút cũng không có ý muốn buông tay.

Hồ Điệp khô cằn rống to: Dâm..... Dâm tặc! Buông..... Buông tay!

Nam tử lại cười meo meo, nhéo nhéo bắp chân hần.....

Hồ Điệp đỏ hồng mặt lại rống lên: Buông tay! Ta..... Chân ta đã tê rần rồi!

Nam tử ngửa mặt lên trời cười to, rốt cục buông đôi tay *** tặc ra. Sau đó cúi người, giúp Hồ Điệp đang loạn tay loạn chân trọng tâm không ổn định mặc vớ mang giày vào.

Bị hần làm cho hoàn toàn chấn động, Hồ Điệp đại não không thể khống chế, một lần nữa đem hưng sư vấn tội vút ra sau đầu, lại nghe thấy nam tử nói: Người trở lại khách *** chờ ta, ta còn có một số việc phải xử lý, rất nhanh sẽ đến tìm người!

Nói, còn vươn tay nhéo nhéo trên mặt hần.

Hồ Điệp nhớ tới hần tay vừa sờ qua chân của mình, khẩn cấp quay đầu đi. Lại cảm thấy không đúng, mình hần là bởi vì bị nam nhân vê mặt như vậy rất kỳ quái nên mới tránh đi!

Nam tử còn nói: Nhớ kỹ a, ngoan ngoãn ở trong phòng khách *** chờ ta, không cho phép chạy loạn! Lại vê mặt nhân gia.

Hồ Điệp nhú mào né qua, hỏi: Người tìm ta làm cái gì?

Lại cảm thấy không đúng, y giả mạo danh hào sư môn ta, bại hoại thanh danh sư môn ta, ta hần là đi tìm y tính sổ mới đúng!

Đang muốn cao giọng phản xích, nam tử lại cười nói: Như thế nào a, vừa rồi đánh không lại ta, nên không dám gặp lại ta à? Ai không dám! Tuổi trẻ khí thịnh như Hồ Điệp, lập tức một bụng không phục, Chờ thì chờ, ta sợ người sao Nói xong, xoay người rồi đi không chút nín thở.

Nam tử kia nhìn bóng lưng hần rời đi thật lâu, si ngốc mê mẩn hoan hoan hỉ hỉ, bộ mặt biểu lộ thập phần muôn màu muôn vẻ.

2. Chương 2

Khi đại hiệp gặp gỡ đại hiệp, có lẽ là sẽ ngồi cùng một chỗ, chén lớn uống rượu đại khẩu ăn thịt; khi tiểu tặc gặp gỡ tiểu tặc, có lẽ sẽ tăng bốc hoặc là móc xia lẫn nhau.....

Như vậy khi Thái Hoa Môn môn chủ gặp gỡ đích thực vạn ác hái hoa tặc, sẽ như thế nào? Dĩ nhiên là sẽ cùng nhau thảo luận một chút về vấn đề kỹ thuật, sau đó giúp nhau hái a hái.....

Tiểu Điệp nhi, người thật sự không nhớ ta sao? Hoa phục nam tử ‘đúng hẹn lại lên’ ôn ôn nhu nhu hỏi Hồ Điệp đang trưng ra vẻ mặt ngây thơ.

Hồ Điệp lập tức run cả người, hơi hoảng sợ cẩn thận dò xét hần.

Lần trước chỉ lo hỏi tội, kết quả không những tội hỏi không ra, mà cũng chẳng còn tâm tình mà cẩn thận thăm dò người này cho rõ ràng.

Giờ phút này mặt đối mặt, chỉ thấy hần dáng người thon dài, không cần lột sạch cũng biết được bên dưới lớp y phục kia nhất định là một thân thể hoàn hảo, nhìn người phía trên so với hần còn lớn hơn vài tuổi, vậy mà tiếng nói của y.....

Hồ Điệp lại rung mình một cái, lần trước không phát hiện, nam nhân làm sao lại có thể nói bằng chất giọng âm nhu như vậy..... Tuy rằng cho tới bây giờ, chưa từng có thực tế diễn luyện qua, nhưng bằng bản năng cũng có thể biết rõ ràng người này đang — câu dẫn hần!

Lần trước trong lúc đánh nhau bị y..... Ân, tuy rằng rất không muốn thừa nhận, nhưng tựa hồ sự thật là đã bị..... Đùa giỡn.

Làm sao bây giờ? Sư phụ chỉ truyền cách công thành lược địa với nữ nhân, không có dạy phải làm sao để đối phó nam nhân nha.

Hồ Điệp đang khổ tâm khổ trí, lại nghe thấy y ôn nhu nói: Ta biết người tạm thời sẽ không nhớ ra, chúng ta đã ly khai quá lâu. Bất quá Tiểu Điệp người gần đây đang gặp một đại phiền toái, à không, là nguy cơ rất lớn rất lớn, ta muốn mang người đến một nơi an toàn hơn.

Phiền toái? Những lời đồn đãi nhảm nhí kia đã là phiền phức lớn nhất rồi! Còn có thể có nguy cơ rất lớn rất lớn gì.....

Sư phụ có nói qua, vô kiến phi lễ (chuyện ko hợp lễ nghi thì ko được nhìn). Hần câu dẫn ta, ta không thể giả bộ như nhìn không thấy, nếu không cũng quá không lễ phép.

Nói đến cùng thì y cũng là nam nhân, ân, tạm thời cứ tưởng tượng y là mỹ nữ a.....

Công tử, Hồ Điệp mỉm cười nói: Xin hỏi công tử muốn đem nhân gia ta đi đâu? Theo lời nói, còn vút thêm một cái mị nhân vô cùng điêu luyện.

Hoa phục nam tử trông mắt thiếu điều muốn rớt xuống đất, gần nửa ngày sau mới lằm bằm lằm bằm, lằm bằm lằm bằm một đồng lời nói Hồ Điệp không hiểu nổi, đột nhiên y đứng lên, không phân trần gì kéo hấn chạy ra ngoài, vừa đi vừa nói: Tiểu Điệp huynh, mười năm không gặp, người lại họ luôn cả cách câu dẫn nam nhân! Ta nhất định phải hảo hảo quăn giáo người!

Cái gì? Hồ Điệp trong lòng sợ hãi kêu một tiếng, không phải y đến câu dẫn ta sao? Ta khi nào thì câu dẫn y chứ!

Vừa xoay người một cái, hoa phục thanh niên đột ngột điểm huyết đạo của hấn, sau đó ôm lấy hấn bước đi.

Muốn dẫn ta đi làm cái đó sao? Hồ Điệp bị ngăn cách mười năm trong lòng lớn tiếng hỏi, không phải là muốn bắt ta đem đi luyện công đó chứ a!

Sư phụ đã sớm nói, hành tẩu trên giang hồ nhất định phải phòng kẻ có võ công kỳ quái, kết quả thảm nhất chính là bị bọn họ lấy ra làm thuốc luyện công, so với tiền *** hậu sát còn đáng sợ hơn!

Song giá mã xa trên đường chạy như điên hơn một ngày, Hồ Điệp biết kỵ mã, nhưng lại không quen ngồi mã xa — hấn bị đoạn đường xóc nảy này làm cho hôn mê!

Nghiêng nghiêng vẹo vẹo ngã vào xa sương (phòng trong xe ngựa), kẻ bắt cóc hấn trên đường đi một câu cũng không nói với hấn. Nhưng trong mộng lung, Hồ Điệp chỉ cảm thấy, y một mực dùng loại mắt muốn chảy nước mà quỵ dị nhìn mình. Cho nên tuy rằng rất khó chịu, nhưng hấn vẫn cứ cố gắng gượng không dám ngủ. Vạn nhất lúc ngủ, phát sinh chuyện gì đó không tốt thì biết làm sao bây giờ?

Ngay lúc sự nhần nại của hấn đã tới mức cực điểm, mã xa cùng hấn tâm hữu linh tê rốt cuộc cũng dừng lại.

Tiếp theo kẻ bắt cóc ôm hấn như ôm nữ nhân bước ra ngoài.

Sau đó hấn cảm thấy như mình giống như được đặt lên một cái gì đó mềm mại. Cảm giác kia thật sự là thoải mái a! Hồ Điệp than nhẹ một tiếng, đầu nghiêng một cái, mê man bất tỉnh nhân sự.

Phảng phất như đã ngủ cả một đời rồi, lúc Hồ Điệp tỉnh lại nhìn thấy một đôi mắt thâm quầng vừa lo lắng vừa đen vừa to lại vừa lớn đối diện.

A — quỷ nha! Hồ Điệp kêu lên thảm thiết, huy chương bổ tới.

Mắt quầng thâm lóe lên tránh thoát, thuận thế bắt lấy móng vuốt nhỏ trắng trắng mềm mềm của Hồ Điệp đè xuống.

Tập trung nhìn kỹ lại, nguyên lai hoa phục thanh niên bắt cóc hấn. Chỉ có điều là y đã thay đổi y phục, lại thêm hai mắt thâm quầng, trong khoảng thời gian ngắn nhìn không nhận ra mà thôi.

Người, người muốn, muốn làm cái gì?

Nếu như không có nhìn lằm, thì vừa rồi trong đôi mắt thâm quầng tuyệt đối đã hiện lên một chút hàn khí âm lãnh đến cực điểm! Nhưng chỉ cần một chút như vậy, cũng đã đủ để làm cho tân nhậm Thái Hoa Môn tiểu môn chủ không hề có kinh nghiệm giang hồ toàn thân run lên.

Hơn nữa..... Tư thế của hai người cũng quá quái dị a! Nhìn thế nào cũng giống như tư thế trong mấy bức mao* thư sư phụ cho mình xem.....

(*có thể xem như là truyện tranh =))). Mà truyện thể loại nào thì chak khỏi nói ai cũng biết.)

Gọi tên ta! Thanh âm của y vừa nhẹ vừa mềm vừa âm vừa lãnh, giống như một con rắn nhỏ, lạnh lạnh trơn bóng chui thẳng vào mạch máu người khác.

Hồ Điệp trong nội tâm run lên, không có một chút cảm giác thoải mái, rung rung méo mó nói: Người, người không có, nói cho ta biết.....

Nam nhân sắc mặt càng khó xem, giằng co nửa ngày mới mở miệng: Giang Lương..... Người nhớ cho kĩ, lần này không cho phép lại quên!

A?! Lại? Không cho phép lại quên? Ta trước kia có nhớ sao?

Mặc dù ôm một bụng nghi hoặc buồn bực, nhưng nhìn thấy đôi mắt thâm quầng cùng nhần thần âm u của Giang Lương, Hồ Điệp không chút do dự gật đầu, hơn nữa còn mặc niệm vài lần để khỏi quên.

Cái kia, người, người cũng phải nói cho ta biết, vì sao bắt cóc ta? Mặc dù hơi sợ một chút, nhưng là sư phụ có nói qua, có chết cũng phải chết một cách minh bạch!

Giờ này khắc này, vị tiểu môn chủ này đã đem chuyện có người mạo danh làm bại hoại thanh danh môn phái của bọn họ, vọt lên chín tầng mây!

Giang Lương hí mắt cười rộ lên: Bắt cóc? Hắc hắc..... Vậy cứ cho là bắt cóc đi. Cho nên người phải thành thật một chút mà làm ta vui vẻ a, bằng không..... Hắc tái mặt, làm ra một cái biểu tình tội ác tày trời, Ta sẽ hảo hảo tra tấn người!

Hồ Điệp một lần nữa không chút do dự điên cuồng gật đầu.

A! Người này thật đáng sợ! Làm sao toàn thân chỗ nào cũng âm hiểm giống như điều xà(1 loại rắn, N bó tay, ko bit rắn gì) vậy? Sư phụ, gặp phải loại nam nhân này thì nên làm cái gì bây giờ?

Có thể lão Hồ Điệp đang náo loạn ở cái thế giới nào đấy, căn bản không nghe thấy tiếng gọi chiêu hồn của Tiểu Điệp.

Tiểu Hồ Điệp bước vào đời chưa lâu chỉ có thể tội nghiệp trơ mắt, nhìn Giang Lương thoát y phục giở chăn tiến vào, vuốt ve hân bắt đầu ngủ.....

Cái này..... Loại tình hình này..... Không đúng.....

Hồ Điệp khẩn trương muốn giãy ra nhưng lại không dám nhúc nhích động đậy. Hùng tâm tráng chí muốn phát dương quang đại môn phái chính mình lúc trước, sớm đã bay đến dục trì của Vương mẫu nương nương rồi, hiện tại trong đầu chỉ còn có đồng cung đồ bay lượn theo bản năng.....

Thân thể cương cứng truyền đến một tia lại một tia lương khí. Giang Lương này không biết luyện âm hàn công phu gì, toàn thân cao thấp không có một chỗ nào là nóng!

Hồ Điệp trong nội tâm tuy bất an, nhưng lại cảm thấy hết sức thoải mái. Hắc bình thường luyện công thường cảm thấy toàn thân nóng bức, như thế này cũng tốt, giống như có cái gối ôm matsmer từ trên trời rơi xuống vậy.

Cứ vừa khẩn trương, vừa buồn bực, lại thoải mái như vậy, tiểu Hồ Điệp sơ xuất giang hồ, không hề đề phòng chìm vào giấc ngủ.

Tục ngữ nói, yến vô hảo yến (ăn không ngon). Nhưng chiếu theo hoàn cảnh của Hồ Điệp lúc này, phải sửa lại thành Miên vô hảo miên (ngủ không yên) *

(*Đây là Nguyệt đoán đại theo ngữ cảnh thôi ^^ . Bạn nào biết ý nghĩa thật chỉ N nha)

Trợn mắt lên lần nữa, Hồ Điệp chỉ hận từ nay về sau không thể mê man trọn đời mãi mãi không tỉnh lại. Bởi vì bởi vì..... Hắc cùng với Giang Lương, không mảnh vải che thân thân mật dính sát vào nhau mà ngủ! Lão thiên a! Sư phụ oa, đây chẳng lẽ là con đường duy nhất để trọng chấn Thái Hoa Môn?!

Đúng vậy, đây là con đường duy nhất! Thanh âm phát ra từ trong miệng Giang Lương đang nhắm hai mắt.

Hồ Điệp hốt hốt hoảng hoảng sợ hãi kêu lên một cái, chẳng lẽ đây là thuật đọc tâm trong truyền thuyết mà sư phụ lúc nào cũng mơ tưởng tới? Người này có thể đọc hiểu tâm tư của ta?

Không thể tưởng tượng nổi quay đầu, lại vừa vặn đụng trúng ánh mắt của Giang Lương.

Hồ Điệp lập tức nghiêng đầu đi.

Giang Lương lập tức nhếch môi nở nụ cười. Tiểu bốn đản (ngốc), trong nội tâm nghĩ cái gì đều lắm bầm lẫu bẫu nói ra?

Cánh tay dài mở rộng, quay mặt Hồ Điệp lại, nhìn ánh mắt của kinh nghi bất định hắc cười hắc hắc, Giang Lương liền áp đôi môi của mình vào cái miệng nhỏ nhắn của hắc.....

Hồ Điệp giật mình há to miệng.

Giang Lương trong lòng lại mừng rỡ quá đỗi, đầu lưỡi giảo hoạt lập tức xuyên đường quá thất (từ bên ngoài xông vào phòng trong), bắt được hương hoạt đầu lưỡi kia, dụ dỗ hần chậm rãi duỗi ra, nhẹ nhàng cắn cắn.

Hai tay nâng lên ... gương mặt tinh xảo của Hồ Điệp, trong khoảng thời gian ngắn, ngọt ngào mật mật không kèm chế được.

Hồ Điệp đầu óc cháng váng, thẳng đến khi sắp hít thở không thông, Giang Lương mới lưu luyến buông hần ra.

Chậc chậc lưỡi, Giang Lương không có nhân tính nói: Tiểu Điệp nhi, nước miếng của ngươi hảo ngọt a! Vừa nóng lại ngọt cảm giác hảo thích, lại lần nữa được không?

Nói xong, cũng không quản Hồ Điệp còn đang há mồm thở dốc, xoay người đè lên hần, tiếp tục nụ hôn nồng nhiệt đến thiên hôn địa ám.

Hồ Điệp khóc không ra nước mắt. Tại sao những chiêu mà sư phụ dạy mình để dùng trên người nữ nhân thì đều bị hần dùng lên người mình? Càng khiến người chết không nhắm mắt chính là, cái tên Giang Lương này, y y y..... Trình độ của y so với đương nhiệm môn chủ Thái Hoa Môn còn cao hơn!

Dục vọng song song không ngừng dâng lên trong thân thể khiến y cũng khó chống lại khảo nghiệm này (này là N chém gió), Những giọt mồ hôi tinh mịn trải khắp tấm lưng rộng lớn của Giang Lương, nơi trọng yếu nhất trên cơ thể cũng đã cương cứng cạ lên bắp đùi bóng loáng của Hồ Điệp.

Hồ Điệp tuy rằng hoàn toàn chưa từng có kinh nghiệm thực chiến, nhưng mười năm qua dù sao cũng đã xem qua vô số độc môn bí kíp đông cung đồ, cho nên lúc này hần phi thường tinh tường kế tiếp sẽ có chuyện gì phát sinh.

Theo như sư phụ nói thì đó là ngàn phân thoải mái vạn phần mất hồn, nhưng điều kiện tiên quyết là phải được thành lập giữa hần và một nữ nhân.

Hiện tại hai diễn viên đều là nam nhân chính cống, tuy nhiên trình tự thoát nhìn tựa hồ cũng không có gì khác biệt, tình hình giống vậy sư phụ cũng có nói qua, bất quá điểm khác biệt lớn nhất chính là –

Chính mình ở mặt dưới! Toàn thân thì vừa vô lực vừa nóng bức..... Có nguy hiểm gì không đây? Có khi nào sẽ bị chân khí đảo ngược mà chết không a.....

Thời khắc Giang Lương cơ hồ say mê, thời khắc xuân quang kiều diễm rực rỡ khôn cùng, thời khắc muốn xxoo đến chết như vậy.....

Đông cung đồ phủ lên mặt sư phụ, độc môn bí kíp đề bốn chữ trọng chấn gia phong thật to, ở trong đầu Hồ Điệp bay múa loạn xạ, nháo hần hoảng hốt không thôi.

Hồn nhiên không biết lúc này hần vì những vấn đề này mà cau lại hai hàng lông mày, hai mắt ần ần đau thương, lại càng khơi mào tham muốn chiếm giữ mãnh liệt của Giang Lương.

Nhưng mà.....

Tiểu Điệp nhi, đây là lần đầu tiên của ngươi đứng không? Giang Lương thanh âm nhẹ nhàng như xà nhập cốt vang lên.

Hồ Điệp gật gật đầu, trong lòng đột nhiên nổi lên ủy khuất. Không biết, chuyện này ở trong mắt sư phụ hần là biết bao nhiêu sỉ nhục –

Thân là Thái Hoa Môn môn đồ kiêm môn chủ, trong giang hồ lăn lộn nửa tháng, lại vẫn chỉ là một tiểu hà mã (con tôm)!

Giang Lương nhìn vẻ mặt muốn khóc của hần, hít sâu một hơi, dứt khoát xoay người xuống tự mình xử lý.

Cuối cùng, hần ôm cực độ khiếp sợ, trợn mắt há hốc mồm nhìn người đang ngồi kế bên hống nói: Tiểu Điệp nhi, không phải sợ, ta sẽ không miễn cưỡng ngươi! Trừ phi chính ngươi nguyện ý, bằng không ta tuyệt đối sẽ không cưỡng bức. nói xong lại hôn hôn.

Được rồi, nhanh đứng lên, còn phải đi ăn tối nữa. Còn có người muốn gặp người!

Ai muốn gặp ta?

Rất nhiều người! Người muốn gặp người nhất chính ta đại nương của ta!

Đại nương của người? Sư phụ nói lão bà phiền toái nhất.....

Àn, Tiểu Điệp nhi, người bất động là muốn ta giúp người mặc quần áo?

A! Ách..... Không phải không phải.....

Ha ha, không sao ta rất thích ý!

Có mấy bộ y phục mà mặc đến nửa ngày, Hồ Điệp hậu tri hậu giác mới biết mình đã để cho người ta chiếm hết tiện nghi.

Thất quả bát quả đến nhà ăn, đã thấy cả bàn ngồi đủ già trẻ lớn bé.

Hồ Điệp từ khi sinh ra đến giờ, chưa từng thấy căn phòng nào lớn đến vậy. Trên đường đi xem cái này nhìn cái kia, cái gì cũng mới lạ.

Kết quả khiến cho Giang Lương cái mũi hồng hồng đau lòng nói: Tiểu Điệp nhi, người từ nhỏ đã chịu khổ, thật đáng thương! Từ nay về sau ta sẽ hảo hảo chiếu cố người, không bao giờ ... để người chịu khổ nữa!

Lời thổ lộ thâm tình như vậy, nếu để cho những thiếu nam thiếu nữ khác nghe được, nhất định họ sẽ hưng phấn đến hôn mê.

Không vì cái gì khác, đơn giản là vì những lời nói đó từ trong miệng Giang Lương mà ra và lại Hồ Điệp cũng không biết cái tên Giang Lương có ý nghĩa gì, hơn nữa hắn đã hoàn toàn đắm chìm trong vô tận tán thưởng đối với căn phòng, tùy ý đáp ứng cho qua, cho nên căn bản là không có nghe y đang nói cái gì.

Nhưng hắn không nghĩ tới chính là, cũng bởi vì tùy tùy tiện tiện dần dần, u mê đáp ứng như vậy, hắn đã tự mình đá mình ra khỏi Thái Hoa Môn!

Những nhiệt huyết ảo tưởng làm vinh danh môn phái kia, sau này cũng bởi vì lời đáp ứng tùy tùy tiện tiện, dần dần, u mê giờ phút này, đã trở thành ảo tưởng vĩnh viễn, chết non trong tay Giang Lương, dây dưa qua lại khiến người khác khinh thường.

Cái gọi là cảm giác người nhà, Hồ Điệp sớm đã không còn ấn tượng gì.

Giờ phút này chỉ thấy một đám già trẻ lớn bé cả trai lẫn gái, không chuyển mắt nhìn chòng chọc chính mình, lập tức khẩn trương hẳn lên, không khỏi vươn tay túm lấy tay áo của Giang Lương.

Giang Lương thấy hắn ỷ lại chính mình như thế, trong nội tâm rất cao hứng. Kéo hắn qua thoải mái ngồi xuống, cũng không giới thiệu, mà chỉ ân cần gấp rau cho hắn ăn.

Cả bàn nam nữ già trẻ, không nhúc nhích mà cứ như vậy nhìn những động tác thân mật của hai người. Tất cả ánh mắt, đều tập trung hết lên người Hồ Điệp đánh thương, khiến cho hắn ăn cũng không được, không ăn cũng không được.

Từ khi sinh ra đến bây giờ, Hồ Điệp chưa bao giờ có bữa cơm nào ăn uống khổ sở như bây giờ!

Thực tế ánh mắt của lão bà, quả thực y như là thần nhãn trong truyền thuyết, giống như xuyên thấu qua lớp y phục mà nhìn hẳn lỗ thể. A, thật đáng sợ! Đây chính là 'dùng ánh mắt cường bạo người' mà sư phụ nói đó sao! Hồ Điệp theo bản năng rụt lại thân thể.

Đột nhiên, Giang Lương bên cạnh đem dưa ba một cái để xuống bàn, lạnh lùng nói: Các người nếu không muốn ăn cơm thì trở về phòng hết đi!

Một câu vừa dứt, trên bàn nam nữ già trẻ nhanh chóng đầu chén chấp dưa, động tác chỉnh tề, phẳng phát giống như đã được huấn luyện chuyên môn mà ra!

Trong phòng ăn im ắng, chỉ có Giang Lương nhẹ giọng mềm mỏng dụ hống Hồ Điệp dùng cơm.

Trừ phi là một khối mộc đầu, nếu không bất kỳ cho ai cũng có thể cảm giác được trong không khí có mực quang (ánh mắt) bay lượn, lúc mờ lúc tỏ như có như không, bỗng bèn đưa qua vô lại tung, nhưng mực đích cuối cùng đều là ở trên người Hồ Điệp.

Giang Lương một lần nữa ba một tiếng đặt đũa xuống, lạnh lùng nói: Nói chuyện!

Sau khi hít vào một hơi, trong phòng ăn đột nhiên náo nhiệt hẳn lên, nam nữ già trẻ cười cười nói nói, hi hi ha ha, ăn lo ăn, uống lo uống.

Lão thái gia cầm đầu, ngồi trên ghế cổ găng chống đỡ, bên cạnh còn có đội cổ động viên liên thanh kêu không được thua không được thua!

(*Lại chém gió đây, Nguyệt chém gió truyện này nhiều lắm a~)

Hồ Điệp quả thực muốn khóc, đây gọi là người nhà sao? Đây gọi là người một nhà cùng nhau ăn cơm sao? Thật đáng sợ! Cảm tạ ông trời đã để cho ta làm cô nhi!

Giang Lương nhìn hẩn, lần thứ ba bỏ đũa xuống.

Trong tích tắc, ngay cái góc tối nhất trong phòng, Giang gia chỉ còn một con gián Tiểu Cường duy nhất may mắn còn tồn tại, ngoài ra ai cũng sợ tới mức không dám động.

Giang Lương nghiêm mặt: Các người muốn hỏi cái gì, ngay lúc ta còn vui vẻ thì lo mà hỏi đi!

Người gọi đó là tâm tình vui vẻ sao? Mọi người nhất trí một tiếng lòng, lặng lẽ xoay quanh trên không trung, nhanh chóng chạy khỏi ánh mắt giết người của Giang Lương.

Ánh mắt mọi người đều hướng về lão bà cầm đầu, sau khi lão bà dùng mực quang cùng bọn họ quyết đấu ba lượt thì hít sâu một hơi, cuối cùng cũng chịu thua. Đành phải ngượng ngùng cười nói: Giang Lương a, bên cạnh người vị kia, ách, tiểu mỹ nhân, người vẫn chưa có giới thiệu nha, ách, đại nương nghĩ..... Ách.....

Giang Lương liếc nhìn nàng một cái, lão bà lập tức im tiếng.

Tiểu Điệp nhi, ta giới thiệu với người, đây là các vị nương, đó là cha, còn đây là các vị đại ca đại tẩu.

Hẩn một tay chỉ cả đám người, Hồ Điệp căn bản không cũng chẳng rõ được ai là ai, cũng không biết phải chào hỏi bọn họ ra sao, chỉ biết là trong đó có một nam một nữ là cha và nương của y.

Đây là Hồ Điệp. Giang Lương yêu chiều ôm lấy vai Hồ Điệp, ôn nhu cười với hẩn. Nói thật, Giang Lương lớn lên thật sự khá tốt. Anh mi liễu mực, mũi cao cặp môi đỏ mọng, chiếc cằm kia thon gầy nhưng không góc cạnh, gộp lại thành một đường con hết sức ưu nhã.

Y cười như vậy, trên mặt đều là ôn nhu như nước, xua tan đi hàn khí toàn thân. Hồ Điệp trong lúc nhất thời đầu óc có điểm mù mị, ngờ ngác nên cũng không có chú ý đến, con mắt cả đám người trên bàn đều nhanh lỏi ra khỏi hốc mắt!

Lão thái gia vẫn còn bảo trì được khuôn mặt bình tĩnh cùng đáng người anh dũng ngồi trên ghế, chỉ là cái cằm đã muốn rớt xuống mặt bàn rồi.

Thật lâu thật lâu thật lâu sau đó, lâu đến mức Giang Lương cảm thấy nụ cười này cười đến muốn cương cả mặt, lâu đến mức Hồ Điệp rốt cục cũng lấy lại được ý thức, lại trở thành tiêu điểm ánh mắt của mọi người, mới nghe được có người thở ra một hơi, nhẹ nói: A, Hồ Điệp a, Hồ Điệp trong truyền thuyết a.....

Hồ Điệp ngẩng đầu nhìn qua, là một thanh niên đang cố vươn người ra, trên mặt có một vòng Lạc Tai Hồ Ấn màu xanh, đang dùng một loại ánh mắt rất sùng bái vô cùng sùng bái nhìn mình.

Đại nương của Giang Lương đột nhiên nói: Người là đương nhiệm Hồ Điệp a?

Hồ Điệp gật gật đầu.

Đại nương của Giang Lương đột nhiên lấp bắp nói: Vậy, vậy, cái lão, lão Hồ Điệp người nhận thức a?

Hồ Điệp ngoan ngoãn trả lời: Là sư phụ ta!

Đại nương của Giang Lương lệ nóng doanh tròng: Ô ô, ta rút cuộc cũng tìm được hần..... Hần, hần hiện đang ở đâu?

Hồ Điệp nhìn Đại phu nhân đang vô cùng khẩn trương, thấp giọng nói: Sư phụ đã qua đời!

Cái gì! Tất cả mọi người trăm miệng một lời: Hần qua đời! Chết?!

Hồ Điệp giật mình: Đúng, đúng vậy.....

Giang Lương cũng nhú mào: Chết? Tiểu Điệp nhi, ngươi tại sao không nói sớm!

Hồ Điệp lập tức cảm thấy oan uổng, ngươi chưa từng hỏi qua ta a!

Chỉ có Lão thái gia đột nhiên cười ha ha, hoa chân múa tay vui sướng nhảy cẫng lên: Ha ha..... Hần đã chết hần đã chết, tình địch của ta đã không còn!

Lại nhìn đám phu nhân của hần, các vị nương của Giang Lương, nguyên một đám thần sắc thống khổ, cắn thủ quyền (khăn tay) nghẹn ngào thút thít.

Còn đám tôn tử của hần, ngoại trừ Giang Lương, thì trên mặt tất cả đều lộ vẻ buồn rầu.

Giang Lương vẻ mặt nhìn không ra thần sắc, cầm lấy đĩa lại đặt xuống, quát: Còn muốn ăn cơm hay không!

Thanh âm vừa phát ra, bộ mặt cùng tư thái của đám người trên bàn trong nháy mắt lại trở về bình thường, thần sắc tự nhiên tiếp tục ăn uống uống

Cảnh tượng thập phần quỷ dị, một giọt mồ hôi lạnh, từ trên trán Hồ Điệp nhỏ xuống.

Chỉ có cha của Giang Lương hần giống như có chút hưng phấn quá hóa cuồng, thu lại không được bộ dáng, muốn nói lại thôi nhìn nhìn Hồ Điệp. Cuối cùng rốt cục nhịn không được, lặng lẽ hỏi: Tiểu Điệp nhi ngoan, sư phụ ngươi thật sự đã chết rồi sao?

Hồ Điệp còn chưa kịp lên tiếng, thanh âm của Giang Lương lại truyền đến: cha, tháng này cắt tiền ngươi mười lượng vàng!

Lão thái gia mặt thoáng suy sụp: Tiểu Lương ngoan, ta sai rồi, ta không hỏi, ngươi đừng cắt tiền tiêu vặt của ta có được không?

Giang Lương tựa tiểu phi tiểu liếc nhìn hần, lại ôn ôn nhu nhu nhìn nhìn Hồ Điệp.

Lão thái gia bộ dáng lập tức như bình tĩnh đại ngộ nói: Tiểu Lương ngoan, ngày mai ta tổ chức cho hai người các ngươi thành thân được không?

Nếu trên đời thực sự có một loại thanh âm sánh ngang với ngũ lôi oanh đỉnh do thiên lôi đánh xuống, vậy đối với tại Hồ Điệp mà nói, không thể nghi ngờ chính là thanh âm của Giang lão gia

Thái gia quá sợ hãi mà mồm mép tung hoành, nhẹ nhàng nhổ ra hai chữ thành thân .

Quả thực đã điểm trúng mệnh môn (mạch chết)!

Hồ Điệp hoảng sợ vạn phần cứng còng thân thể trừng to mắt, khẩn trương đến nói không nên lời.

Thải Hoa Môn môn quy điều thứ nhất: Không được đón dâu.

Giang Lương nhìn hần, vẻ mặt ta hiểu nói với cha hần: Cha những lời này của ngươi ta trước sẽ ghi nhớ, sau này sẽ đến tìm ngươi

Thực hiện.

Hồ — Hồ Điệp một hồi thoát lực nằm sấp ngã lên bàn cơm, bị Giang Lương không khỏi phân trần ôm trở về.

Đây là biểu hiện của người đơn thuần bị ngăn cách mười năm với thế sự, hần nếu như thật sự không để ý thành thân, vậy thì cứ chạy trốn như bôi dầu vào chân không phải tốt hơn sao? Tuy rằng rất có thể sẽ bị bắt trở về, nhưng nếu là người thường, đã không còn cách nào để nói thì tuyệt sẽ không nói.

Lương phong hữu hưng, loan nguyệt vô tình. *Khạp miên trùng ngo nguyệt dục động, tiểu Hồ Điệp ngáp liên tục.

*(con trùng ngủ gật ngo nguyệt động dậy hay túm lại là Tiểu Điệp đang buồn ngủ)

Giờ tý đã qua..... Giang Lương, người không buồn ngủ sao? Hồ Điệp thật muốn hỏi thử.

Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt y, lời nói đến bên miệng lại cùng với cơn buồn ngủ bị nuốt xuống bụng.

Giang Lương thần sắc như có điều suy nghĩ, trong chốc lát mỉm cười, trong chốc lát nhú mày, trong chốc lát giống như cười mà không cười, trong chốc lát lại giống như giận mà không phải giận.

Trực giác nói cho hắn biết, những vẻ mặt này trong thời gian ngũ chú hương, luân chuyển thay phiên nhau xuất hiện ở trên mặt Giang Lương, là một chuyện phi thường đáng hoài nghi, Hồ Điệp tuyệt không dám xem thường.

Không biết hắn đang nghĩ cái gì, vạn nhất đang ngủ lại... khi tỉnh dậy thì phát hiện hai người lại trần truồng ôm nhau.....

A, trời ạ..... Hồ Điệp mặt đỏ tới mang tai, thân nhiệt vốn cao hơn người thường nay lại càng cao hơn.

Bất quá, cũng rất thoải mái dễ chịu..... Giang Lương trên người lạnh lạnh, lại còn thơm thơm, cả mùi hương cũng man mát dễ ngủ.....

Đang ảo tưởng nung tung, thì Giang Lương đột nhiên mở miệng: Tiểu Điệp nhi, người nóng?

A? Không, không nóng! Hồ Điệp thật xin lỗi, cứng họng.

Nhưng mà mặt của người rất đỏ a!

Cái này..... Là, là do luyện công a.....

Giang Lương lại là bộ dáng ta hiểu gật gật đầu, Tiểu Điệp nhi, người còn nhớ rõ ở kinh thành mười năm trước? Khi đó người là tiểu khát cái.

Hồ Điệp trước kia cũng không cảm thấy làm khát cái có cái gì dọa người, vẫn từng vì mình là một trong một trăm lẻ tám Đại đệ tử của thiên hạ đệ nhất đại bang mà kiêu ngạo tự hào. Nhưng mà bây giờ ở căn phòng xa hoa như vậy, ăn mặc y phục xinh đẹp, lại đột nhiên cảm thấy phi thường nan kham.

Thật giống như là một con tiểu bọ chét sống bám thân thể người không muốn để người khác biết, đột nhiên bị bắt ném ra giữa thái dương, mặc cho dù người ta tham quan chỉ trở, so với nổi sẩy toàn thân còn khó chịu hơn. Nhưng vẫn không thể phủ nhận, Hồ Điệp đành phải co quắp gật gật đầu.

Giang Lương cười đến ôn nhu, không khác gì một đóa hoa: Vậy người còn nhớ rõ Lưu Huỳnh tiểu cư?

Hồ Điệp mờ mịt lắc đầu.

Không nhớ rõ a, ở đó vào mùa hè có rất nhiều đom đóm. Giang Lương nâng cằm, vẻ mặt tưởng niệm tràn đầy hạnh phúc: Đây chính là nơi chúng ta khi còn bé tương thân tương ái, người sao có thể quên? Ta vẫn còn nhớ rõ rất rõ ràng nha. Khi đó người sáu tuổi, ta mười tuổi, mỗi ngày đều giả trang làm tiểu phụ thê qua mọi nhà.

Hồ Điệp hoảng sợ nhìn về mặt Giang Lương.

Không thể nào! Chẳng lẽ hắn chính là hắn?!

3. Chương 3

Thời gian đảo lưu, cảnh vật thay đổi.....

Tiểu Hồ Điệp sáu tuổi đến kinh thành xin cơm, tại một dòng suối nhỏ nằm trong rừng lê, cởi hết quần áo rách nát đi tắm rửa.

Vừa rửa hết mặt, liền đụng phải một tiểu công tử nhà giàu đang thông dong tắm bộ.

Không ngờ tiểu công tử vừa nhìn thấy tiểu hài tử cõi trường, lập tức hô to với tùy tùng: Nhanh! Chính là hần!

Tiểu Hồ Điệp còn đang sững sờ, liền bị bọn gia đình xông tới xách ra khỏi nước, đến một đình viện hoa lệ, thay đổi xiêm y sạch sẽ hoa lệ.

Tiểu công tử cười hi hi ôm hần nói: Từ hôm nay trở đi, người chính là phu nhân của ta! Bộ y phục này người mặc vào thật là đẹp mắt!

Cứ như vậy, Tiểu Hồ Điệp vốn là tiểu khát cái, không hiểu ra sao đã cùng Tiểu công tử ở lại một viện tử bên cạnh rừng lê, ăn cùng một chỗ ngủ cùng một nơi, Tiểu công tử mỗi ngày đều rất vui vẻ, lúc nào cũng ngọt ngào kêu tiểu Diệp nhi tiểu Diệp nhi.

Nhưng mà Tiểu Hồ Điệp mỗi ngày đều rất thương tâm, bởi vì — thiên hạ còn có tiểu hài nhi xui xẻo hơn hần sao?

Tiểu công tử kéo hần đi bắt đom đóm, kết quả hần phát hiện mình dị ứng với đom đóm, nổi lên một thân hồng ngát đáp (mụn đầu đinh) vừa đỏ vừa ngứa lại không thể gãi, khổ sở vô cùng.

Tiểu công tử cự tuyệt tất cả hạ nhân, tự mình bôi thuốc cho hần, kết quả bốn thủ bốn cước mà đem thuốc mỡ bôi vào trong thí thí (mông) [phi thường hoài nghi là hần cố ý!], hại tiểu Hồ Điệp mỗi lần đều cảm thấy, cái chỗ kia giống như có một bầy kiến đang dạo phố, thống khổ vô cùng.

Thật vất vả chứng dị ứng mới giảm bớt, Tiểu công tử lại kéo hần đến suối nước bắt con cua, kết quả là Tiểu công tử đứng ở bên cạnh suối nước hô lão bà lão bà con cua con cua, y thì ở trong nước sờ tới sờ lui, đã vậy còn bị mười một một con cua hung hăng kẹp ngón tay, ngón chân tổng cộng cũng phải hai mươi hai con, đau đớn vô cùng.....

Thẳng đến một ngày kia, Tiểu công tử cái gì cũng chơi chán rồi, mới nhớ tới tiểu Hồ Điệp trước kia là một khát cái, liền nói là muốn chơi trò xin ăn, ai xin được trước, người đó chính là Cái Bang một trăm lẻ tám Đại đệ tử.

Tiểu Hồ Điệp cao hứng, đây chính là bản lĩnh xuất chúng cùng sở trường của y! Không nghĩ tới cơ duyên xảo hợp quá đáng, người y xin đầu tiên lại chính là lão Hồ Điệp, càng không nghĩ đến cứ như vậy bị lão Hồ Điệp bắt đi, trở thành đồ đệ mười năm.....

Câu chuyện cũ chưa xót như thế, bị quên lãng mười năm đột nhiên hiện rõ mồn một ra trước mắt.

Chỉ là lúc ấy tiểu Hồ Điệp không có hỏi qua danh tự của Tiểu công tử, bởi vì Tiểu công tử một mực bắt hần gọi y là lão công, tiểu Hồ Điệp sáu tuổi còn tưởng rằng tên của y chính là lão công.....

Người..... Người chính là, trong rừng lê..... Lão công? Trời ạ, thỉnh nói cho ta biết hết thấy đều là làm ác mộng mà thôi!

Giang Lương vẻ mặt kinh hãi, Tiểu Diệp nhi rốt cục cũng nhớ ra rồi sao? Ta chính là lão công của người a!

Hồ Điệp hai mắt khê đảo, thiếu chút nữa ngất đi. Người này, năm đó ở cùng với y không hẹn mà gặp đủ thứ xui xẻo, chẳng lẽ nhân sinh của ta từ nay về sau phải tiếp tục chịu xui xẻo sao?

Giang Lương còn đang ngây ngẩn hồi tưởng chuyện xưa: Ngày đó người bị lão Hồ Điệp cưỡng chế mang đi, ta dẫn người ở phía sau đuổi theo thật lâu. Nhưng hần quá giảo hoạt, hại ta cuối cùng vẫn đuổi không kịp, chúng ta cứ như vậy bị hần chia rẽ suốt mười năm! Tiểu Diệp nhi, người biết không? Ta tìm người mười năm, dùng hết các loại biện pháp. Cuối cùng ta đành phải giả mạo Hồ Điệp, gây nên một cơn sóng gió. Vốn nghĩ rằng nhất định sẽ lừa được hần đến, không nghĩ tới lại là chó ngáp phải ruồi!

Giang Lương trong ánh mắt lóe tinh tinh (ánh sao + nhiều ánh sao = tinh tinh): Không tìm được hần, nhưng lại dụ được người ra!

Hồ Điệp vô lực nói: Người làm gì muốn tìm ta dữ vậy! Khiến cho trên giang hồ người người đều coi ta là *** tặc!

Bởi vì người là lão bà của ta a! Giang Lương bộ dáng đương nhiên: Thái Hoa Môn vốn là *** tặc môn! Như thế nào, lão Hồ Điệp không có nói với người sao?

Người nói bậy! Hồ Điệp vùng chân kêu lên: Mới không phải!

Giang Lương nháy mắt mấy cái, gật đầu nói: Cũng đúng!

Hồ Điệp khề nói: Người biết là tốt rồi!

Đổi lại là ta – kẻ muốn gạt một tiểu hài nhi thanh thuần như người làm loại chuyện này, cũng tuyệt không nói cho người biết Thái Hoa Môn chính là nơi *** tặc chuyên môn huấn luyện ra những kẻ khiến người khác khinh thường!

Hồ Điệp tức giận đến xì khói, lại nghe Giang Lương nghiêm túc nói: Tiểu Điệp nhi, người thật sự đã bị lão Hồ Điệp lừa rồi!

Hồ Điệp giận dữ, đang muốn phát tác, lại nghe Giang Lương nói: Tiểu Điệp nhi người khoan hãy tức, ta hỏi người, lão Hồ Điệp có từng nói với người chuyện âm dương song thù hay không?

Không có! Hồ Điệp không chút nghĩ ngợi, tức giận rống lại.

Giang Lương gật gật đầu: Vậy là đúng rồi. Hắn không nhắc đến chuyện này với người, vậy là chứng tỏ là hắn có chuyện gạt người. Hắn mà đã có chuyện muốn lừa người, nhất định sẽ lừa người một vỏ thật lớn!

Hồ Điệp như thế nào chịu tin? Hắn chẳng khác gì là được sư phụ nuôi lớn, mười năm đó tuy rằng không thân như phụ tử, nhưng ít nhất lão Hồ Điệp thật sự chăm lo cho hắn như đang chăm chút cho một tiểu hài tử, lại càng không giống như Giang Lương nói làm như hắn bất hạnh lắm vậy!

Hồ Điệp lập tức hất cằm lên búng bình nói: Ta không tin! Sư phụ đối ta tốt như vậy, sẽ không gạt ta!

Giang Lương bắt đắc dĩ xoa xoa huyệt Thái Dương: Na, Tiểu Điệp nhi người nói, sư phụ người là hạng người gì?

Hồ Điệp lớn tiếng nói: Sư phụ võ công rất cao rất cao, lớn lên rất tuần tú rất tuần tú, đối với ta rất tốt rất tốt!

Còn gì nữa không?

Hồ Điệp nghĩ nghĩ: Sư phụ nấu cơm không ngon như nhà người nấu.....

Giang Lương không nói gì, chỉ phải lắc đầu: Được rồi, chúng ta ngủ đi. Nói xong một tay kéo hắn lên giường.

Hồ Điệp kêu to: Người muốn ngủ ở đây?

Đương nhiên! Chúng ta làm phu thê mười năm, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Hôm nay khó khăn lắm mới được đoàn viên, đương nhiên phải ngủ ở cùng một chỗ. Như thế nào, ngủ cùng một chỗ với ta không thoải mái?

Hồ Điệp vô cùng thành thật: Thoải mái thì thoải mái, bất quá ta cảm thấy cực kỳ kỳ quái. Sư phụ thường giảng nam nữ mập hợp, chúng ta đều là nam, tại sao phải ngủ ở cùng một chỗ?

Giang Lương mị mị cười: Bởi vì chúng ta ngủ cùng một chỗ rất thoải mái a! Bộ sư phụ người có nói là nam nhân không thể ngủ chung sao a?

Hồ Điệp nghĩ nghĩ: Không có a..... Bất quá người không được làm chuyện nam nữ mập hợp với ta!

Giang Lương lờ hắn đi, phối hợp mà đem quần áo cởi sạch: Nam nữ? Ta mới không tin người có thể làm nên chuyện với nữ nhân, bất quá.....

Y vèo một cái nằm áp lên Hồ Điệp, chóp mũi đụng chóp mũi: Ta cảnh cáo người, nếu người thật sự dám cùng nữ nhân lên giường, ta sẽ rất tức giận đó nha!

Giang Lương một lòng muốn cùng hắn thân mật, nhưng cũng biết hắn tuyệt đối sẽ không chịu ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, nên đột ngột vươn tay điểm huyệt đạo của hắn. Hồ Điệp tuy không rành thể sự, nhưng càng không phải người ngu, mười năm công phu cũng không phải luyện chơi, lập tức xoay người né qua. Như thế rất tốt, hai người cứ ở trên giường người một quyền ta một cước đánh đấm túi bụi.....

Sáng sớm ngày hôm sau, Hồ Điệp hai mắt thâm quầng lay động đi đến tiểu viện, lại đứng phải thanh niên có vóc người khỏe mạnh kia.

Hắn vừa thấy Hồ Điệp, liền phốc nở nụ cười: Xem ra tối hôm qua các người rất kịch liệt a!

Hồ Điệp nhớ tới tối hôm qua hai người đánh nhau ở trên giường, Giang Lương một bộ thần sắc đặc ý ‘ta nhường người thôi’, không khỏi cảm thấy ảo não, gật đầu nói: Quả là rất kịch liệt, bất quá Giang Lương quá đáng lắm! Khi dễ người ta!

Thanh niên giật mình há to mồm, đột nhiên bật cười, cười không ngừng mà ôm bụng ngồi chồm hổm trên mặt đất lau nước mắt, ngay cả bộ mặt cùng cơ thể cũng cười đến mức co rút lại: Ha ha..... Người..... Người quá hảo ngạo nì! Tí nữa ta, ta nhất định phải cùng, cùng lão yêu nói.....

Hồ Điệp sững sờ sững sờ hỏi: Có cái gì buồn cười?

Thanh niên ngồi chồm hổm trên mặt đất ngẩng đầu, run rẩy cười nói: Không có, không có gì, cái kia, sư phụ người chính là thần tượng của ta a!

Vừa nghe lời này, Hồ Điệp lập tức hai mắt tỏa ánh sáng vui mừng quá đỗi nói: Thật vậy chẳng thật vậy chẳng? Người tên gì? Có nguyện ý làm đệ tử Thái Hoa Môn hay không?

Thanh niên nhin cười hỏi hắn: Ta gọi là Giang Cương, Cương trong biên cương, là Ngũ ca của Giang Lương. Người có biết vừa rồi người đã nói cái gì hay không? có phải là đang lôi kéo hay không đây?

Hồ Điệp khó hiểu: Thu người làm đệ tử a!

Giang Cương lần nữa bật cười, lần này càng khoa trương hơn, quả thực là đã muốn lăn đùng ra đất!

Hồ Điệp bị hắn cười đến bực tức: Người cười cái gì! Tuy rằng người lớn tuổi hơn ta một chút, bất quá sư phụ đã qua đời nên không thể dạy người, cho nên ta đành phải làm sư phụ người thôi!

Giang Cương khó khăn dừng lại, cười đến mức miệng cũng muốn mở như, nói: Chưa từng có ai dám lôi kéo người của Giang gia gia nhập bất kỳ môn phái nào, không ngờ người lại là người đầu tiên.....

Giang gia? Giang gia thì làm sao?

Không có sao, chỉ khá lớn mà thôi, chỉ có thể so với nổi danh thôi. Giang Cương hàm nghĩa không rõ liếc hắn một cái, đột nhiên chuyển tới bên cạnh hắn, cắn lỗ tai nói: Ôi chao, ta từ sáng sớm đã đứng chờ người, muốn nhờ người giúp ta một chuyện!

Giúp?

Giang Cương giả hoạt cười: Người nói trước đi người có nguyện vọng gì? Chỉ cần người giúp ta, ta nhất định cũng sẽ giúp người!

Nguyện vọng? Hồ Điệp lập tức trung khí mười phần lớn tiếng nói: Thực hiện nguyện vọng của sư phụ, làm vinh dự môn phái trọng trấn gia phong!

A?! Giang Cương buồn cười hỏi: Chỉ mỗi chuyện này?

Hồ Điệp kiên định gật đầu.

Giang Cương dùng sức vỗ vỗ vai hắn: Không vấn đề gì, Ngũ ca giúp người!, người cũng phải giúp ta a!

Giúp người làm cái gì?

Giang Cương cười mờ ám nói: Sư phụ người đã dạy người rất nhiều công phu trên giường a? Ngũ ca không cần phải cầu người tự mình thụ nghiệp, mà là muốn mượn bí tịch xem một chút!

Hồ Điệp lúc này lắc đầu: Không được! Sư phụ có lệnh, không phải đệ tử của bốn môn không được nghiên tập!

Giang Cương lại nói: Ta không luyện, chỉ là mượn đến xem thôi! nói rồi còn nháy nháy mắt: Thật mà! Ta chỉ xem thôi, xem hết nhất định sẽ giúp người làm vinh danh môn phái trọng trấn gia phong!

Điều kiện này thật sự mê người, Hồ Điệp do dự.

Giang Cương thấy hần dao động, tranh thủ thời gian tiếp tục quạt gió: Ngũ ca thực sự chỉ là muốn nhìn một cái. Người cũng biết, luyện công thì phải có căn cơ từ nhỏ, môn phái bất đồng căn cơ bất đồng, ta đã lớn như vậy, công phu của môn phái người ta đã sớm không thể luyện được nữa!

Hồ Điệp vừa nghe cảm thấy thật là hữu lý, lập tức không hề do dự, trở về phòng cầm vài cuốn sàng công (công phu trên giường) bí tịch đưa cho hần.

Giang Cương vui rạo rức bỏ đi, trước khi đi cũng không quên nói với Hồ Điệp yên tâm chờ tin tức tốt của hần.

Hồ Điệp đơn thuần dĩ nhiên tin tưởng.

Lại nói về chuyện hơn hai mươi năm trước, trên giang hồ có một đôi quái hiệp, lai khứ vô tung hành vi quái dị, không ai biết được chân diện mục (gương mặt thật) của hần. Bởi vì võ công của hần nhất lãnh nhất nhiệt (lúc nóng lúc lạnh), cho nên nhân xưng âm dương song thù.

Tình ra thì song thù này cũng không có làm việc gì đại ác, mà chỉ là hần rất yêu thích trêu cợt người khác, thậm chí có một lần còn đem tiện hồ (bình nước tiểu) của Hoàng đế đặt trên bếp lò của nhà Thừa tướng.....

Bọn họ tiêu dao khoái hoạt như vậy vài năm, hắc bạch lưỡng đạo cũng bị giằng co vài năm, cuối cùng hai người này thần bí biến mất, tựa như lúc bọn họ đột nhiên thần bí xuất hiện vậy.

Bất quá, trong khoảng thời gian bọn họ biến mất, bốn triều hoàng đế lại đột nhiên hạ lệnh đuổi bắt hai người, quan phủ cùng giang hồ tại triều đại của vị hoàng đế đó, lần đầu thực hiện chính sách cường cường liên thủ. Bất quá hơn hai mươi năm trôi qua, song thù thủy chung vẫn không biết tung tích.

Câu chuyện trên là do Giang Cương khẩu thuật.

Hồ Điệp buồn bực nhìn hần: Người tới đây chỉ là để nói với ta chuyện này? không phải tới giúp ta trọng trấn gia phong?

Giang Cương lão thần nhân nhã uống trà: Lão đệ, ta là đang giúp người lập uy trên giang hồ đó a! Người ngẫm lại đi, nếu người tìm được bọn họ, chẳng lẽ còn không thể lập tức danh chấn thiên hạ sao? Còn sợ tiểu môn phái của người không thu được đệ tử sao?

Bất quá, nếu người chịu đem vài cuốn sàng công bí tịch khoe ra cho thiên hạ coi, phỏng chừng nam nhân khắp thiên hạ đều nguyện ý làm đồ đệ của người, căn bản không cần phải uống phí khí lực..... Hoặc là để cho Giang Lương giúp người một phe, bảo đảm cái gì cũng thành!

Bất quá Giang Cương chỉ dám nghĩ như vậy, lời nói của đệ đệ Giang Lương vẫn còn đang quanh quẩn bên tai hần – Ngũ ca, nếu người không muốn ta đem chuyện người xem *** thư kể lại cho người trong mộng của người nghe, thì hãy ngoan ngoãn làm theo lời ta bảo! Hoặc là người nguyện ý bị cắt ba năm tiền tiêu vật đi.....

Xin lỗi nha Hồ Điệp lão đệ, dù sao lão yêu cũng sẽ không để người ăn bất kỳ thiệt thòi nào.....

Hồ Điệp chăm chú nghe xong liền cảm thấy lo lắng –

Nếu như ta có thể tìm được bọn họ, có thể dương danh lập thanh chấn thiên hạ; Nếu như ta dương danh lập thanh chấn thiên hạ, Thái Hoa Môn sẽ cùng với ta thanh danh đại chấn; Nếu như Thái Hoa Môn thanh danh đại chấn, có thể thu hút rất nhiều rất nhiều đệ tử; Có rất nhiều rất nhiều đệ tử, thì có thể nặng trọng trấn gia phong!

Hảo! Hồ Điệp hai tay nắm chặt hai mắt tỏa sáng, hăng hái đồng dạ: Cứ làm như thế!

Nói xong liền chạy đến bên cạnh Giang Cương, giữ chặt tay của hần, Hồ Điệp cảm động đến rơi nước mắt nói: Ngũ ca thật sự là người tốt! Sư phụ nói người trong thiên hạ luôn rất giữ chữ tín, Ngũ ca quả nhiên là người thủ tín! Chờ sau khi ta làm vinh danh môn phái, nhất định phải hảo hảo cảm tạ Ngũ ca!

Lừa gạt một tiểu tử đơn thuần như vậy, Giang Cương rốt cuộc chột dạ, ra một đầu mồ hôi, ấp úng nói: Đúng vậy đúng vậy, mọi người luôn giữ chữ tín mà.....

Mặc dù là lão yêu giao cho ta phải nói với hần như vậy, bất quá cũng không phải là không giữ lời hứa a, không phải là không giữ lời hứa, mà là giữ lời hứa.....

Một bên tự mình an ủi, một bên lau mồ hôi, Giang Cương còn nói: Lão đệ a, nếu muốn hoàn thành việc này, người biết hiện tại quan trọng nhất là phải làm cái gì không?

Làm cái gì?

Giang Cương ho khan một tiếng: Khụ! Luyện công!

Luyện công? Hồ Điệp chả trách: Ta mỗi ngày đều luyện công a!

Giang Cương nghiêm túc nhìn hần, giơ lên ngón trỏ tay phải, quơ quơ trước mắt hần. Không được! Nếu người không có tuyệt thế võ công xưng bá thiên hạ, thì tuyệt đối không làm thành việc này! Người ngấm lại, hơn hai mươi năm qua có bao nhiêu người thử qua?

Hồ Điệp vừa nghe cảm thấy có lý, lập tức quyết định ngay hôm nay phải nâng càn thêm dụng công.

Giang Cương lại cười nói: Người luyện pháp bức này, thì phải mất bao nhiêu năm mới tiến triển được a? Chỉ sợ chờ người luyện thành, âm dương song thù cũng đã chết già rồi! Ườm, ta mang đến cho người một khóa đan dược, là dùng bách niên hạc đầu linh chi luyện thành, ăn vào có thể gia tăng nội lực, dùng để luyện công rất hữu ích đó!

Nói xong, mới xuất ra một cái hộp gấm, mở ra bên trong là một khóa kết dược hoàn màu đỏ, cỡ chừng một quả trứng gà, màu sắc tươi sáng trông rất đẹp mắt.

Hồ Điệp nghe hần nói như vậy, trong nội tâm bỗng chột cao hứng hần lên, lại thấy dược hoàn xinh đẹp cực kỳ nhìn rất giống đường đậu hời còn bé có thấy qua mà không được ăn, càng thêm vô cùng vui vẻ.

Giang Cương so với hần còn cao hứng hơn! Vốn đang lo lắng tiểu hài nhi này sẽ nghi ngờ dược này có độc mà ném đi Nhưng chỉ cần nhìn hần nuốt xuống, là có thể báo cáo kết quả công tác với lão yêu, bảo trụ danh tiết cùng tiền bạc!

Cổ nén hô hấp cao hứng đến phát run, Giang Cương tranh thủ thời gian uống một tách trà mà khuyên nhủ: Nhanh ăn đi! Sớm ngày luyện hảo công phu, có thể sớm ngày xưng hùng thiên hạ!

Hồ Điệp nhìn dược hoàn xinh đẹp kia, nhớ tới khi còn bé đi xin cơm, thường thường ngấm nhìn đường đậu nhưng lại không thể ăn, không khỏi cảm khái bắt đầu hoài niệm, nhất thời luyện tiếu không muốn ăn.

Giang Cương âm thầm sốt ruột, dứt khoát vươn tay bóc dược hoàn lên, một phen nhét vào trong miệng Hồ Điệp! Đồng thời cũng vận một chút lực, viên dược hoàn chừng quả trứng mau chóng trôi tuột vào bụng Hồ Điệp!

Hồ Điệp lập tức cảm thấy trong cổ họng đau đớn như bị hỏa thiêu, yết hầu nghẹn lại như muốn nứt ra! Trông mắt tròn lớn, sưng sồ, ngấn người nhìn Giang Cương.

Giang Cương ngượng ngùng cười nói: Cái này, ta tưởng người không biết phải ăn như thế nào, cho nên mới muốn giúp giúp người..... Trong nội tâm kỳ thật vui sắp chết! Nhiệm vụ hoàn thành, trở về báo cáo kết quả công tác!

Cái kia, lão đệ a, ta không quấy rầy người nữa, người từ từ luyện a! nói xong, lập tức chuồn mất như bôi dầu dưới chân.

Yết hầu của Hồ Điệp hơn nửa ngày mới từ từ bình thường trở lại, nhìn bóng lưng hần chạy trốn như một con thỏ, khụ khụ lắm bầm: Nào có ai không ăn được..... Khụ khụ..... Thiếu chút nữa là nghẹn chết.....

Sau đó, Giang gia nghị sự lâu.

Giang Lương: Hần ăn?

Giang Cương: Ăn ăn! Ăn hết!

Giang Lương: Không có nói hớ gì đó chứ?

Giang Cương: Không có không có! Không có nói hớ!

Giang Lương cười quỷ dị.....

Giang Cương khản trương nhìn đệ đệ thần sắc cổ quái: Cái kia.....

Giang Lương: Chuyện người xem *** thư ta sẽ không nói cho hắn biết. Bất quá tiền tiêu vật thánh này của người sẽ giao cho phòng thu chi sung vào tiền cơm!

Giang Cương muốn khóc: Vì cái gì! Ta đã chiều theo lời của người đi gạt hắn đó thôi!

Giang Lương sắc mặt nghiêm nghị, cứng rắn: Cái gì lừa gạt hắn! Cúp tiền của người, là vì người dám ở sau lưng ta đến gần lão bà của ta!

Giang Lương vì Hồ Điệp, thương thiên làm chứng bích hải vi bằng, thật là tổn không ít tâm tư.

Giang gia là thiên hạ đệ nhất phú gia, ước chừng có hơn bốn mươi ngàn trang, hơn năm mươi sòng bạc, hơn sáu mươi kỹ viện, hơn bảy mươi tiệm tơ lụa, hai trăm tửu lâu, cộng thêm quan ngoại nông trường cùng vài cái mỏ vàng thần bí, tất cả đều do Giang Lương một tay trông coi. Cửa hàng khắp ngũ hồ tứ hải, bạc nhiều đến mức ngay cả hoàng đế cũng phải hâm mộ.

Vô luận hắc đạo bạch đạo, đều phải dĩ vi chi mã bột tử thị chiêm** [đầu ngựa nói như thế nào cũng là hoàng đế]. Cho nên có người nói, Giang Lương hắc xì một cái, tim của hoàng đế cũng phải đập không dưới năm mươi cái, đến tim của mình chủ vô lâm cũng đập không dưới năm mươi cái.

(**Nguyên văn: : đồ hội dĩ chi vi mã bột tử thị chiêm. N thực sự hiểu câu này, bạn nào biết xin chỉ N a~ *đa tạ*)

Hắn có thể một câu khiến cho biên giới đại quan nào đó hạ cương, cũng có thể vung tay lên khiến cho môn phái nổi danh nào đó phá sản.

Tóm lại nếu như người làm cho Giang Lương khó chịu, thì quả thật là muốn tìm đến cái chết; Nhưng nếu như người làm cho Giang Lương sung sướng, vậy có lẽ cũng là rất muốn chết đây mà.

Vì vậy có thể biết được Giang Lương y, yêu phải một tiểu Hồ Điệp không rành thế sự đến trình độ này, thì y nguyên cảm thấy rất vất vả, rất vất vả.....

Hồ Điệp mỗi ngày ôm cái mớ đông cung đồ kia ngồi xem, cứ như sợ sẽ đem bí tịch bốn môn quên mất. Giang Lương lần đầu tiên Không cẩn thận chứng kiến phải những hình ảnh có thể làm người ta máu mũi chảy dài bên trong bí tịch kia, lập tức cảm thấy máu huyết sôi trào, khó kìm lòng nén, rốt cuộc không cách nào quên được.

Hết lần này tới lần khác Hồ Điệp lại là người đơn thuần đến cực điểm, mỗi ngày nghiên cứu ‘bí tịch’ chỉ vì trọng chấn Thái Hoa Môn, toàn thân không phản ứng chút nào..... Trình độ tự nhiên đến mức giống hệt như người bình thường đang niệm bách gia tính vậy!

Giang Lương mấy lần dự định cường công, nhưng cuối cùng toàn bộ đều mềm hoá khi thấy Hồ Điệp đối với nam nam mập hợp triệt để không thể lý giải được.....

Đối với y mà nói, đây không thể nghi ngờ là sự dày vò to lớn cực đại vô cùng.

Từ nhỏ đã thích một người đến mức không thể kiềm chế, vất vả tìm mười năm mới tìm được tiểu tử kia trở về, bây giờ đang ở trước mắt, còn được xem loại sách kia, nhưng chỉ là xem được mà ăn không được, chẳng phải là khó chịu hết như bị một trăm con bọ chó bu trên thân thể đồng loạt cắn tới tấp sao?

Mặc kệ vất vả như thế nào, Giang Lương dù sao cũng là Giang Lương, cuối cùng y cũng đã tìm được biện pháp tốt rồi.....

Bí quyết chính là viên dược hoàn xinh đẹp này.

Hồ Điệp đang ở trong biệt viện của Giang Lương ôn tập công khóa.

Lúc này đã vào cuối thu, lá khô rụng, nhận nam về. Hồ Điệp vẫn như trước một thân áo đơn, nhưng một sợi lông cũng không hề cảm thấy lạnh. Mà ngược lại, thân hình hắn theo lá khô rơi rụng phát phối, trên đầu lại bốc lên từng đợt khí trắng, phủ kín mồ hôi trên trán, da mặt tinh xảo trắng nõn hiện lên một mặt

ứng hồng oánh oánh. Trên lưng cũng ướt đầm mồ hôi, áo nhẹ nhàng dính vào trên người, lại càng hiện ra thân thể tiêm tể của một thiếu niên mười sáu tuổi gầy yếu.

Thật là đẹp mắt a..... Giang Lương nằm nghiêng trên nóc nhà nhìn lên, khó có thể kiềm chế phát ra một tiếng than nhẹ, so với khi còn bé còn đẹp mắt hơn.

Lần đầu tiên xảo ngộ, thấy hắc trần trụ đứng trong nước tắm rửa, bọt nước trải đầy thân thể, dưới ánh mặt trời tựa như đang tỏa sáng lấp lánh. Vừa liếc mắt nhìn thấy, đã tự mình rơi vào tay giặc

Bất quá, biết đến khi nào thì mới có thể công hạ tiểu thạch đầu ngây ngốc này đây?

Giang Lương khoe miệng lộ ra một chút tiểu dung tà tà –

Hắc là nhanh thôi..... Nhìn hắc hiện tại xuất mồ hôi càng ngày càng nhiều, làn khí trắng trên đỉnh đầu càng ngày càng đậm, hắc là sẽ nhanh chóng đem ‘lục thụ ngân hoa’ luyện đến tầng thứ bảy, bách niên hạc đầu linh chi chính là thức công được nổi danh.....

Giang Lương cũng vận một thân áo đơn, bất quá y không giống với Hồ Điệp. Y dĩ nhiên không lạnh, mà toàn thân đều mát bằng băng.

Hồ Điệp đột nhiên ngửi được một tia khí tức nguy hiểm, hơn nữa loại khí tức quý dị xui xẻo này, chỉ có thể đến từ một người.

Giang Lương xuất thần, làm cho Hồ Điệp phát giác được chỗ ẩn thân của y, bất quá tựa hồ vốn là không sao cả.....

Một sợi bì tiên (roi da) đỏ ngầu cuốn theo hỏa khí, lướt gió xoẹt qua mặt y rồi co lại!

Cơ hồ cũng ngay lúc đó, Hồ Điệp không thể nhìn thấy Giang Lương làm cách nào để đứng dậy, đề khí, lui về phía sau, rồi đánh trả, chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên hoa lên, Giang Lương đã đứng ở phía sau hắc ba thước rồi!

Bất quá, vẫn còn trong phạm vi công kích của bì tiên.....

Giang Lương cười nói: Tiểu Điệp nhi, yên my nhu cần mười thành công lực mới có thể phát huy uy lực, người dùng còn sớm a!

Bì tiên yên my, vũ khí bí mật của lão Hồ Điệp, xinh đẹp kỳ dị tựa như một con xích luyện xà, nhưng lại mang theo mùi huyết tanh nồng.

Sau khi lão Hồ Điệp chết, tiểu Hồ Điệp liền một mực tùy thân mang theo.

Hồ Điệp trẻ tuổi không chịu được kích tướng, nghe thấy y đứng ở phía sau cười nhạo như vậy, lập tức nổi giận.

Không suy nghĩ nhiều, tay phải quật lại, thân mình cũng không động. Dem roi uyển chuyển quất về phía sau, hai tay lập tức run lên. Tựa như nước chảy về phía trước vòng quanh vài thước mới lắng không chuyển mình, trường phát y mẽ (mái tóc dài cùng tay áo) theo gió nhẹ nhàng phiêu động, tựa như một con bướm tung mình bay lượn mỹ lệ mà chói mắt!

Giang Lương quả thực nhìn đến ngây người! Tiểu Điệp nhi như thế nào có thể đẹp như vậy? Không nên không nên, ta phải một mực coi chừng hắc. Không thể để cho hắc chạy bừa khắp mọi nơi được, bằng không nhất định sẽ bị rất nhiều sắc lang ngấp nghé!

Hồ Điệp cũng không nhiều tâm tư như vậy. Hai chiêu hạ xuống không chiếm được tiện nghi, trong nội tâm không khỏi vừa sốt ruột nhụt chí, vừa tức giận.

Đánh không lại sư phụ là chuyện bình thường, nhưng nếu ngay cả cái tên đại xui xẻo này cũng đánh không lại, vậy chuyện thực hiện nguyện vọng của sư phụ, còn phải đến năm nào ngày nào đây!

Thế nhưng hắc lại không biết, công phu của Giang Lương, chỉ có thể dùng hai từ bí hiểm để hình dung.

Suy nghĩ như vậy, khó tránh khỏi tâm phù khí táo. Lập tức từng bước từng bước ép sát chiêu chiêu đều sắc bén như muốn đoạt mạng, bình sinh sở học tất cả đều xuất ra hết. Nhưng khi nhìn thấy trên khuôn mặt

Giang Lương một mảnh nhu hòa trấn định, chỉ dùng tay trái mà không chút hoang mang gấp chiêu sách chiêu!

Hồ Điệp càng ngày càng vội vàng xao động, toàn thân càng ngày càng nóng, chỉ chốc lát sau thì đã như một hỏa lò (bếp lò)!

Giang Lương thấy hần mồ hôi đầm đìa, đỉnh đầu khói trắng ứa ra, trên trán ửng đỏ như ửng như hiện, trong nội tâm vừa khấn trương vừa mừng rỡ! Tranh thủ thời gian kêu lên: Tiểu Điệp nhi mau dừng lại! Tiếp tục đánh nữa ngươi sẽ bị tẩu hỏa nhập ma!

4. Chương 4

Hồ Điệp tuy không phục, nhưng quả thật cảm thấy thân thể càng ngày càng nóng, hoảng hốt thấy mình như đang ở trong biển lửa, dục vọng dâng lên không thể kiềm chế, khó chịu đến cực điểm! Theo bản năng, hần lòi kéo y phục trên người. Hy vọng cơn gió bắc cuối thu lạnh buốt, có thể thổi tắt hỏa nhiệt như thiêu như đốt này.

Có thể hết lần này tới lần khác không như mong muốn. thanh phong vô tình ý mà đến, lại như cố ý trêu cợt, từng làn từng làn gió mỏng trớn lớp da thịt giữa cổ, như một bàn tay vô cùng ôn nhu nhẹ nhàng lướt qua, quá nhiều khiến người ta tim đập thành thịch.

Nóng quá..... Hồ Điệp nói nói như nói mớ, Thật là khó chịu..... thân thủ tiếp tục kéo quần áo.....

Mắt thấy da thịt thềm thường đã lâu càng lộ càng nhiều. Da thịt trắng ngần tưởng như trong suốt kia ửng lên một màu hồng nhợt nhạt! Giống như lạp mai nở rộ giữa trời đông giá rét, tuần tú mà kiều mỹ. Thanh nhả mà xinh đẹp. Giang Lương cường chế đè nén lại tiếng trống ngực đang đập thành thịch. Nhẹ nhàng tiến lên, ôm hần vào trong ***g ngực.

Hồ Điệp lập tức phát ra một tiếng than nhẹ thoải mái cực kỳ — a..... Rốt cuộc cũng tìm được chỗ để hạ nhiệt.....

Tiểu Điệp nhi, ngươi đây là do luyện công quá mức mà thành, ta giúp ngươi được không? Giang Lương cố ý khống chế thanh âm. Lời nói ra nhẹ nhàng, mềm mại tựa như cơn mưa thanh mát giữa mùa xuân, rồi lại vô cùng mỉa mai.

Hồ Điệp mê hoặc hỏi: Ngươi giúp ta?

Đúng vậy! Bằng không ngươi sẽ càng ngày càng khó chịu. nói xong, Giang Lương lòi kéo hần hướng về phòng. Ai biết được vừa bị buông ra, Hồ Điệp đã tự mình áp sát lại, một mực ôm lấy hần!

Đừng..... Thoải mái như vậy, ngươi hảo mát..... Hồ Điệp nóng tới chóng mặt nhắm mắt lại nỉ non.

Hồ hấp của Giang Lương thoáng cái dồn dập hần lên.

Ngoan, chúng ta đi vào phòng trước có được không?

Ngươi..... Ngươi làm gì? Không cần phải..... Ý thức bị đốt cháy chậm rãi mê ly, thân thể như một cái lò luyện đan, Hồ Điệp khó chịu há miệng thở gấp.

Ta giúp ngươi luyện công nha! Nếu không nhanh một chút, ngươi sẽ gặp nguy hiểm!

Vậy tại sao phải đem quần áo cởi sạch trơn như vậy? Nội tâm Hồ Điệp thoáng hiện nghi vấn. Nhưng còn chưa kịp hỏi ra khỏi miệng, hai bàn tay to lớn mát lạnh của Giang Lương đã xoa bóp da thịt trước ngực.....

Thật thoải mái a..... Nghi vấn biến thành cảm thán, thanh ngâm nhẹ nhàng phát ra khỏi hai phiến môi.

Cảm giác mát mẻ giống như nước suối lưu chuyển, chậm rãi chảy qua toàn thân, dung nhập tất cả kinh mạch, như mưa xuân vô thanh thấm ướt vạn vật, như gió thu vô ảnh thổi qua trần thế.

Hồ Điệp thoải mái mà nhắm mắt lại thả lỏng tứ chi. Giang Lương nhìn ở trong mắt, chỉ cảm thấy vưu vật tới mê người trên thiên hạ cũng chỉ có thể là như thế này. Không khỏi từng đợt miệng đắng lưỡi khô, hận

không thể lập tức tách hai chân hắc ra, từ nay về sau hoàn kim hãm lạc (chìm trong đồng vàng. Ý là mãi mãi chìm đắm trong hạnh phúc. Nghĩ là vậy).

Nhưng trên trán Hồ Điệp lại ẩn ẩn một màu đỏ ửng. Giang Lương không dám khinh thường.

Đây cũng là hiệu dụng của bách niên hạc đầu linh chi, vật ấy tính vốn rất nóng, nếu gặp công phu hình nhiệt (loại công phu lấy nhiệt làm gốc) có thể có tác dụng hỗ trợ, dùng để thúc đẩy hắc tiến triển thần tốc, lão Hồ Điệp truyền lại Hỏa Thụ Ngân Hoa vốn cũng là loại hình công phu này, lưỡng nhiệt tương dung, Hồ Điệp công lực còn thấp không thể chống đỡ, nếu không phải do có công lực thâm hậu lại thâm sâu áp chế đi, chỉ sợ hậu quả là ngay cả ngũ tạng cũng bị thiêu cháy.

Một chiêu này cực kỳ nguy hiểm! Nhưng nếu trái lại, Hồ Điệp từ nay về sau công lực sẽ cực lớn, công phu ngày tiến ngàn dặm.

Trời đã định, Giang Lương chính là người hữu duyên với hắc, từ sau khi an bài Hồ Điệp ăn được hoàn, Giang Lương liền một mực âm thầm quan sát hắc, sợ sẽ sơ ý làm chậm trễ thời cơ, mãi cho đến hôm nay, trong lòng biết càng rõ là không thể vội vàng xao động.

Lập tức ngưng tâm liễm thần, vận khí lên ngón tay thon dài. Chậm rãi lướt qua đại huyết toàn thân Hồ Điệp, dẫn tảo nhiệt chi khí (khí nóng) này chậm rãi di động.

Hồ Điệp chỉ cảm thấy có một cổ băng hàn khí cực lạnh, chậm rãi tán nhập tứ chi bách hải. Cảm giác như thiêu như đốt chậm rãi giảm đi.

Dần dần dập tắt, toàn thân ôn hòa như tạc, chỉ là trong huyết quản tựa như có vạn mã tề phi, không ngừng lao đi.

Đây là làm sao vậy? Muốn hỏi Giang Lương một chút, nhưng vừa mới trợn mắt, lại trông thấy trên trán y che kín một tầng hơi nước màu xanh!

Hồ Điệp chấn động, lại nghe thấy Giang Lương trầm giọng nói: Đừng động khí!

Hồ Điệp chỉ phải nằm ở trên giường nhìn y, trong mắt lơ đãng toát ra, nhưng cũng là vẻ lo lắng chân thật.

Hảo sau nửa ngày, Giang Lương rốt cục thu tay lại. Phóng tâm mà thở dài một hơi, mê đắm nhìn hắc.

Cũng khó trách! Thiếu niên giờ phút này, sắc mặt hồng nhuận khí sắc khỏe mạnh. Toàn thân xích lỏa, tú sắc (sắc đẹp) như đại xan (bữa ăn lớn)!

Hồ Điệp lại chỉ nhìn lên tầng hơi nước màu xanh sắp biến mất trên trán Giang Lương hỏi: Người không sao chứ?

Giang Lương lắc đầu, Có!

Hồ Điệp một lần lông lóc ngồi dậy, Ta đây cũng tới giúp người!

Giang Lương nhìn hắc. Nuốt một ngụm nước bọt cắn cắn môi dưới, Đây là do người nói!

Nói xong, đột nhiên vươn tay chế trụ sau ót của hắc, hôn lên phiến môi xinh đẹp!

Hồ Điệp ngơ ngác, lần nữa giật mình mở to hai mắt há miệng, để cho Giang Lương không cần tốn nhiều sức đã có thể đem cái lưỡi ngọt ngào hôn mút mấy lần!

Ăn..... Hồ Điệp đẩy y, đẩy không động; Dụng quyền gõ đầu y, không có phản ứng..... Chiếc lưỡi diêm hoạt (ngọt ngào ướt át) ra sức né tránh, rất giống như khi hai người còn bé thường chơi trốn tìm. Nhưng loại trốn tránh này trong mắt Giang Lương, quả thực chính là lạt mềm buộc chặt!

Dục vọng như nước không thể thu hồi, rốt cuộc cũng vô pháp nhẫn nhịn.

Vẫn tiếp tục hôn, Giang Lương ôm lấy thân thể Hồ Điệp, chậm rãi đi về phía giường.....

Tình hình này vô cùng quen thuộc, trên đông cung đồ đều có vẽ ra, hướng chi, đã trải qua một lần hữu kinh vô hiểm!

Hồ Điệp trong nội tâm thiên nhân giao chiến (giống như ác quỷ với thiên thần đánh nhau ấy=)). Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Tại sao lại thành như vậy? Không đúng không đúng, sư phụ chưa từng nói qua là nam nam có thể mập hợp nha..... Nhưng mà, thật thoải mái a.....

Bán rủ xuống mi mắt, máu trong thân thể cuồng chảy không cách nào kiềm chế, tốc độ nhanh đến vô pháp chống cự, cảm giác không lời nào có thể miêu tả được, tựa như, tựa như âm thanh hô hoán phi thường lớn phi thường lớn. Thanh âm đến cổ họng bị mắc lại. Toàn thân bị đè nén đến không thể chịu nổi!

Cái này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Giang Lương đột nhiên ngừng lại.

Tiểu Điệp nhi, người không chuyên tâm! Ta phải trừng phạt người!

Lại trông thấy Hồ Điệp chăm chú cau mày.

Giang Lương, ta thật là khó chịu..... Ta, ta cảm thấy toàn thân đều bức rức khó chịu.....

Giang Lương cười thầm, hôn nhẹ hần, Ngoan. Vừa rồi qua huyết đạo chỉ là bước đầu tiên, vẫn chưa xong mà! Người đương nhiên sẽ cảm thấy không thoải mái!

Chưa xong?

Giang Lương gật gù đầu: Tiểu Điệp nhi, hiện tại mới là bước trọng yếu nhất, người nhất định phải theo ta a!

Hồ Điệp do dự nhìn y: Nhưng mà..... Nhưng mà chúng ta như vậy rất kỳ quái nha! Sư phụ đã nói qua là chỉ có nam nữ mới có thể ‘như vậy’.....

Nhưng hần đầu có nói nam nam thì không thể ‘như vậy’, hơn nữa chúng ta đang luyện! Công! mà

Luyện công..... Ân..... Nói còn chưa dứt lời, lại bị Giang Lương dùng môi chặn lại thanh âm.

Kỹ thuật hôn của Giang Lương không tồi. Một Thái Hoa Môn môn chủ chỉ toàn lý luận suông mà không có thực hành như Hồ Điệp, cũng không khỏi mất tự chủ mà say mê

Không chỉ có say mê, Hồ Điệp kinh ngạc phát hiện, chính mình dường như cũng rất thích như vậy, hơn nữa..... Hy vọng không phải chỉ vồn vện có thể. Giống như một chỗ nào đó trong thân thể đang điên cuồng mà đuổi theo máu huyết cuồng vũ, thậm chí mong nhanh chóng kết thúc!

Nhưng hết lần này tới lần khác Giang Lương lại không hề hôn hần, ngược lại chỉ nhẹ nhàng đè phủ lên người hần. Ngón tay thon dài vẫn như trước lạnh buốt, dẫn đến từng đợt ngân thâm run rẩy nhưng lại nung nịu yếu ớt.

Giang Lương thỏa mãn cực kỳ — với phản ứng của hần a! Y cũng không tính cường ngạnh, dưới tình huống như vậy, y vốn chỉ hy vọng lần đầu tiên có thể làm cho người mình yêu cảm thấy khoái hoạt là đủ rồi.

Nhưng y tuyệt đối không ngờ tới — Hồ Điệp, tiểu quái quái đơn thuần của y, lại ở trong lòng y, dưới sự va chạm ma sát của y mà ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tràn ngập dục vọng, giương cái miệng nhỏ thỏ phì phò ngân nga, sau đó —

Lại chủ động dùng hai chân quần lên eo của y? Còn cọ nha cọ, quả thực là câu dẫn!

Giang Lương cực kỳ kinh ngạc! Một hồi mừng rỡ mãnh liệt xông tới, cuối cùng cũng bắt chập hết thấy, cúi đầu hôn môi của hần, chiếc cằm của hần, cổ của hần, ***g ngực của hần. Bàn tay lạnh buốt nắm lấy ngọc hành đang không ngừng run rẩy.

Hồ Điệp lập tức toàn thân vô lực. Ngay cả một câu đầy đủ cũng nói không ra. Đành phải lợi dụng khe hở giữa những nụ hôn triền miên của Giang Lương mà để lộ ra một chút mỹ âm đứt quãng, nhưng lại mang đến một cảm giác tuyệt hảo. Giang Lương hô hấp dồn dập, rời khỏi làn môi mềm mại đỏ như máu, tốc độ bàn tay vỗ về chơi đùa càng lúc càng nhanh.

Hồ Điệp ngân thanh càng lúc càng lớn, lọt vào trong tai Giang Lương, quả thực chính là ma âm thúc hồn, đột nhiên Hồ Điệp hét lên một tiếng, ôm chặt lấy cổ y, trong tay Giang Lương, lại có thêm một ít tinh hoa nam nhân.

Giang Lương hôn nhẹ lên cái trán ẩm ướt mồ hôi của hắn: Ngoan, một chút nữa có thể sẽ hơi đau, nhẫn nại một chút liền qua!

Nói xong, mới lấy đặc dịch nồng đậm trong tay nhẹ nhàng bôi quanh bốn phía huyệt khẩu Hồ Điệp, sau đó từ dưới gối lấy ra một bình sứ nhỏ. Đổ ra một chút dịch nhờn trong suốt vào trong tay, lần nữa sờ soạng huyệt khẩu của Hồ Điệp!

Nghi hoặc lát nữa sẽ phát sinh chuyện mà mình không biết được, Hồ Điệp theo bản năng liền cảm thấy hoảng sợ: Dừng, làm gì?

Giang Lương ôn nhu hôn nhẹ hắn: Đây là bước cuối cùng, ngươi nhất định phải nghe lời, bằng không chúng ta kiểm củi ba năm thiêu một giờ!

Hồ Điệp còn đang suy nghĩ, một ngón tay của Giang Lương đã chậm rãi đẩy vào. Cửa vào nho nhỏ khép chặt vô cùng, chỉ một ngón tay, mà đã không thể động đậy gì.

Ngoan, thả lỏng nào! Hoặc là ngươi có thể vận công làm cho lối vào mềm lại! Giang Lương kiên nhẫn dụ dỗ.

Hồ Điệp thử thử, vẻ mặt cầu xin nói: Đau! Ta sẽ không muốn vận công trong lúc này a! Thân thể lại theo bản năng co rút lại.

Vậy yên tâm giao cho ta a!

Giang Lương kích động thanh âm có vẻ run rẩy. Lại đầu độc toàn bộ thần kinh của Hồ Điệp,

Vì vậy ngón tay chậm rãi giật giật.....

Ngay lúc ngón tay lạnh lạnh chạm phải một chỗ thì, toàn thân Hồ Điệp truyền qua một trận run rẩy, trong nội tâm càng ngày càng nóng, nhưng không biết phải ... làm như thế nào mới có thể thư hoãn một chút, hắn ngân một tiếng, khó nhịn vận vẹo uốn éo eo, nắm chặt bả vai Giang Lương,

Giang Lương so với hắn còn vất vả hơn! Rõ ràng đã nhịn tới mức muốn nổ tung, nhưng vẫn cố gắng làm đủ công tác chuẩn bị, giờ phút này gặp người trong ngực đã không thể kiềm chế, thì y làm sao có thể tiếp tục nhẫn nhịn nữa đây? Lập tức rút ra ngón tay, dùng dục vọng đẩy vào khuyết khẩu (hoa cúc).

Hồ Điệp chỉ cảm thấy thân thể trống rỗng, phảng phất giống như nơi trọng yếu nhất lại thiếu đi thứ trọng yếu nhất, thân thể dường như không còn hoàn chỉnh, hắn nức nở kêu một tiếng, lập tức cảm giác được thân thể Giang Lương vội vàng xông vào.

A! Hồ Điệp quát to một tiếng, nước mắt tràn mi.

Đau! Tất cả cảm giác hết thấy đều bị cảm giác này thay thế, đau quá! Nhiệt hỏa đột nhiên bùng lên trong ***g ngực, thiêu đốt khiến người muốn khóc thét!

Ngoan..... Giang Lương hôn lên những giọt lệ của hắn. Cảm thấy một cỗ nhiệt lưu chậm rãi chảy xuống, trong lòng tự nhủ không xong, vươn tay chạm vào, quả nhiên là máu! Lập tức đau lòng, Ngoan..... Không khóc không khóc..... Không làm, không khóc a.....

Giang Lương nhẹ nhàng động thân. Nghĩ muốn rời khỏi, nhưng vừa mới động một chút Hồ Điệp đã kêu lên thảm thiết, đành phải “chôn thân” tại đó muốn tiến không được muốn lùi cũng không xong. Đã vậy còn phải dỗ dành Hồ Điệp khóc lóc vì đau, quả thật rất khổ sở!

Hồ Điệp khóc trong chốc lát, cảm thấy “cái kia” của Giang Lương trong thân thể mình chẳng những không có mềm nhuyễn đi, mà tựa hồ còn lớn hơn một vòng!

Ngẩng đầu hai mắt đầm lệ nhìn y. Giang Lương cười khổ: Ta dù sao đường đường cũng là một nam nhân, đương nhiên sẽ có phản ứng rồi! Nói xong một tay vuốt xuống dưới bụng Hồ Điệp, nhẹ nhàng phủ lên.

Hỏa nhiệt trong ngực Hồ Điệp mãnh liệt bốc cháy, nuốt hết tất cả đau đớn, mãnh liệt tìm kiếm niềm khát khao nguyên thủy nhất, hấn dựa sát vào Giang Lương, cảm thụ sự thanh lương (mát mẻ) từ làn da của y truyền đến. Hai chân cọ sát trên lưng y! Eo thon nhỏ vặn vẹo uốn éo.

Giang Lương ôm hấn thật chặt, thử nhúc nhích một chút.

Chiếc cổ xinh đẹp của Hồ Điệp lập tức ngưỡng về phía sau. Phiến môi đỏ mọng run rẩy, phát ra một tiếng my âm lẽ lười.

Hai mắt Giang Lương rớt cục tuôn ra tinh quang, không bao giờ ... do dự nhần nại nữa, mà bắt đầu kịch liệt trồi động.

Một cái rồi một cái, tựa như nhật nguyệt tương giao. Nhưng không thể tưởng tượng lại có thể khiến lòng người mê loạn như vậy. Phảng phất như một cái giếng sâu nhất cổ nhất trong thiên hạ, chôn hết thủy tạp niệm mà vô pháp lý giải, chỉ còn cảm giác thanh lương nhiếp phách lưu lại dục vọng dục vọng, trầm luân trầm luân.....

Hồ Điệp lớn tiếng ngân lên, âm thanh trong trẻo *** my cực kỳ hấp dẫn câu nhân. Da thịt trắng như tuyết, thể nhưng lúc này so với tuyết còn kiều diễm hơn, dưới làn da trắng nõn cất giấu một tầng phấn hồng óng ánh, sao có thể không khiến người triu mến? Sao có thể không khiến người mất hồn?

Vưu vật (báu vật hiếm có) đến bật này, đại não của Giang Lương cơ hồ đình chỉ vận chuyển, việc duy nhất có thể làm, ngoại trừ hồi hã thì cũng chỉ có hồi hã, chỉ hận không thể đem máu thịt của hấn tất cả nuốt vào bụng.

Dần dần, Hồ Điệp cũng theo tiết tấu của y bắt đầu vặn vẹo. Huyết khẩu nghênh hợp với y, thanh âm như nước, đan vào ngân thanh của Hồ Điệp, như sóng như thủy triều như dạ vũ như thu thủy. Từng chút một đều là câu dẫn, kích thích mãnh thú đang ẩn nấp nơi sâu thẳm nhất trong thân thể Giang Lương.

Cuồng loạn đến cuối cùng, theo tiếng gầm nhẹ cùng my thanh đã không thể hô thành tiếng, Giang Lương đem tinh hoa của mình phòng vào sâu trong thân thể Hồ Điệp.

Hồ Điệp vẻ mặt mê loạn. Hấn si ngốc nhìn qua Giang Lương, chu cái miệng nhỏ nhắn hé ra hợp lại thở gấp.

Giang Lương yêu thương hôn nhẹ hấn, dịu giọng nói: Ngoan, người giỏi quá..... Ta yêu người chết mất.....

Hồ Điệp lại nuốt một ngụm nước bọt, cổ sức nâng lên hai tay ôm lấy cổ y, hai mắt mê mẩn mịt mờ khán bất chân thiết (nhìn không rõ), cầu khẩn nói: Đừng..... Đừng ngừng..... Ta..... Lương..... Ta muốn.....

Cái gì?! Giang Lương mở to hai mắt nhìn, Còn muốn?!

Sau cuộc mây mưa!

Giang Lương đã muốn sạch ruột bắt đầu hồi hận!

Sớm biết Tiểu Điệp nhi của y nhiệt tình như vậy, lúc trước liền dùng sức câu dẫn câu dẫn chẳng phải tốt hơn sao, cần gì phải vòng qua quẹo lại rồi mới thượng giường? Quả thực quá phí sức lực!

Còn lời cái gì âm dương song thù ra.....

Sau cuộc mây mưa, Giang Lương cứ như vậy mà há mồm ngồi thất thần.

Tiểu thân thân của y vẫn chưa hài lòng, lắc mông nháo y: Ai..... Người, người đừng ngừng nha.....

Giang Lương vội vàng đem hôn kéo trở về. Hảo thanh dụ hồng: Ngoan. Lần đầu tiên không thể quá nhiều a, bằng không ngày mai sẽ rất đau

Hồ Điệp khuôn mặt ửng hồng. Cấn môi dưới cực lực lắc đầu: Ân, không, Lương..... Ta muốn..... Ta.....

Giang Lương nhẹ giọng kêu lên: A! Người đừng lộn xộn, ta..... Lại..... Cái kia..... Cứng ngắt.....

Hồ Điệp cũng cảm giác được đằng sau lại chậm rãi lấp đầy, tâm trí một hồi nhộn nhạo, rung động thoải mái mà hừ nhẹ hai tiếng.

Dưới lớp da thịt trắng muốt của hắn hiện ra một màu phấn hồng nhàn nhạt. Toàn thân nhìn như vô lực. Nhưng lại có một sức hấp dẫn tử mỹ đến cực hạn, khiến cho Giang Lương hô hấp ồ ồ nói: Tiểu Điệp nhi, người sao có thể mê người như vậy?

Hồ Điệp đáp lời bằng vài tiếng ngân thanh dứt quãng.

Giang Lương gầm nhẹ một tiếng, cắn đôi môi mị hoặc đến tà ác, một lần nữa cực lực ra vào.

Nghênh đón y, là Hồ Điệp dục vọng bộc phát lớn tiếng ngân thanh cùng hô thét, thanh âm thân thể va chạm ứat át vang lên.....

Đêm đầu tiên của Hồ Điệp, chính là hoa lệ phóng đảng cùng điên cuồng mà Giang Lương không thể tưởng tượng được.

Mãi đến khi thanh quang hơi lộ ra nơi chân trời, hai người mới có thể tỉnh là đã xong vận động kịch liệt mất hồn, mệt mỏi ôm nhau ngủ thật say.

Ý thức mơ hồ trước khi chìm vào giấc ngủ, Hồ Điệp mới nhớ tới, sư phụ đã từng dùng thần sắc cùng âm điệu vô cùng say mê nói qua Thoải mái đến câu hồn, dễ chịu đến nhiếp hồn, thậm chí còn có sợi sợi ngọt ngào tự đáy lòng thản nhiên dâng lên, dựa vào ***g ngực lạnh lạnh mỉm cười thiếp đi.

Giang Lương cũng cực kỳ mệt mỏi. Nhưng thấy khoe môi hắn khẽ nhếch, khoe mắt tươi cười, vẻ mặt thỏa mãn ngọt ngào. Trong nội tâm cũng có cảm giác cao hứng nói không nên lời. Cảm thấy dù chỉ có một đêm như vậy, nhưng mười năm tìm kiếm cùng tưởng niệm lại rất là đáng giá!

Giang Lương không phải Liễu Hạ Huệ. Cốt cách lại càng không phải loại người khiêm tốn gì, yêu, trong ý thức của y không phải là một khái niệm lễ tiết phức tạp, cũng không phải cái gì thỏa mãn thuần túy trên tinh thần, mà chỉ là một điều kiện tiên quyết để hành động.

Bởi vì thương hắn, cho nên mới bất kể hết thảy đối xử tốt với hắn. Đồng thời cũng muốn làm hắn ở trong ***g ngực mình cảm thấy thật vui vẻ hạnh phúc.

Cho dù có một ngày nào đó đổi thay, Giang Lương cũng tuyệt không sẽ buông tay: Hắn hiện tại chính là tâm của ta, cho dù có một ngày hắn không còn, thì đó cũng đã từng là tâm của ta, tâm của mình há có thể tùy ý vứt bỏ?

Ta sẽ không..... Giang Lương hôn lên mi mắt Hồ Điệp Ta cả đời đều muốn đem người trói ở bên cạnh ta! Nghe được chứ?

Hồ Điệp đang ở trong mộng cười khanh khách, thân thể dị thường mềm mại trơn mềm dính ngorem cọ cọ lên người y.

Buổi sáng ngày hôm sau, trong Giang gia nghị sự lâu không có thân ảnh Giang Lương xuất hiện.

Một nhóm người ngựa thần sắc khác nhau, hào khí thoải mái mà uống trà cùng nhau thảo luận sự vụ,

Trong chốc lát một gã tiểu tư bước vào, cất cao giọng nói, Các vị tổng quản, công tử tại thư phòng lưu lại tờ giấy! Nói là mấy ngày nữa sẽ không đến, phiền các vị thay công tử làm việc là được!

A? Không đến a? Một trung niên thư sinh ảo não nói: Như thế nào Lương công tử cũng bắt đầu lười biếng rồi!

Hắc hắc..... Một lão nhân nhỏ gầy vuốt vuốt râu mép hoa râm trộm cười mờ ám nói: Người hắn là không biết điều này đi, Lương công tử gần đây mới nạp một nam sủng, nghe nói chính là thể gian tuyệt sắc! Tây Thi thấy hắn cũng phải khóc chạy về nhà không ra khỏi cửa! Thật muốn trông thấy a.....

Tiểu tư chặc chặc lưỡi: Lão nhân gia ngài sao lại bát quái a như vậy! Khó trách công tử cho người ra ngoài phóng ý.....

Một phòng người cười vang, tiểu lão nhân cũng không giận, ha ha cười nhấp một ngụm trà.

Mãi đến khi ngày ngả về tây, Hồ Điệp mới ung dung tỉnh lại.

Vừa định nhúc nhích, không ngờ toàn thân xương cốt đều mỗi nhừ đau như muốn rờ rời luôn! Ai ai kêu đau hai tiếng, lại nghe thấy bên gối truyền đến một tiếng cười nhẹ.

Ngay cả cổ cũng đau nhúc mỗi nhừ Hồ Điệp lao lực quay đầu, trông thấy Giang Lương cười meo meo nhìn hần.

Lập tức nhớ tới tối hôm qua.....

Hồ Điệp mặt vụt một cái đỏ rực, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Nhưng lại không nói ra được là lạ ở chỗ nào. Đột nhiên cảm thấy có chút phiền não!

Giang Lương cười ôm lấy hần, ghé vào lỗ tai hần cần nhự nói, Toàn thân mỗi nhừ đau nhúc phải không? Bảo ngươi buổi tối hôm qua không cần phải làm! Ngươi Không nghe! Vừa nói vừa dán mặt vào hần, cười nói: Tiểu Điệp nhi thật nhiệt tình a! Ta thật sự yêu ngươi chết mất!

Cái gì?! Hồ Điệp khàn khàn la hoảng lên: Sư phụ nói không thể yêu người khác!

Giang Lương gật gật đầu: Đúng vậy, ngươi không thể yêu người khác! Bất quá, ta không phải người khác ta là lão công của ngươi!,

Lão công? Hồ Điệp bĩu môi nói, Ngươi gạt người — sư phụ nói chỉ có nữ nhân thành hôn rồi mới có lão công, ngươi sao dám nói ngươi là lão công của ta? Ta cũng không phải nữ nhân!

Giang Lương hỏi: vậy sư phụ ngươi có nói qua nam nhân không thể có lão công?

Ách..... Không có.....

Vậy là được rồi, sư phụ ngươi không nói qua, cũng chính là nam nhân cũng có thể có lão công a!

Hồ Điệp không nói lời nào, hồ nghi nhìn nhìn Giang Lương nửa ngày, buồn bực hỏi: Vì sao ta cuối cùng vẫn cảm thấy lời của ngươi có vấn đề?

Giang Lương lắc đầu: Không phải lời của ta có vấn đề, mà là những lời này sư phụ ngươi còn chưa kịp nói với ngươi, chỉ vậy thôi!

Hồ Điệp không xác định: Là như thế sao? Làm sao ngươi biết?

Giang Lương thở dài: Ta đương nhiên biết rồi! Ta vì tìm ngươi nên đã tra xét lão Hồ Điệp từ đầu đến chân đến mấy lần rồi! Trong mười năm thu thập được rất nhiều tin tức, nhưng cũng có rất nhiều phiên bản khác nhau, ta đem tất cả đi nghiên cứu vô số lần, tuyệt đối còn hiểu rõ sư phụ ngươi hơn so với ngươi!,

Như vậy a..... Hồ Điệp trầm tư một hồi. Đột nhiên nhăn nhó đứng dậy, Cái kia..... Làm sao ngươi biết, ân, giúp ta luyện công như vậy?

Luyện công?! Giang Lương kêu lên, đột nhiên nghĩ mọi chuyện thành ra như vậy còn không phải mình tạo ra sao, cười khổ nói: Cái này sao..... Từ từ ta sẽ chậm rãi nói cho ngươi biết. Ách..... Ước chừng chính là, chờ công phu đạt đến một trình độ nhất định, có rất nhiều chuyện cũng sẽ dễ dàng minh bạch.....

Hồ Điệp đột nhiên hỏi: Ngươi trước kia cũng giúp người khác luyện công như vậy?

Giang Lương kinh ngạc nhìn hần, thấy hần mi mắt bán rủ xuống không biết đang suy nghĩ gì. Đột nhiên nội tâm chấn động, kỳ quái cười nói, Đều là chuyện trước kia. Còn nhắc tới làm gì?

Hồ Điệp gian nan xoay người đưa lưng về phía y, nghĩ đến chuyện đêm qua triền miên kích động nhân tâm như vậy, trong nội tâm so với mặt còn ngọt hơn, không ngờ nguyên lai luyện công cũng có thể làm cho lòng người khát khao, say mê trong đó không thể tự thoát ra như vậy.

Lại nghĩ đến chuyện y cũng từng cùng người khác làm như vậy, toàn thân lập tức tràn ngập cảm giác mát mát nồng đậm không rõ từ đâu mà đến.

..... Lương, từ nay về sau ngươi còn có thể giúp ta luyện công không?

Giang Lương thật muốn cười to, chơi đùa với tóc của hần nói, Chỉ cần Tiểu Điệp nhi cần, ta nhất định thỏa mãn!,

....., Lương, người, người có thể hay không từ nay về sau chỉ giúp một mình ta? Hồ Điệp lúc này thật lo lắng lắm a, y có nguyện ý hay không?

Giang Lương quả thực nhìn cười đến mức muốn nội thương, Chỉ cần Tiểu Điệp nhi yêu cầu! Ta nhất định làm theo!

Nhắc tới Thái Hoa Môn. Võ công được truyền thụ cũng không có chiêu thức gì, mà chỉ có một bộ nhĩ khẩu (truyền miệng) tà môn nội công tâm pháp tương truyền, nghe nói dùng chung với thái âm bổ dương thuật thì quả thật rất xứng đôi vừa lứa, luyện đến một trình độ nhất định, có thể trú dung nhan bảo thân hình, không lo bệnh tật, không hoang mang già yếu, cho đến lúc chết cũng vẫn giữ được bộ dạng niên thiếu!

Bất quá thật cũng không phải là chung thân thái bổ, luyện đến trình độ cơ thể có thể tự nhiên điều hòa âm dương, thì chính là đại công cáo thành, về sau có thể tiêu dao tự tại trên thế gian, cất cao giọng hát khắp chốn hồng trần.

Cho nên người trong giang hồ đối với môn phái của hần, mặc dù ghét cực kỳ, nhưng cũng cực kỳ âm thầm hướng tới.

Vạn phần đáng tiếc chính là, tiểu Hồ Điệp a, hần hoàn toàn không biết bốn môn còn có bộ nội công tâm pháp này.....

Giang Lương biết, nhưng có thể Giang Lương sẽ không nói cho hần biết!

Cái này chỉ có thể trách lão Hồ Điệp! Hỏa Thụ Ngân Hoa vốn là công phu nhập môn của Thái Hoa Môn mà hần phải luyện từ nhỏ, sau rất nhiều biến cố trải qua, hần thành Thái Hoa Môn môn chủ mới có được bộ tâm pháp kia.

Lão Hồ Điệp là kỳ tài luyện võ, nhập môn không bao lâu, dĩ nhiên trở thành Thái Hoa Môn môn chủ nổi danh nhất trong lịch sử môn phái, hần lưu thiếp quy ẩn kì thực bởi vì cảm thấy mình đã đạt tới một độ cao nhất định, không muốn lại tiếp tục dẫn đến nợ tình.

Bất quá hần đã tính sai mất rồi.

Hỏa Thụ Ngân Hoa chính là nội nhiệt hình công phu (loại hình công phu khiến cơ thể nóng bức), vốn là cần đến âm hàn khí để điều hòa. Thái bổ thuật lại hiển nhiên là hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, lão Hồ Điệp trong những năm kia công phu xác thực đại trường.

Không may là, hần quá coi trọng cái trước mắt, đã từng ghi lại ký lục cao nhất là một ngày Thái bổ chín chín tám mươi một lần, thế cho nên trong thời gian ngắn cơ thể đã bị nội bổ quá mức. Bất quá tâm pháp cũng đã dung nhập huyết mạch, tự động hi chuyển hóa thành một cỗ lệ khí cực nóng, ẩn tàng nơi sâu kín trong cơ thể.

Hăng quá hoá dở, chờ hần phát giác thì khí huyết đã chảy ngược, không chống đỡ được bao lâu liền đi đời nhà ma.

Y vốn muốn chờ đến lúc tiểu Hồ Điệp lần đầu tiên Luyện công , nhân cơ hội truyền cho hần bộ tâm pháp làm nền tảng, nhưng chưa kịp tiến hành, bộ nội công tâm pháp này cứ như vậy triệt để thất truyền, hoàn toàn thành đi vào truyền thuyết.....

Bất quá, theo thực chất mà nói thì cũng không sao, viên đại dược hoàn của Giang Lương cùng cấp hàn chi khí (hàn khí cực lạnh) Giang Lương luyện được từ thuở nhỏ, tất cả đều đem cho hần bổ sung

5. Chương 5

Sau ban ngày là đêm tối, sau đêm tối là ban ngày, sau đó lại là đêm tối, sau đó nữa lại là ban ngày.....

Hồ Điệp đã hoàn toàn không biết bây giờ là lúc nào rồi! Dù sao hành trình của hai người mỗi ngày, chỉ qua lại có hai chỗ — giường, dục trì, dục trì, giường.....

Bất quá Hồ Điệp cảm thấy thật thoải mái a..... Quả thực là cuộc sống thần tiên!

Giang Lương uy hấn ăn cơm, Giang Lương giúp hấn tắm rửa, Giang Lương giúp hấn mát xa, Giang Lương vì sự thoải mái của hấn, chẳng thèm phân biệt sáng trưa chiều tối mà chỉ cố gắng làm vận động trên giường dị thường kịch liệt.....

A, thật hy vọng loại thời gian như mộng ảo này có thể vĩnh viễn tiếp tục nữa.....

Hấn thoải mái hừ vài tiếng, làm cho Giang Lương lại bắn ra lần nữa, sau đó hấn hỗn loạn mỉm cười thiếp đi.

Hôm nay đến phiên Giang Lương đau lưng chuột rút.....

Nhìn người trong lòng đang giang rộng hai chân hạnh phúc chìm vào giấc ngủ, Giang Lương thật đúng là khóc không ra nước mắt. Sớm biết có hôm nay, lúc trước hà tất?

Tiểu Điệp nhi luyện vốn là công phu đại nhiệt (cực nóng), trong mười sáu năm qua lại chưa bao giờ gần gũi người khác, chắc chắn lại càng không thể vấn hời.

Tại sao lại không nghĩ tới chuyện này chứ?

Lại còn gà mẹ cầm được dụ hấn ăn như vậy! Tiểu gia hỏa này sẽ không thể tự mình dẫn khí qua hết các kinh nguyệt, cho nên mỗi lần làm y đều đem nội lực hòa tan vào hạ thân, dẫn theo một luồng chân khí chậm rãi cắm vào, sau đó đem nội lực cấp hàn (cực lạnh) của chính mình xuyên vào trong cơ thể hấn, sau lại dẫn dắt nội lực vào thất kinh bát mạch, hòa tan luồng khí khô nóng trong cơ thể Tiểu Điệp nhi, chậm rãi đem nội lực tảo hỏa này tán đi.

Nếu đổi Giang Lương mà nói đây là hoan ái, thì nói là luyện công cũng không sai

Vấn đề lớn nhất chính là — viên dược hoàn này tại sao lại tác dụng chậm đến như vậy? Đã là ngày thứ tư, khí khô nóng trong cơ thể Tiểu Điệp nhi vẫn y nguyên ồ ồ xuất ra. Phảng phất như có lấy cũng lấy không hết, có dùng cũng dùng không cạn.

Giang Lương đánh cái rùng mình, thật đáng sợ! Nếu thật sự là như vậy, không đợi Tiểu Điệp nhi no bụng, Giang gia Đại đương gia đại danh鼎鼎鼎鼎 sẽ chết trước vì chuyện trên giường mất.

Chết cũng không sợ, nhưng đáng sợ chính là nếu như chết thì từ nay về sau, Tiểu Điệp nhi có phải sẽ đi kiếm một đấng lang quân khác hay không?

Giang Lương lại rùng mình một cái, thật đáng sợ! Lập tức lửa giận bốc lên, người cho được cũng quá độc ác! Thật không yên lòng!

Lập tức cắn răng đứng dậy thay y phục.

Chờ y mặc quần áo tử tế, lại quay sang nhìn Tiểu Điệp nhi da thịt trơn bóng đang ngủ say trên giường, liền cảm thấy..... Rất khó rời bỏ.....

Mấy ngày qua Giang Lương tận tâm làm dụ, cho nên Tiểu Điệp nhi giờ phút này dĩ nhiên không giống ngày xưa.

Bớt đi vẻ thiếu niên trẻ trung, trong vẻ hồn nhiên dần dần bắt đầu hiện ra một chút xinh đẹp thể gian hiếm thấy.

Giang Lương không khỏi trong lòng thở dài, đã nói chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu, mẫu đơn nào có đẹp như Tiểu Điệp nhi của ta?

Nghĩ nghĩ, lại hôn hôn, hôn xong lại cảm thấy nghiện, vừa hôn vừa rõ rã..... Vừa hôn vừa sờ soạng, lại càng cảm thấy không nở rời đi. đành phải nhắm tâm cắn răng, khếp hai chân hấn lại, đắp chăn, hít thật sâu hai cái, lúc này mới cẩn thận từng bước đi ra khỏi phòng....

Giang gia nghị sự lâu.

Giang Cương luống cuống tay chân lục lọi từng đồng từng đồng công văn. Đều là các loại tin tức do các vị tổng quản đưa tới, nào là trưởng mục, danh sách, danh hào sách, tình hình sinh ý vãng lai..... Nhiều vô số chồng chất giống như một ngọn núi nhỏ!

Chỉ trong chốc lát, Giang cương hai tay ôm đầu kêu to: A..... Ta chịu không nổi nữa a! Ta cầu các người ai tranh thủ thời gian đi đem lão yêu gọi tới đi a!

Tất cả tổng quản cộng tất cả tiểu tư đối với điều này đều làm như mất diếc tai ngơ.

Giang cương vẻ mặt cầu xin: Ta có xem cũng không hiểu mấy cái này, các người cần gì phải chộp ta tới đây a!

Ngũ công tử, ngài nhần nhịn một chút a! Một lão nhân nhỏ gầy ha ha cười, Ai kêu người chạy trốn chậm quá làm gì! Lão thái gia cùng các vị Lão phu nhân còn có các vị công tử, vừa nghe nói Lương công tử muốn nghỉ ngơi vài ngày, lập tức ai ai cũng chạy mất dạng, chỉ còn lại có mình ngài a! Ngài cũng biết, Lương công tử trị gia cực nghiêm, dĩ nhiên không thể để cho bọn họ chạy trước rồi!

Giang Cương nhanh khóc: Nhưng mà ta cái gì cũng không hiểu, ngồi ở chỗ này cũng không tốt, các vị đại gia hãy bỏ qua cho ta đi!

Vậy không được! Lương công tử sớm đã hạ lệnh, thời gian hẩn nghỉ ngơi, nhất định phải có người thay hẩn! Ngũ công tử phải chăng muốn cãi lời Lương công tử?

Giang Cương nháy mắt mấy cái: Ta, ta không dám..... Đây là vấn đề lớn quan hệ đến tiền tiêu vật sau này đó a!

Hừ, người không dám là tốt! một tiếng hừ lạnh truyền đến, nghị sự lâu lập tức yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy thanh âm con kiến đi ngang qua.

Giang Cương thấy lão yêu đến, đang muốn hoan hô, lại phát hiện sắc mặt y bất thiện không khác một khối thiết băng (đồng đen) là mấy, liền thức thời im miệng không dám hó hé.

Trong lòng mọi người cực kỳ kỳ quái, Lương công tử mấy ngày nay đều cùng tâm ái mỹ nhân triển chuyển hợp hoan ("làm việc"quay cuồng), nhưng kết quả sao lại nhìn giống như là đang sinh khí? Trong khoảng thời gian ngắn, rất nhiều người cảm lòng không được mà suy đoán ra đủ thứ chuyện kỳ kỳ quái quái phiêu đảng trong không khí.....

Giang Lương phụng phịu: Ngũ ca, ngày mai trước khi trời tối, đem cha mẹ bọn họ hết thảy tìm về đây. Bằng không tính luôn cả người, hết thảy đều bị cắt một năm tiền tiêu vật!

Giang Cương lập tức choáng váng. Cái này không phải làm khó người ta sao! Ai biết đám người không có lương tâm đó chạy đến nơi nào tiêu dao a!

Giang Lương hạ xuống một câu như vậy, rồi bỏ đi.

Mỗi lần Giang Lương có chuyện gì phải xuất môn hoặc là thần bí mất tích, người trong nhà đều nhanh chân chạy trốn. Hối không cần hỏi, cũng biết lần này nhất định lại chạy đến bóng dáng cũng không thấy!

Kỳ thật cha cùng các vị nương nhà mình đi ra ngoài chơi, vốn không phải là chuyện đại sự gì. Ở nhà một người bình thường, đây đều là loại chuyện vô cùng bình thường.

Bất quá ở Giang gia, bởi vì có một vị Giang lão thái gia (cha Lương ca ca ấy) không như những lão nhân gia bình thường, cho nên bất luận có bất cứ chuyện gì bình thường cũng có thể biến thành chuyện cực kỳ không bình thường.

Tỷ như trước khi tìm được Hồ Điệp, Giang Lương thường tự mình xuất môn tìm kiếm, mỗi lần y trở về đều có thể nghe được những chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Lần gần đây nhất, là lần y cùng Tiểu Điệp nhi gặp mặt tại Duyệt Lai khách ***, Lần đó Giang gia Lão thái gia lại dẫn mấy lão bà lớn nhỏ đi du lịch, không ngờ đi được nửa đường thì...

Cũng không có gì kỳ quái, chỉ là Giang lão thái gia xuất môn không lâu liền gặp được một vị đạo sĩ.

Đạo sĩ kia nói nếu Giang lão thái gia có thể xuất ra mười vạn lượng bạc đặt ngay trước mặt hẩn, hẩn có thể làm cho mười vạn lượng bạc trắng bóng này bay lên bầu trời, biến thành những vì tinh tú, hơn nữa còn dựa theo nhân khẩu cùng tổ trạch (nhà tổ) viện tử Giang gia mà xếp đặt phương vị chính xác! Như thế, xem như cũng là thiên thượng nhân gian, Giang gia chính là đệ nhất đại gia.

Giang lão thái gia vừa nghe liền dị thường hưng phấn, lập tức lộn trở về nhà lấy bạc.

Không ngờ một gã tiểu tư truyền lời trong thư phòng của Giang Lương, tên gọi A Mẫn, liền cảm thấy lo lắng nên đã đi theo. Đến khi đến nơi, quả nhiên phát hiện đạo sĩ kia chính là một tên sơn tặc thiếu bạc ăn xài lớn mật giả trang, bên cạnh còn mai phục một đám đồng lõa chỉ chờ bạc tới tay.

Giang Lương sớm đã an bài ám phiêu đi theo phía sau Giang lão thái gia, dĩ nhiên một vài tên sơn tặc có xá là gì. Nhưng đường đường Giang gia Lão thái gia, lại có thể ngốc đến mức này, thật sự làm cho người ta không thể tưởng tượng mà dở khóc dở cười.

Giang Lương mỗi lần nhớ lại, cũng khó mà tưởng tượng được cha y năm đó làm sao mà gìn giữ được của cải đã có, hơn nữa còn đem Giang Gia phát dương quang đại.

Giang Lương phát tay áo lạnh như băng rời đi, mọi người trong nghị sự lâu hai mặt nhìn nhau, không rõ phải giải thích hành động của Lương lần này như thế nào. Lắc đầu, quay lại làm việc, lưu lại Giang cương khóc không ra nước mắt.

Lão yêu làm vậy, tuyệt đối là cố ý!

Gã tiểu tư truyền lời A Mẫn trong thư phòng Giang Lương, nhìn hẩn vẻ mặt nửa chết nửa sống, lắc đầu liên tục thở dài, cuối cùng cũng mở miệng: Ngũ công tử, ta van lão nhân gia ngài suy nghĩ một chút, công tử làm sao mà có được một khóa (viên) hạc đầu linh chi lớn như vậy?

Giang Cương vẻ mặt cầu xin nói: Ta làm sao biết được.....

A Mẫn chịu không được trợn trắng mắt, khinh bỉ nói: Một khóa lớn như vậy, Giang gia nếu không có, cũng chỉ còn lại có hoàng cung có. Bằng không trên đời này chỗ nào có?

Giang Cương từ khi sinh ra cho tới nay, đối với cái gì cũng trì độn, nhưng lại đối với hoàng cung hai chữ thì cực kỳ mẫn cảm, lập tức nhảy dựng kêu lên: Cái gì! Hoàng cung? Lão yêu khi nào lại có thời gian rảnh đến kinh thành!

Gã tiểu tư uốn éo thân bước đi, vừa đi vừa lầm bầm: Quả thực ngốc đến không thể nói lý! Chẳng lẽ người trong cung không biết đi ra ngoài sao! Người từ trong nội cung đi ra, lão thái gia có thể không lẫn vào sao!

Giang Cương sao lại không nghe được, chỉ là nghe được không bằng nghe không được, gương mặt anh tuấn trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Thành đông Ngưng Tâm biệt viện.

Viện lạc (sân) lịch sự tao nhã so với bề ngoài thoát nhìn lớn hơn nhiều, trong nội viện không thể thiếu thanh thủy cùng hành lang gấp khúc, trúc lục hương hoa, bình thường nhất định là thập phần yên lặng thư thái.

Nhưng trong viện tử hôm nay, một đám người giàu có xuyên kim đáí ngân, đang hào hứng bừng bừng lung tung chạy loạn đùa giỡn, còn khiến cho mùi lạ bay ngập trời.

Bởi vì bọn họ đang chơi nướng đồ ăn.

Hết lần này tới lần khác không có lấy một người thật sự quan tâm đến việc nướng ăn, nướng ra cái gì cũng không thể ăn được. Nhưng bọn họ quả thực chơi đùa đến mãnh liệt vui sướng hoa chân múa tay không ngừng.

Giang lão thái gia đem một chuỗi thịt bị nướng thành đỏ và đen, còn hấp tấp ồn ào: Đến nha đến nha! Chúng ta thì xem ai nướng đen hơn! Ha ha..... Có được khoảng thời gian không bị Lão yêu xen vào thật là sướng! Nghĩ chơi như thế nào liền chơi như thế đó, ha ha.....

Đang cười, thì một thanh âm có từ tính truyền đến: Nếu không có tiểu Lương, xem ai kiếm tiền cho các người chơi đùa!

Giang lão thái gia quay đầu cười hắc hắc: Thái Tử gia của ta, thử để cho lão yêu nhà ta quản lý người coi! Đúng nói chuyện không đau chết thối lừng người a!

Thái Tử Tuyền Anh lấy tay quạt gió, cau mày nói: Lão cừu, các người định đem viện tử của ta thiêu rụi sao? Nhìn xem chơi tới mức này..... Nói xong còn khụ khụ ho vài tiếng.

Vài vị Giang phu nhân bán lão từ nường (QT: người đẹp hết thời =))) tranh thủ thời gian chạy tới, đâm lưng a đâm lưng, quạt gió a quạt gió. Chỉ có Giang đại phu nhân hào khí ngất trời quát: Tao lão đầu tử, tới đây so xem ai nường đen hơn! Gào thét, rồi lại đưa ra một chuỗi cái gì đó đen thui.

Giang lão thái gia vẻ mặt sinh long hoạt hổ, nhảy cẫng lên ồn ào: Không tính không tính! Lại đến lại đến!

Quả thực là một đám người hỗn loạn.....

Tuyền Anh bất đắc dĩ, lắc đầu rời đi.

Chỉ là chưa đi được vài bước, một gã tiểu tử trên cổ áo thêu một chữ Giang màu đỏ, vội vàng chạy tới kêu lên: Lão thái gia! Lão thái gia bắt hảo! Lương công tử lên tiếng, nếu đến tối mai mà còn không gặp được lão gia phu nhân, thì sẽ cắt một năm tiền tiêu vặt của lão gia cùng phu nhân!

Giang lão thái gia vừa nghe, lập tức như cà đồng gặp sương ỉu xiu, lắp bắp nói với Tuyền Anh: Hảo ngoại sanh (cháu ngoại trai), người xem a, đây là hảo biểu đệ của người!

Tuyền Anh bùm lấy cái mũi cau mày: Không phải chỉ là một năm tiền tiêu vặt sao, lão cữu người sao lại để vào trong mắt a.....

Giọng nói cất cao, Giang đại phu nhân cùng vài vị thiếp thất bên kia kinh thanh hét rầm lên: Một năm tiền tiêu vặt! A — nhanh trở về! Kiệu đâu kiệu đâu! một bên lộn xộn thét chói tai, một bên đẩy lão liên hoa ra chạy thẳng.

Giang lão thái gia lập tức tiến vào trạng thái: Hảo ngoại sanh, ta sẽ không tiết lộ chuyện người ở đây! Chuyện được hoàn tử, người cũng phải giữ bí mật a!

Nói xong, một đường chạy chậm đuổi theo!

Tuyền Anh nhìn viện tử bị làm cho loạn thất bát tao, lắc đầu, Chỉ bằng các người, có thể bảo vệ cái gì bí mật a! Còn không bằng tự mình dâng mình tới cửa coi bộ còn an toàn hơn!

Quay người lại, trông thấy một thân ảnh quen thuộc đứng phía trước cách đó không xa.

Tuyền Anh vọt tới bên cạnh người đó mỉm cười, trình độ mê người tuyệt đối không thua gì Giang Lương.

Cho nên ngay lúc Giang Lương thấy hắn cười, trong lòng chợt nghĩ, tuyệt không thể để cho hắn nhìn thấy Tiểu Diệp nhi..... Quá nguy hiểm!

Hai người nhìn nhau không nói gì, thế giới càng ngày càng tĩnh, ngay cả không khí bốn phía cũng dần dần mỏng manh

Tuyền Anh đột nhiên vươn tay ra.

Sờ lên trán Giang Lương, Tuyền Anh kinh ngạc hỏi: Tiểu Lương, người không thấy khô nóng khó nhịn?

Giang Lương sắc mặt lập tức đen một vòng lớn: Ta tại sao phải cảm thấy khô nóng khó nhịn! Uy! Lấy tay ra ngay!

Tuyền Anh miệng mở rộng nháy mắt mấy cái, thất vọng lắc đầu nói: Không phải đâu..... Không đúng a.....

Giang Lương trong lòng cười nhạo, đứa ngốc này cho rằng hạc đầu linh chi là ta ăn? Vậy sao hắn còn dám phóng cái thứ loạn thất bát tao gì đó kia!

Người cho ta đến tột cùng là được gì! Hại ta thiếu chút nữa không xuống giường được! Giang Lương cắn tức Tuyền Anh.

Tuyền Anh cười cười mờ ám, trên gương mặt tuần tú lộ ra vẻ mặt bí ối: Tiểu Lương, nếu có cần, ta có thể vô điều kiện giúp người giải quyết a, bất quá, người phải cầu ta.....

Giang Lương sắc mặt đen sì có thể chích ra nước, cái tên không có hảo tâm này! Muốn cho ta cả ngày đau lưng đây mà!

Tuyền Anh đột nhiên cất tiếng cười to.

Quá sung sướng!

Từ nhỏ, vị biểu đệ toàn vẹn âm u lúc nào cũng ra vẻ không có khuyết điểm cùng nhược điểm này, luôn được phụ vương lôi ra để giáo huấn mình, ác khí này nhịn hơn hai mươi năm, hôm nay rốt cục cũng thả được một chút!

Nhìn sắc mặt của y, thương thiên ở trên, thực..... Quá sung sướng!

Ha ha, Tiểu Lương, một khóa học đầu linh chi hoàn lớn như vậy khó tìm a. Bất quá, vèo..... Ta ở bên trong bổ thêm một chút..... Đông Lai Xuân! Nói, Tuyền Anh còn dùng tay chỉ trở tứ tung, Thực sự chỉ có một chút như vậy thôi.....

Đông Lai Xuân? Giang Lương trong nội tâm cả kinh, đây chính là xuân dược chuyên cung lão Hoàng Thượng ăn, dược tính phải nói là vô cùng lớn.....

Tuyền Anh dùng loại ánh mắt người trên nhìn kẻ dưới ngó y, cười nói: Như thế nào, Tiểu Lương, van cầu ta đi! Thuốc này dược tính rất mạnh, người có nhẫn cũng không nhẫn được bao lâu đâu!

Nói xong, còn quỷ dị nháy mắt mấy cái, cười nói: Hơn nữa, nếu như không cho dược hiệu tận tình phát huy, kinh mạch chắc chắn sẽ ngược dòng mà chết đó a!

Hắn lại mập mờ dán tới, thấp giọng nói: Như thế nào? Tiểu Lương đừng do dự, đêm nay lưu lại a! Ta sẽ cho người một đêm chung thân khó quên.....

Giang Lương nội tâm kêu một tiếng khổ! Nếu không có giải dược, cũng chỉ có thể mỗi ngày cùng Tiểu Điệp nhi xx đến dược tính tận tẫn.....

Nhưng hắn thực sự chỉ thả một chút như vậy sao?

Hoài nghi liếc mắt nhìn Thái Tử gia cười đến rất chi là chán ghét, âm thầm lắc đầu, không thể tin tưởng hắn!

Giang Lương đột nhiên quay người bước đi.

Ai! Tiểu Lương! Ta cũng là thật tâm thực lòng muốn giúp người a..... Người phía sau còn đang đặc ý huyền não.

Giang Lương đột nhiên đứng lại, trên mặt âm hiểm cười, xoay người nhưng vẻ mặt lại vô cùng vô tội: Thái tử điện hạ xin yên tâm, ta tìm ai lên giường cũng sẽ không tìm người! Nói xong, sải bước đi.

Tuyền Anh sững sờ tại chỗ, mi phi sắc vũ vừa rồi sớm đã không thấy bóng dáng, ngược lại vẻ mặt kinh ngạc. Không, không thể nào!

Chiếu tính tình của y, như thế nào cũng không khả năng tùy tiện tìm người lên giường a, trong mười năm để bức lão Hồ Điệp ra mặt, đa số *** tặc án là người khác thay y làm a.....

Xem ra y thật sự sinh khí.

Tuyền Anh không khỏi lại bắt đầu lo lắng, có phải lần này làm quá lộ làm cho y phát hỏa hay không.....

Vạn nhất tính tình bướng bỉnh của y nổi lên, cho dù chết cũng không lên tiếng thì làm sao bây giờ? Vạn nhất thật sự trở thành bệnh căn thì làm sao bây giờ? Vạn nhất.....

Tuyền Anh biết mình gây họa, đứng trong khói thịt nướng (tàn cục cuộc chơi của Giang lão thái gia với mấy bà vợ ấy) dần dần tán đi, vạn phần lo lắng suy tưởng ra đủ loại kết cục bi thảm.

Cuối cùng, hắn cũng quyết định, tự mình đem giải dược đưa qua là tốt nhất.....

Không đợi đến khi trời tối, Giang gia một nhà già trẻ toàn bộ trở về.

Bất quá lão yêu gọi bọn họ về nhà lại không thấy bóng người.

Giang Cương chạy như điên đến chỗ cha hắn, thấy đại nương thân nương đều ở đấy, thở phì phò lắp bắp hỏi: Tiểu..... Tiểu Lương?

Giang lão thái gia thanh thoi thanh thoi uống một ngụm trà, không đếm xỉa đứa con gấp đến độ gương mặt đỏ bừng. Hắn trang mô tác dạng (làm như ko có việc gì), phẩm một ngụm, lại phẩm một ngụm.

Giang đại phu nhân nhần nại không được, mắng: Tao lão đầu tử! Cả đời cũng không thấy người học người ta phẩm trà, lúc này giả bộ cái gì cầu khuôn cầu dạng!

Rồi hướng Giang Cương nói: Lão đệ của ngươi đến Nghi Tâm biệt viện ở thành đông a! Chúng ta trở về đều biết, tại sao ngươi ngồi ở chỗ này ngược lại không biết?

Thoại âm nhất lạc (một lời vừa xong), vài vị phu nhân đều tay làm động tác hú hồn, thất chủ bát thiết nói: A ơ, thật thật dọa chết người a! Nếu không phải tin báo nhanh tới, chúng ta đã bị hấn vừa vụn tùm được a! A ơ..... Nguyên lai không phải là tin của lão ngũ a! A ơ..... Vậy là tin của A Mẫn rồi.....

Giang Cương bị các nàng làm cho hồ đồ, trong bất an lại có chuyện không thể nói ra được. Liền vội vàng rời đi, không ngờ Giang lão thái gia kêu lên: A Cương a, Thái Tử biểu đệ của ngươi sắp đi, ngươi đi gọi hấn đến đây, ở nhà vài ngày đi!

Giang Cương không nói, gật gật đầu, ánh mắt phức tạp rời đi....

Vừa mới xuất môn, chợt nghe vài vị bà di hét tung nắp nồi: A a..... Tao lão đầu tử, người để ai đi chả được, sao lại sai lão Ngũ đi! Người không biết hai người bọn họ đang đau đầu phiền não vì chuyện tình cảm sao, a a..... Ai, người nói lão Ngũ khuya hôm nay có thể ngủ yên không đây? Ai, người nói bọn họ ai thượng ai hạ a.....

Bị các vị nương của mình đàm luận loại chuyện này. Giang Cương chỉ cảm thấy trong đầu ầm ầm rung động, không có cảm giác gì khác, cũng chẳng biết đi đường nào.....

Nói sau Hồ Diệp mơ mơ màng màng tỉnh lại, không thấy thân ảnh Giang Lương. Vừa định xoay người đứng dậy, đột nhiên phát hiện toàn thân vô lực không thể động đậy.

Hỗn đản! Lại thừa dịp ta ngủ điểm huyết của ta! Hồ Diệp nghiêng răng nghiêng lợi.

Nguyên lai Giang Lương trước khi đi ở trên trên người hấn sờ tới sờ lui, đã đem đại huyết toàn thân của hấn toàn bộ phong bế! Hồ Diệp nghĩ vận khí giải khai, kết quả phát hiện thủ pháp của Giang Lương thập phần quái dị, bực tức chính mình không giải được.

Chính là, cái chỗ đằng sau kia..... Ách, rất ngứa rất ngứa a! Làm sao bây giờ? Cũng không thể hô người tới hỗ trợ làm cho chỗ kia bớt ngứa a..... Tựa như có một tiểu động vật đang dùng tiểu móng vuốt lông xù xù cọ cọ ma sát ở trong, ngứa đến xuyên tâm!

Hồ Diệp khổ sở muốn chết, đụng với cái tên Giang Lương đại xui xẻo này quả thực không có chuyện gì tốt!

Trong đầu lại kim lòng không được nhớ tới mấy ngày nay đây đưa.

Nhớ tới khuôn ngực lạnh lạnh của y, còn có cảm giác ma sát khi y tiến vào trong, mang đến khí tức nhẹ nhàng khoan khoái, giống như một tiểu xà linh động, hoàn toàn cảm thụ cảm giác thân thể khô nóng khó nhịn của y như chảy vào tứ chi, chảy đến tất cả mạch máu, hòa vào máu huyết của chính mình, đem thần kinh của mình từng từng từng chút một giải khai, lại từng chút từng chút một nhẹ nhàng vuốt ve, cảm giác kia.....

Hồ Diệp nhắm lại hai con ngươi hồi vị, trên mặt mang theo tiểu dung thỏa mãn, đắm chìm trong thế giới hoa đào hồng nhạt tung bay bên cạnh.

Lúc này sẽ có tiếng thở dốc của Giang Lương cùng ngậm thanh của chính hấn, lúc bộc phát thì Giang Lương sẽ găm nhẹ cùng hấn thét lên, có lúc Giang Lương sẽ ôn ôn nhu nhu hôn lên người hấn, loại tâm tình bỗng bệnh ngây ngất này.....

Cùng y luyện công như vậy thật tốt.....

Hồ Diệp đột nhiên mở to mắt.

Luyện công?!

Cảm giác mất mát lập tức phô thiên cái địa mà đến.

Lại nghĩ tới y đã từng giúp người khác luyện công như vậy, trong lòng không khỏi có chút tư vị nổi dậy, mặc dù y đã đáp ứng chỉ giúp một mình mình.

Nhưng..... Nếu như ta tốt lắm, y không giúp ta thì làm sao bây giờ? Nếu như đây không phải là luyện công thì tốt biết bao.....

Hơn nữa, dưới những hình ảnh kích thích hương diễm trong đầu kia, đằng sau..... Ách..... Càng ngứa

Đơn thuần như Hồ Điệp, lần đầu tiên trong đời có tâm sự. Hơn nữa lần đầu tiên trong đời, Thái Hoa Môn đương nhiệm môn chủ không đi tự hỏi làm sao để hái hoa, ngược lại còn vì tương lai không xa của chính mình sẽ bị người nào đó hái mà tâm phiền.....

Sắc trời đã tối, Hồ Điệp còn đang cần rằng chịu đựng cảm giác ngứa ngáy gian nan, hắn đã sắp hôn mê rồi!

Càng khó qua chính là, Giang Lương? Y đang ở đâu? Tại sao đến giờ vẫn chưa trở lại? Càng nghĩ càng lo lắng.....

Ngay lúc hắn chịu không nổi khổ sở mà muốn khóc thét lên, Giang Lương rốt cục đã trở lại!

Hồ Điệp vốn không rơi nước mắt, thoáng cái lại rơi lệ.

Giang Lương luống cuống, tranh thủ thời gian ôm hắn giải khai huyết đạo, một bên hoảng sợ xin lỗi: Tiểu Điệp nhi là ta không tốt, là ta sợ ngươi không hiểu tình huống mà xằng bậy, vạn nhất khiến cho khí huyết ngược dòng sẽ lại càng phiền toái, đừng khóc đừng khóc, ngoan, đừng khóc.....

Nguyên lai y rất tốt với ta.

Hồ Điệp vốn định mắng y một chập, nhưng lúc nhìn thấy y thì lại không giận được nữa, huống chi còn bị Giang Lương vỗ về dịu dàng như vậy.....

Lương, ta..... Hảo ngứa..... Hồ Điệp ở trên người y ngo ngoáy.

Ngứa? Giang Lương trong lòng cả kinh.

ân, trong lúc này..... xoay người leo lên đùi Giang Lương, cọ cọ đằng sau.

Giang Lương chỉ cảm thấy một cổ hàn khí như một cái vọt thẳng lên ốt, không biết là hưng phấn hay là bi ai.

Mặc dù là tác dụng của dược tính, nhưng mà, Điệp Nhi như vậy thật sự là mê người cực kỳ, muốn... lập tức ‘ăn’ thêm một lần nữa..... Bất quá, nếu quả thật ‘ăn’, không biết khi nào thì mới có thể xuống khỏi giường đây.....

Ô ô ô..... Ta nào có nhiều chân khí như vậy truyền qua cho hắn.....

Giang Lương nuốt nuốt nước miếng, gian nan nói: Tiểu Điệp nhi, ta lấy tay giúp ngươi được không?

Hồ Điệp vừa nghe tựa sững sờ, hốc mắt lập tức đỏ ửng.

Y, y đã nói chỉ cần ta cần nhất định giúp ta, nhưng sao lại có thể nuốt lời nhanh như thế? Có phải là giúp ta luyện công quá tốn thời gian tổn khí lực nên khiến y không kiên nhẫn? Hay là, hay là y chán ghét giúp ta luyện công

Nghĩ như vậy, một đôi mắt to ủy khuất ngập nước nhìn Giang Lương, khiến Giang Lương nhộn nhạo đến mức tóc cũng muốn dựng thẳng dậy!

Trời ạ..... Trong mắt Tiểu Điệp nhi lóe lên ánh sáng gì vậy a? Thấy thế nào cũng giống như dục vọng nổi dậy

Trong nội tâm một hồi gào thét, Tiểu Điệp nhi thanh thuần động lòng người của ta chạy đi đâu rồi? Tiếp tục như vậy, ta sớm muộn gì cũng bị hắn éo khò! Hay là tranh thủ thời gian đi tìm giải dược a!

Giang Lương không biết, Hồ Điệp nhưng lại âm thầm hạ quyết tâm — không được, cho dù từ nay về sau thân thể không nóng lên như vậy nữa, đằng sau cũng không ngứa, ta vẫn muốn giả bộ như đang rất khó chịu, để y hảo hảo theo giúp ta luyện công!

Đêm nay, Giang Lương cuối cùng cũng đầu hàng trong diễm quang gọn sóng dục thuyết hoàn tu (dục vọng rõ ràng nổi lên nhưng vẫn xấu hổ) của Tiểu Điệp nhi của y.

Tâm niệm đây là lần cuối cùng, phải kiên nhẫn dự hống, chú ý hầu hạ mây mưa thất thường cả đêm.....

Sáng sớm hôm sau, Giang Lương đứng lên, thừa dịp Hồ Điệp còn đang ngủ, một bên hôn hần, một bên uy hai chén được yên giấc hạ sốt lớn. Sau đó xuất môn định thi triển khinh công đến nghị sự lâu, không nghĩ tới một ngum chân khí thiếu chút nữa không vận lên được!

Giang Lương chấn động, trong lòng biết tuyệt không thể lại nhắm mắt làm ngơ được nữa, lập tức chạy tới phòng của cha y.

6. Chương 6

Hai mươi năm làm biểu huynh đệ, Tuyền Anh bởi vì không phục, cho nên luôn muốn tìm mọi biện pháp để tra tấn Giang Lương, đối với thói quen cùng tính nết trong cuộc sống của Giang Lương có thể nói là rõ như lòng bàn tay.

Nghĩ tới nghĩ lui, hay là cứ quyết định lặng lẽ đem được để trong phòng của Giang Lương, sau đó lặng lẽ rời đi, như vậy coi bộ là tương đối an toàn nhất.

Sáng sớm, Giang Lương vừa ra khỏi cửa, hần liền tránh đi hộ viện (người canh gác ngoài sân) khinh thủ khinh cước lên vào phòng.

Trưởng mạn mỏng manh như cánh ve theo gió sớm nhẹ nhàng đong đưa, trên chiếc giường lớn tổ nhĩ (màu trắng thanh nhĩ) có một bóng người mơ hồ nằm đưa lưng về phía mình.

Không thể nào..... Tuyền Anh lập tức ra một thân mồ hôi lạnh. Chẳng lẽ y đổi tính rồi sao? Tại sao giờ này mà vẫn còn ngủ?

Cẩn thận nhìn lên, người trên giường hình như thấp hơn y một chút.

Tuyền Anh lập tức hơn ha hơn hở, hắc hắc, hảo người một cái Tiểu Lương, cũng học đòi Kim ốc tàng kiều sao (thỉnh vào đây

Vừa vận lúc này Hồ Điệp trở mình xoay người, chiếc mền bằng tơ tằm nhẹ nhàng trượt xuống một bên, lộ ra những đóa hoa đào kiều diễm nở rộ trên xương quai xanh tinh tế.

Tuyền Anh vốn định để giải được lại rồi đi, nhưng bất đắc dĩ không thể kiềm chế được lòng hiếu kỳ đang dâng lên, điểm chân bình trứ khí đi tới bên giường, nhẹ nhàng xóc lên trưởng mạn xem xét –

Lập tức thở hock vì kinh ngạc!

Tiểu! Mĩ! Nhân!

Hồ Điệp tướng mạo vốn tinh xảo, mấy ngày nay lại trong tình trạng *** sơ khai(mới biết đến “chuyện đó”), dưới tác dụng của dược vật cùng Giang Lương tận tâm tận lực làm diệu, trên gương mặt trắng noãn lộ hồng, tựa như dòng suối thanh lương đầu mùa xuân, phản chiếu hồng vân (mây hồng) mỹ lệ, đã tinh khiết lại càng tươi đẹp.

Giờ phút này ngọt ngào ngủ, vẫn còn đắm chìm trong giấc mộng đẹp Giang Lương lưu lại, thanh tịnh yên tĩnh cùng hấp dẫn liêu nhân, trên người hần tựa như phát ra một loại kỳ tích gì đấy, làm Tuyền Anh không thể dời mắt đi được.

Ngưng thần nín thở nhìn chăm chú thật lâu, Tuyền Anh mới đột nhiên ý thức được mình đang rình coi người trên giường của biểu đệ, một cơn hàn ý lập tức chạy dọc từ cột sống lên thẳng tới óc.

Biểu đệ thì không có gì đáng sợ, nhưng nếu biểu đệ lại là Giang Lương. Thì chộc y, nhất định không sẽ có kết quả tốt.

Đang định trốn đi, một cái danh tự (tên) đột nhiên nhảy lên trong đầu Tuyền Anh.

Hồ Điệp?

Có thể làm cho bằng sơn biểu đệ không có nhân tính này coi mình là bảo bối mà cột ở bên cạnh, thì ngoại trừ tiểu khát cái mà y nghĩ mọi biện pháp tìm kiếm mười năm thì còn ai vào đây?

Tim Tuyền Anh lập tức thành thịch nhảy dựng lên. Tìm được hần, vậy là tìm được lão Hồ Điệp

Như vậy, nhiệm vụ cải trang xuất cung lần này trên cơ bản là đã hoàn thành!

Gọi hần tỉnh dậy? Hay là đi hỏi Giang Lương?

Nếu để cho Giang Lương biết mình gặp riêng tiểu tình nhân yêu mến nhất của y, có lẽ sẽ phé ta mất.....

Tuyền Anh đánh cái rùng mình — vô cùng có khả năng nha.....

Trong phòng Giang lão thái gia.

Sáng sớm, Giang lão thái gia tựa lau nước mắt: Ai, lão yêu, làm sao bây giờ? Tối hôm qua để cho Ngũ ca người đi mời Thái Tử biểu ca đến nhà chơi, kết quả sáng sớm hôm nay ta vừa hỏi, ô ô, Ngũ ca người thật sự cả đêm không có trở về. Làm sao bây giờ, nếu như Thái Tử biểu ca chết cũng không có lương tâm của người không chịu phụ trách nhiệm, Ngũ ca người từ nay về sau phải làm sao bây giờ.....

Giang Lương sắc mặt tái nhợt, nói: Ta không phải muốn nói cái này, ta hỏi người.....

Oa..... Giang lão thái gia ngồi xếp bằng trên ghế khố lớn, Lão yêu a, người sao có thể vô tình như vậy? Nói thế nào thì hần cũng là Ngũ ca của người, cho dù hần không thể cái gì cũng giống người, thì ở mặt ngoài, hần vẫn là thân ca (anh ruột) của người a. Người nói, vấn đề trình tiết của thân ca người, chẳng lẽ người không cần quan tâm sao.....

Giang Lương đến tóc cũng muốn dựng thẳng lên!

Mặc dù biết cha của mình gần đây rất bất bình thường, như quả thực có những lúc, y thật vô cùng muốn hỏi một điều — xin hỏi lão nhân gia ngài thật là thân phụ (cha ruột) của ta! Xin hỏi lão nhân gia ngài thật sự là người bình thường sao?

Giang Lương nhin lại nhẫn, nhẫn lại nhin..... Khó khăn đè xuống lửa giận trong lòng, đang vừa muốn hỏi — xin hỏi lão nhân gia ngài, có hay không tham dự vào chuyện được hoàn (viên thuốc) kia?

Còn chưa kịp mở miệng, chỉ thấy một vị nương vừa ngáp vừa tiếp đến, đúng là sinh mẫu(mẹ đẻ) của ngũ ca Giang Cương.

Nàng vừa nhìn thấy lão nhân mới sáng sớm đã nước mắt nước mũi ôm đồm, giận dữ nói: Mới sáng sớm nháo loạn cái gì đó!

Giang lão thái gia đáng thương: A Cương một đêm không có trở về.....

Không ngờ rằng, vị nương này hai mắt lập tức tỏa sáng, nắm tay chỉ lên trời nói: Trời ạ! Lão thiên gia người đối với A Cương của chúng ta quả thật tốt quá mà! A Cương nhất định sẽ không phụ sự mong đợi của mọi người, thu phục Thái Tử, một đêm phát lên liền biến thành phượng hoàng!

Giang lão thái gia lại khóc lớn: Ai, nếu như là hần cũng có thể giống như lão yêu phía trên thì thật là tốt.....

Nương của Giang Cương làm bộ dữ tợn, nói: Sao người biết con ta ở dưới! A Cương nhất định là ở trên! Bằng không chúng ta đánh cuộc đi, đánh cuộc một tháng tiền tiêu vật!

Hai người người tới ta đi chỉ hận thiên hạ không loạn, Giang Lương ở một bên, sắc mặt đen như lệ quỷ.

Rốt cục nhin không được, Giang Lương quát: Đều câm miệng!

Trong phòng lập tức im bật, Giang lão thái gia cùng phu nhân ôm nhau rút vào một chỗ, run lấy bầy nói: Lão yêu, người đừng cất tiền của chúng ta, chúng ta đã nói đánh cuộc

Mặc cho ai có một gia đình với cha mẹ như vậy, sớm muộn gì cũng tức giận đến mức thất khiếu chảy máu mà chết!

Giang Lương thầm than chính mình hảo độ lượng, nuốt nước miếng nói: Cha, ta hỏi người, chuyện ta hướng Tuyền Anh nói muốn có bách niên hạc đầu linh chi, người biết hay không biết?

Giang lão thái gia nhìn qua nương của Giang Cương, nhẹ gật đầu.

Vậy người có biết Tuyền Anh cho ta chính là cái gì hay không? trong thanh âm của Giang Lương bắt đầu xen lẫn những mũi băng nhọn hoắt.

Giang lão thái gia run lấy bầy, lại nhẹ gật đầu, nhỏ giọng nói: Cái kia, hình như là có cho thêm một chút.....

Mặt Giang Lương lập tức so với than còn muốn đen hơn, trong đen còn thoáng hiện chút xanh — đừng hiểu lầm, chút màu xanh ấy là một trong những nét đặc sắc của âm hàn công phu mà y luyện.

Bỏ thêm cái gì?

Giang lão thái gia nghĩ được một cổ hương vị phong tuyết bạo khởi, lại run rẩy.

Nương của Giang Cương đỡ lời hần, cười tựa như một đóa hoa, bắt đầu khai hết mọi chuyện: Lão yêu a! Không phải ta nói cha ngươi, nhưng hần cũng quá là không có tiền đồ! Người mạnh mẽ như vậy, lại là Đại đương gia của chúng ta, cha ngươi hần cũng cảm thấy không phục, nên thừa cơ hội lặng lẽ để cho Tuyền Anh bỏ thêm một chút “Đông lai xuân” vào trong.....

Nói xong, liền quét mắt liếc qua Giang lão thái gia đang núp ở trong góc: Chúng ta đều là sau này mới biết được, chứ nếu không thì sao có thể để cho hần làm như vậy, thật sự không trách được chúng ta a!

Cha, người không phục khi ta làm đại đương gia?

Giang lão thái gia tranh thủ thời gian mãnh liệt lắc đầu, khóc lóc kể lể nói: Bởi vì ta quá rồi rãnh, ta đây cho người giải được là được mà?

Người tại sao có thể có giải được?

Có lần vào trong cung, vụng trộm hỏi An công công lấy

Còn không mau đưa cho ta!

Cũng chẳng quan tâm chuyện khác, Giang Lương tranh thủ thời gian cầm được, chạy về tiểu viện tử của mình.

Cũng không phải lo lắng chậm trễ thì tiểu Hồ Điệp sẽ gặp chuyện, dù sao buổi sáng cũng đã uy qua được hạ sốt. Chỉ là Giang Lương ngày hôm qua đuổi tới chỗ Tuyền Anh, thành ra hôm nay cũng đã đoán trước được hần nhất định sẽ lên lút tới đưa giải được!

Nhất định phải đuổi kịp hần! Giang Lương thầm nghĩ, chuyện hần làm sai chỉ cần không để cho hần có cơ hội sửa chữa, thì tiểu tử này sẽ cảm thấy giống như là thiếu chúng ta một khoản nợ nhân tình. Có khoản nợ này ở trong tay, sớm muộn gì cũng sẽ có chỗ dùng!

Sương phòng bên này.

Tuyền Anh đứng ở trước giường tiểu Hồ Điệp, còn đang do dự không quyết, thì tiểu Hồ Điệp đã tỉnh lại.

Tuyền Anh tranh thủ thời gian hỏi hần, chuyện lão Hồ Điệp?

Hồ Điệp vừa tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng nói là đã chết.

Tuyền Anh sững sốt sau nửa ngày, vô cùng thất vọng, lại không cam lòng truy vấn chuyện âm dương song thù.

Tiểu Hồ Điệp nói, sự phụ chưa từng đề cập qua, nhưng có nghe Giang Ngũ ca nói qua.

Tuyền Anh triệt để thất vọng, đang muốn vụng trộm trốn đi, thì chợt phát hiện tiểu mỹ nhân này không ổn. Nhìn kỹ, mới giật mình quá lạ phát hiện – Đông Lai Xuân bị hần ăn?!

Không chút suy nghĩ, một tay lấy giải được nhét vào trong miệng tiểu Hồ Điệp vẫn chưa xong hoàn toàn tỉnh táo, lại rót một ngụm trà.

Hồ Điệp bị hần đột nhiên rót nước vào miệng, lập tức sắc sưa, kịch liệt ho khan.

Tuyền Anh cũng không muốn nán lại lâu, xoay người bỏ đi. Đột nhiên nghe thấy một thanh âm âm trầm: Người dám khi dễ lão bà của ta!

Tuyền Anh lập tức có chút lắp bắp — xong đời!

Xoay người lại, quả nhiên trông thấy Giang Lương nghiêm mặt đứng ngay cửa ra vào.

Tuyền Anh không khỏi phàn nàn, tiểu Hồ Điệp người rõ ràng trông thấy lão công của người trở lại, tại sao không ám chỉ cho ta một chút a? Lại liếc về phía tiểu Hồ Điệp, làm trông mắt Tuyền Anh thiếu chút nữa rớt ra rơi trên mặt đất!

Trời ạ, cho dù người xuất thân từ cái gì Thái Hoa Môn, thì cũng không cần có bộ dạng như vậy chứ!

Hồ Điệp sợ bị Giang Lương chán ghét vứt bỏ, liền liều mạng dựa theo công phu sư phụ đã dạy làm ra bộ dáng đáng yêu, rồi mê người. Một đôi mắt thanh lương tựa như thủy quang phản chiếu ánh mặt trời, cổ găng hướng y chớp a chớp, Giang Lương nhìn thấy trong nội tâm ngứa đến không chịu được.

Sau đó đã nhìn thấy bộ dáng Tuyền Anh trợn mắt há hốc mồm, Giang Lương giận dữ: Tuyền Anh! Người sao có thể như vậy! Cho dù người là Thái Tử, cũng không thể ngấp nghé Tiểu Điệp nhi của ta! Người nhanh đi ra ngoài cho ta!

Tuyền Anh hô to oan uổng, ta ngấp nghé ở đâu chứ? Ta rõ ràng là bị dọa mà!

Bất quá dưới chân cũng không dám ngấp ngừng, lập tức chạy ra ngoài. Vừa chạy đến nội viện, lại nghe thấy Giang Lương đuổi theo hân hô to.

Còn muốn cái gì a! Tuyền Anh sầm mi khổ kiểm hỏi: Ta vốn không có ý nghĩ lệch lạc a!

Người dám có ý nghĩ lệch lạc! Giang Lương trầm mặt: Rình coi lão bà của ta đã là tội ác tày trời, người còn dám nghĩ đến những chuyện lệch lạc khác? Đừng tưởng rằng người là Thái Tử thì ta sẽ sợ người!

Ai, là ta sợ người! Từ nhỏ đều là ta sợ người, ta thừa nhận còn không được sao! Tuyền Anh thầm nghĩ tranh thủ thời gian rời đi mảnh đất thị phi này: Ta căn bản là.....

Được rồi! Giang Lương không chút khách khí cắt ngang lời hân: Đã đến đây rồi, thì ở lại mấy ngày đi a. Ngoại trừ Ngũ ca, lão gia tử nhà ta cũng rất tưởng niệm người!

Tuyền Anh lập tức thu hồi vẻ mặt cứng nhắc, đứng đắn nói: Không được, ta là phụng mệnh xuất cung, không thể ở lâu bên ngoài!

Giang Lương cau mày nói: Trốn tránh không giải quyết vấn đề! Bên Hoàng Thượng ta giúp người đi nói một tiếng như thế nào? Nếu là để Thái Tử ở lại Giang gia một đoạn thời gian, ta nghĩ Hoàng Thượng nhất định có thể đáp ứng.

Tuyền Anh không muốn làm lớn chuyện, tranh thủ thời gian nói: Không cần không cần, ở vài ngày thì ở vài ngày vậy a!

Giang Lương liền gọi một cái gã tiểu tư, cung kính dẫn đường cho hân tới tiểu viện dùng để chiêu đãi khách quý của Giang gia. Còn y thì vẫn đứng trong nội viện, nhìn theo bóng lưng Tuyền Anh rời đi, vẫn trầm tư thật lâu.

Lại trở về phòng, Tiểu Điệp nhi của y đã mặc vào y phục của mình rồi xuống giường. Giang Lương vội hỏi: Cảm thấy như thế nào? Thân thể còn có không thoải mái hay không? Đông Lai Xuân được lực cực lớn, thêm nữa mấy ngày qua đều làm “loại chuyện này”, người dù cho thân thể có tốt thế nào cũng sẽ ăn không tiêu.

Tiểu Hồ Điệp có chút đỏ mặt, nhỏ giọng nói: Eo..... Rất mỏi nhừ....., trong lúc này..... Có điểm đau, ân..... Còn có chút không còn khí lực.....

Càng nói thanh âm càng nhỏ, đợi cho nói xong, gương mặt đã đỏ ửng lên tựa như một khối yện chi (son) đỏ thắm.

Nghĩ đến chuyện hân ngày xưa mỗi ngày đều xem cái phòng sự diễm đồ (tranh vẽ về chuyện phòng the, nói nặng thì là tranh khiêu d** á) kia, chưa bao giờ cảm thấy có gì không ổn. Thế nhưng lúc này lại hề nhìn thấy Giang Lương là đỏ mặt, trong lòng buồn bực, không biết làm sao.

Giang Lương cười hân hân, khuyên hân tiếp tục nghỉ ngơi. Hồ Điệp lại tò mò: Người vừa rồi, có phải là Thái Tử? Sao người cùng Thái Tử lại có quan hệ tốt như vậy?

Giang Lương cười to: Ta cùng hân, thật ra là biểu huynh đệ (anh em bà con)! Tiểu cô cô của ta ở hoàng cung thì hạ sinh hân, hiện giờ đã là hoàng hậu. Lại nói Giang gia chúng ta bây giờ chính là thiên hạ đệ nhất phú gia, ngay cả hoàng gia cũng muốn lôi kéo chúng ta!

Biết rõ được tính trên người Tiểu Điệp nhi đã giải, y cũng nhẹ nhõm mà thở dài một hơi.

Đáng tiếc chỉ là đã chậm vài bước, không thể làm cho Tuyền Anh mắc nợ nhân tình.

Thế nhưng y lại không biết, trong mắt tiểu Hồ Điệp đơn thuần đáng yêu của hân đã bắt đầu có tâm sự khó nói.

Giang Cương vừa xuất hiện, trong nhà lập tức nhao nhao như ong vỡ tổ.

Người này hỏi đem qua tình hình chiến đấu như thế nào, người kia hỏi tại sao Tuyền Anh đến đây đã lâu như vậy mà giờ người mới về, không phải là mệt muốn chết rồi à.....

Giang Cương đáng thương về mặt cầu xin khóc thét: Ngày hôm qua ta căn bản là không có đi à! Ta ở bên kia đợi thật lâu, cảm thấy xiêm y đang mặc nhìn không được hảo cho lắm, nên đã vụng trộm trở lại. Sợ các người chê cười, nên không dám ra mặt.....

Mọi người đều trừng to mắt không nói gì thật lâu, cuối cùng lại trầm mặc tán đi.

Giữa trưa hôm nay, Giang lão thái gia ở nhà thiết yến khoản đãi Thái Tử Tuyền Anh.

Để cho mọi người trong lúc ăn cơm không cảm thấy câu nệ bó buộc, Giang lão thái gia đã sai người xếp một cái bàn dài trong xan thính (nhà ăn), đem các loại thức ăn đồ uống phân ra đặt lên bàn, mỗi người chỉ cần khéo léo dùng trong phần ăn riêng của mình là ổn.

Giang Lương dẫn Tiểu Điệp nhi vào xan thính, mọi người đã bắt đầu náo nhiệt mở tiệc, lần đầu dùng cơm như vậy, ai cũng cảm thấy mới lạ. Hai người bọn họ đi vào, cũng không có ai chiêu hô (mời mọc).

Giang Lương sẽ không để ý, thậm chí như vậy cũng thuận tiện, liền cùng Tiểu Điệp nhi một đường đi về phía chỗ của mình. Ai ngờ Hồ Điệp vào cửa đã nhìn thấy, Tuyền Anh đang cùng các vị bà đi trong Giang gia chuyện trò vui vẻ.

Nhìn hân ngày thường đẹp đẽ quý giá vô cùng anh tuấn vô song, ở chỗ này lại là một dạng tiêu sái như cá gặp nước, Hồ Điệp trong nội tâm đột nhiên cảm thấy đau xót.

Buổi sáng Giang Lương đuổi theo hân ra ngoài, không biết là đã nói cái gì, nhưng nhìn y có vẻ cực kỳ để ý. Nếu so ra, Giang gia nhất định là rất thích Tuyền Anh. Hân là Thái Tử tư cách, địa vị tôn quý, hơn nữa ngày thường còn đẹp mắt như vậy, chính mình so ra không bì được với hân.

Không biết sao, nghĩ đến chuyện tương lai Giang Lương có lẽ sẽ không ở cùng một chỗ với y, không được cùng y luyện công, nội tâm tiểu Hồ Điệp lại cảm thấy ghen ngào, khổ sở vô cùng, ngay cả đồ ăn ngon miệng vô cùng cũng nhạt như nước ốc, khó có thể nuốt xuống.

Hân lúc này, chỉ sợ rốt cuộc cũng không có nghĩ tới, Giang Lương chính là cái tên đầu sỏ tội ác mười năm qua đã vô số lần bại hoại thanh danh của Thái Hoa Môn, phỏng chừng ngay cả những hùng tâm tráng chí kia đã bị hân quăng lên chín tầng mây.

Giang Lương thấy hân thần sắc đột nhiên đau thương, tưởng thân thể của hân không thoải mái, liền hỏi nhỏ vào tai hân: Làm sao vậy?

Tiểu Hồ Điệp sợ bị y nhìn ra tâm sự, vội vàng đẩy y ra nói: Không có..... Không có gì.....

Giang Lương kỳ quái xoa xoa chóp mũi của hân nói: Sao nhìn người có vẻ ủy khuất như vậy? Có phải là trên người không thoải mái?

Nghe thấy y là quan tâm chính mình, tiểu Hồ Điệp trong lòng lập tức ngọt ngào, không có ý tứ nói: Không phải à, không có gì, chính là..... Ân..... Đói bụng! Ân, đói bụng.....

Lần đầu tiên trong đời nói dối, thật đúng là không quen. Bất quá cũng không biết vì sao, chỉ là không muốn để cho Giang Lương nhìn thấu tâm tư của mình.

Hắn mười năm qua không có cơ hội tiếp xúc với người ngoài, thành ra cũng không lý giải được, tâm tư bức bối nho nhỏ này, nếu không phải là yêu thích, thì còn có thể là gì?

Giang Lương thấy hắn không chịu nói, cũng không miễn cưỡng, cười cười, cầm lấy con tôm trong khay bóc vỏ uy hấn ăn.

Tiểu Hồ Diệp trong miệng ăn, nội tâm cũng vui vẻ hạnh phúc. đột nhiên cảm thấy Giang Lương thật sự là nam nhân anh tuấn nhất trong thiên hạ.

Nhớ tới sự phụ lúc trước đã từng nói công phu của bốn môn chỉ là để cho nam nữ hoan ái theo nhu cầu, không có chuyện tình ái gì ở đây, cũng không cần phải chú ý đối phương có phải làm người độc thân hay không.

Bất quá nếu cả hai người đều là nam nhân, vậy còn có chuyện gì để nói a?

Hồ Diệp trong nội tâm trộm vui mừng, âm thầm hạ quyết tâm — vô luận như thế nào, nhất định cũng phải một mực giữ lấy Giang Lương.

Tuyền Anh thấy bọn họ hai người khanh khanh ta ta, vô cùng chướng mắt, thành ra càng muốn tới quấy rầy.

Hồ Diệp đã tự giác coi hắn như đối thủ lớn nhất, vì vậy vừa thấy hắn cười meo meo đi tới, lập tức hai mắt lộ hung quang, ý đồ dùng ánh mắt lệnh hắn trực xuất.

Tiếc rằng da mặt Tuyền Anh so với tường thành còn dày hơn, thấy người ta dùng ánh mắt giết người nhìn hắn, hắn vẫn trưng ra cái khuôn mặt tươi cười mê đắm. Đương nhiên, đây là theo thị giác của Giang Lương mà nói.

Cho nên lúc Tuyền Anh đến gần còn chưa kịp há miệng, Giang Lương khuôn mặt tuấn tú băng hàn, lạnh lùng nói: Thái tử điện hạ, ngài là cố ý đến gây rối chúng ta dùng cơm sao!

Hồ Diệp vừa nghe, trong nội tâm sáng khoái vô cùng, ánh mắt giết người trong giây lát biến thành ánh mắt sáng ngời, trên mặt cũng cười như hoa nở.

Tuyền Anh còn chưa kịp há mồm lại như đụng nhảm cây đinh, hơi đầu thổ kiếm (mặt xám như tro bụi), lắp bắp nói: Ai, hảo biểu đệ, người không thể giúp ta một chút được sao! Người xem..... nói xong, liếc qua một góc nhà.

Hồ Diệp cảm thấy hiếu kỳ, cũng nhìn qua. Chỉ thấy một thanh niên đang cô đơn đứng trong góc phòng (tự kỷ), hẳn nhiên là Ngũ ca Giang Cương.

Giang Cương một mình đứng ở nơi đó, cầm chén đĩa trong tay, chọn lấy một chút món ăn ngon miệng nhưng cũng chẳng có lòng dạ nào ăn uống, không ngừng nhìn về phía bọn họ. Thấy tiểu Hồ Diệp nhìn hắn, mới cuống quýt quay đầu đi.

Giang Lương cũng nhìn thoáng qua, không mặn không nhạt nói: Bây giờ còn chưa đến lúc cần ta hỗ trợ, chuyện của mình, thì tự mình nghĩ biện pháp giải quyết đi!

Y nhìn thoáng qua Tuyền Anh đang xấu hổ, nói: Điều quan trọng nhất, là chính người phải tự mình nghĩ thông suốt đi!

Hồ Diệp nghe, nhưng không hiểu, bất quá cũng có chút minh bạch, đành phải chớp mắt nhìn Giang Lương. Càng xem càng cảm thấy y thực suất (đẹp trai)!

Buổi tối, Giang Lương tạm thời có việc phải đến nghị sự lâu, Hồ Diệp một mình trong phòng cân nhắc, phải làm như thế nào mới có thể để cho trong mắt Giang Lương chỉ có một mình hắn?

Bắt đầu đem những tình hoa bộ phận mà sư phụ dạy nhớ lại mấy lần, mới nhớ tới, chính mình xuất câu (người ta xuất sơn bạn ấy xuất câu (suối =))), là để làm vinh dự môn phái.

Nhớ tới Tuyền Anh cùng Giang Cương đều có nhắc tới chuyện âm dương song thù với hần, Hồ Điệp cân nhắc đến cuối cùng, cho rằng Giang Cương nói rất đúng, chỉ cần có thể tìm được hai người kia, Thái Hoa Môn sẽ có hy vọng chấn hưng.

Càng nghĩ càng hưng phấn, việc này không nên chậm trễ, ta sẽ đi tìm Giang Lương thương lượng ngay bây giờ!

Bất quá chuyện làm cho người ta cảm khái chính là, hần lần này lại không hề nhớ tới, người mà hần muốn thương lượng, không phải chính là tên đầu sỏ đã bại hoại thanh danh bọn họ đó sao.....

Hồ Điệp kích động xuất môn, nhờ một tiểu tư chỉ đường chạy vội tới nghị sự lâu, chân đề khí, lao thẳng cửa sổ lầu hai phòng của Giang Lương.

Dưới ánh trăng, thiếu niên thân hình kiện tráng.

Giang Lương sớm phát giác có người xông lên, nhưng không ngờ người từ cửa sổ nhảy vào, lại chính là tiểu Hồ Điệp của hần, liền ngăn ngại.

Có lẽ do y ngăn ngại như vậy, dẫn đến Hồ Điệp trong bụng tức khí!

Chẳng phải nói tạm thời có việc sao? Còn cái tên tiểu tử cười đến chán ghét kia vì sao lại ở trong này!

Hồ Điệp oán hận liếc mắt Tuyền Anh đang nhìn hần cười, lại thấy Giang Lương vẻ mặt kinh ngạc, bộ dáng giống như đang làm chuyện xấu thì bị người bắt gặp, lập tức tức giận khổ sở vọt tới!

Hừ! Quá đáng lắm! Y coi ta là gì chứ?!

Khuôn mặt nhỏ nhắn phát lạnh, Hồ Điệp xoay người rời đi, nội tâm vô cùng khổ sở.

Giang Lương phục hồi tinh thần lại, nhanh chóng lôi kéo hần: Tại sao không đi ngủ đột nhiên chạy đến đây làm gì? Nói xong còn sờ tới sờ lui, để xem có gì bất ổn hay không.

Hồ Điệp bủi môi, không nói lời nào.

Giang Lương không hiểu ra sao, lại hỏi: Là không thoải mái sao? còn biểu tình đó là sao vậy? (N phăng)

Hồ Điệp nghĩ tới nghĩ lui, cắn môi, âm thanh nho nhỏ hỏi: Tại sao Thái Tử lại ở đây?

A, chúng ta đang có đến chuyện xảy ra trong thiên hạ gần đây. Giang Lương lơ đãng, cười xoa xoa mặt hần: Lại đây ngồi đi, chốc nữa chúng ta cùng trở về!

Giang Lương nói rồi lệnh hạ nhân bưng trà nước điểm tâm lên, an trí hần chờ ở một bên, sau đó mới cùng Tuyền Anh tiếp tục thảo luận quốc sự nâng sinh ý....

Hồ Điệp ngoan ngoãn ngồi, nhìn bọn hần khi thì trầm tư khi thì nhíu mày, thập phần tập trung. Minh ngồi ở trong này, nghe cũng nghe không hiểu, chứ đừng nói gì đến chuyện góp lời, có khác nào vật bài trí đâu! Cảm giác vắng vẻ tự nhiên sinh ra, trong nội tâm buồn rầu, cắn cắn vành chén không biết nên làm gì cho phải.

Bộ dáng Giang Lương tập trung nhìn rất tuần tú, lông mày Tuyền Anh có chút nhăn lại nhìn cũng rất là nam tử hán. Hai người bọn họ tuyệt thể tuần nam mặt đối mặt ngồi cùng một chỗ, tựa như một bức danh gia họa tác vô cùng đẹp mắt.

Tiểu Hồ Điệp nhìn Giang Lương, chỉ chốc lát sau đã ngáy người.....

Trước kia sư phụ đã nói rất nhiều lần, cái gì cũng có thể động, nhưng không được để tâm động! Tâm nếu động, coi như xong đời rồi! Hồ Điệp cắn cái chén trong tay nghĩ, vì sao sư phụ lại nói như vậy?

Trước kia cảm thấy chán ghét Giang Lương vì y giả mạo sư phụ, rất đáng giận nha, nhưng bây giờ nhìn y, lại cảm thấy trong lòng ngọt ngào.

Cái này..... Có phải là tâm động mà sư phụ đã nói?

Nhưng tại sao cảm giác ngọt ngào như vậy, lại làm người ta triệt để tiêu đời?

Tuyền Anh nhồm lại gần Giang Lương cùng xem một tờ văn kiện. Hồ Điệp đột nhiên cảm thấy trong lòng chua xót.

Bất quá mình chỉ là một tên chưởng môn của một môn phái chẳng danh chẳng tính, có cái gì có thể lấy ra để so sánh với nam nhân vừa anh tuấn vừa có quyền thế, lại có thể cùng Giang Lương thương lượng đại sự?

Tưởng tượng như vậy, tâm tình chợt trĩu nặng, lông mi thật dài đau thương rủ xuống, che khuất thủy đồng đen nhánh.

Tiểu Điệp nhi, Tiểu Điệp nhi!

Hồ Điệp cả kinh, ngẩng đầu lên.

Trước mắt là gương mặt phóng đại của Giang Lương, đang lo lắng lấy tay vuốt ve môi của hắn: Sao có thể dùng sức cắn cái chén như vậy! Nhanh để ta nhìn xem răng có bị.....

Nguyên lai trong chốc lát như vậy, hắn chỉ lâm vào khổ sở, quên mất cả chuyện vẫn còn đang cắn cái chén! Khó trách môi cùng hàm răng đều có ửng ửng đau đớn.

Tuyền Anh đứng từ nơi xa nhìn hắn, nở nụ cười.

Lại ở trước mặt tình địch làm ra loại chuyện không hay ho này, Hồ Điệp lập tức xấu hổ không chịu nổi, khuôn mặt bóng loáng tựa như nga dẫn (trứng ngỗng) lập tức đỏ hồng lên.

Đợi một lát nữa thôi, chúng ta cũng sắp xong rồi. Giang Lương thanh âm thật thấp, thật mềm, nhưng nghe vào lỗ tai cũng chẳng cảm nhận được gì.

Hồ Điệp cúi đầu lung tung gạt hai cái. Cảm thấy cho dù ở trước mặt Tuyền Anh có xấu mặt tới cỡ nào, thì cũng phải chờ Giang Lương cùng về.

Không ngờ một lát sau, chợt có bóng người lóe lên ngoài cửa ra vào. Hồ Điệp tựa như một tiểu cầu cầu đang canh cửa lập tức quay đầu nhìn sang, nguyên lai là Giang Cương.

Hắn ở ngoài cửa đi qua đi lại, không biết vì sao không chịu tiến vào. Hồ Điệp hiếu kỳ, nhẹ nhàng đi ra ngoài hỏi: Người sao.....

Lời vẫn chưa nói xong, Giang Cương đã lập tức bịt miệng hắn, ngón trỏ dựng thẳng trước môi suýt một tiếng, vẻ mặt lo lắng.

Muốn người ta nghẹt thở chết a! Khí lực lớn như vậy..... Đẩy tay của hắn ra, Hồ Điệp mắt híp nhỏ giọng hỏi: Người làm gì vậy a!

Ai ngờ Giang Cương vừa nghe hắn hỏi, khuôn mặt lập tức đỏ bừng, lúng ta lúng túng nói: Cái kia, bọn họ..... Bọn họ như thế nào còn chưa nói hết a?

Ai mà biết! Hồ Điệp cũng không vui vẻ gì. Ta cũng rất muốn bọn họ nhanh chóng nói chuyện cho xong a!

Ngũ ca! Hồ Điệp nho nhỏ âm thanh hỏi: Thái Tử kia, cùng Giang Lương quan hệ luôn rất tốt sao?

Giang Cương nhớ lại những lúc trong triều, một bên gạt gạt đầu: Từ nhỏ đã tốt rồi.

A?! Cái này không phải là thanh mai trúc mã giống sư phụ đã nói sao? Sư phụ nói loại quan hệ này là khó lo liệu nhất!

7. Chương 7

Hồ Điệp cau mày lầm bầm: vậy bọn họ cũng không thể thân thiết như vậy a!

Giang Cương cũng ảm đạm: đúng vậy, hắn với lão yêu luôn rất thân mật, bọn họ đều là người rất có khả năng.....

Hồ Điệp nhìn bộ dáng của hắn, giật mình trừng mắt nhìn: Ngũ ca, người..... vì sao nhìn hắn lại thương tâm như vậy a?

Kỳ thật, thấy hấn công vụ bề bộn ta cũng rất muốn giúp đỡ a!

Giang Cương ngồi xổm xuống, Hồ Điệp cũng ngồi xổm xuống. Hai người ngồi chồm hổm dưới cửa sổ, vai sồng vai tựa vào cùng một chỗ nói lên thâm tâm của mình.

Bất quá hấn lợi hại như vậy, lại là Thái Tử, ta dĩ nhiên không thể biểu hiện ra quá rõ được a! Giang Cương nhìn lên uể oải cực kỳ: Ta chỉ muốn có thể ở cạnh hấn, có thể chiếu cố hấn, làm hấn an tâm cao hứng, vậy là được rồi..... Nhưng mà, một chút cơ hội ấy hấn cũng không cho ta.....

Hồ Điệp sợ ngậy người, nguyên lai Ngũ ca là hoan hỉ Thái Tử?, chỉ cần làm cho hai người bọn họ ở cùng một chỗ, chẳng phải là được rồi sao? Ngũ ca sẽ không khổ sở, Tuyền Anh cũng sẽ không quẩn quít lấy Giang Cương.....

Đơn thuần nghĩ như vậy, Hồ Điệp kích động lên, hùng tâm tráng chí này lại dâng trào trong ***g ngực, xua tan đi cô đơn vừa rồi.

Chỉ có điều, hùng tâm tráng chí hiện tại không phải vì muốn chấn hưng môn phái, mà là vì từ nay về sau có thể cùng Giang Lương mãi mãi bên nhau.

Hấn một phát nắm lấy tay Giang Cương, mở to đôi mắt thanh lương, kích động nói: Ngũ ca! Chúng ta cùng nhau cố gắng, nhất định có thể làm được!

Giang Cương sửng sốt một chút, lập tức hiểu được hàm nghĩa trong mắt hấn, cũng kích động cầm tay của hấn nói: Ân! Chúng ta cùng nhau.....

Các người đang làm?!

Đột nhiên một tiếng hét to, cắt đứt tâm trạng thoải mái nguyện của hai người. Hai người khiếp sợ ngẩng đầu, trông thấy Giang Lương nghiêm mặt nhìn bọn hấn chằm chằm — nhất là đôi bàn tay đang nắm chặt lấy nhau.

Hồ Điệp lập tức bỏ tay Giang Cương ra, vội vội vàng vàng đứng lên nói: Lương, phải về?

Ân. Giang Lương ôm hấn, hung hăng trừng mắt liếc Giang Cương. Huynh đệ trong nhà thì sao! Lão bà là tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối không thể chia xẻ!

Giang Cương toàn thân đổ mồ hôi lạnh đứng lên, trông thấy Tuyền Anh đang đứng ngay cửa ra vào, ngoài khăn trương, còn cảm thấy xấu hổ chật vật.

Giang Lương nhìn bọn họ liếc, khẩu khí “lương (lạnh)” hết như tên của y: Chúng ta đi trước, các người chậm rãi trò chuyện!

Hồ Điệp từ lúc y bước ra, ánh mắt không hề rời khỏi y dù chỉ một chút, Giang Cương cùng Tuyền Anh, đã bị hấn tự động xem nhẹ

Nhìn hai người ôm ôm ấp ấp rời đi, Tuyền Anh rốt cục mở miệng: A cương..... Người vào trong a, chúng ta trò chuyện!

Dạ sắc lý, hồng chúc hạ, mãn ốc túy nhân hương. (trong bóng đêm, dưới ánh nến, khắp phòng mùi hương say lòng người)

Từ nay về sau ngoại trừ ta, không được để cho người khác đụng! Một bên tay chân lạnh lẽo sạch Tiểu Điệp nhi, Giang Lương một bên cắn răng: Chạm tay cũng không được! Cho dù là huynh đệ của ta cũng không được! Nhớ kỹ?

Hồ Điệp hoảng sợ gật đầu. Sau một khắc lập tức lại nhớ tới một chuyện.....

Triền miên mấy ngày, Hồ Điệp rốt cục cũng đã nhớ lại cái mục tiêu vĩ đại kia.

Ngày đó vốn định tìm Giang Lương thương lượng, kết quả lại ngoài ý muốn phát hiện Ngũ ca yêu mến Thái Tử. Còn có chính là, Tuyền Anh thật đáng ghét! Trông thấy hấn, đã cảm thấy bộ dáng của mình kém hấn xa tới tận chân trời.....

Nếu như có thể trở thành chưởng môn của thiên hạ đại môn phái, loại khoảng cách này sẽ thu nhỏ lại một chút chứ?

Chạy vội tới nghị sự lâu, Giang Lương một mình ở bên trong sảnh, không đối đầu Tuyền Anh, làm cho Hồ Điệp âm thầm vui vẻ cũng âm thầm thở dài nhẹ nhõm.

Tại sao không ngủ? Dem người kéo qua, Giang Lương ôm hân hỉ.

Nhớ tới cái đêm hồ nháo, Hồ Điệp đỏ mặt lên: Lương, đừng làm rộn! Ta và người nói chính sự!

A?! Giang Lương mị hí mắt, đặt hân ngồi trên mặt bàn, hỏi: Tiểu Điệp nhi của ta có chuyện gì trọng đại cần tìm vi phu thương nghị?

Ta muốn làm vinh dự môn phái! Hồ Điệp nói, hai mắt lóe sáng: Ta muốn làm cho Thái Hoa Môn trở thành đệ nhất thiên hạ đại môn phái!

Ngũ ca nói chỉ cần có thể tìm được âm dương song thù, thì có thể làm cho danh hào của ta trên giang hồ không ngừng vang xa, có thể chấn hưng môn phái! Hân càng nói càng hăng say, lôi kéo Giang Lương hỏi: Lương, người nói, ta nên làm như thế nào mới có thể tìm được bọn họ a?

Giang Lương làm bộ trầm tư, cũng đang cười thầm trong nội tâm thật sự là đứa nhỏ đơn thuần a!

Có ý cố gắng hỗ trợ lan truyền tung tin Hồ Điệp, nên khắp nơi trên giang hồ ai ai cũng biết! Thậm chí hân chỉ cần đứng trước khu chợ trong kinh thành hét lớn một tiếng: Ta là Hồ Điệp! Cam đoan có thể lập tức khiến cho toàn trường rối loạn.....

Bất quá Tiểu Điệp nhi không phải là *** tặc, *** tặc chính là sư phụ hân!

Nhớ tới lão Hồ Điệp, Giang Lương trong nội tâm âm trầm. Vẫn còn một tên Đại đầu mục đang tại âm thầm tìm lão Hồ Điệp tính nợ cũ, vạn nhất để cho hân biết tiểu Hồ Điệp.....

Tiểu Điệp nhi..... Giang Lương bày ra nụ cười vô (số) tội: Tại sao phải làm vinh danh môn phái? Rất phiền toái a!

A?! Hồ Điệp mặt nhú lại: Người không muốn giúp ta a.....

Sao có thể không giúp! Giang Lương tranh thủ thời gian hống: Ta là sợ người mệt mỏi thôi!

Ta không sợ! Hồ Điệp ưỡn ngực: Ta không sợ chịu khổ!

Chỉ cần có thể cùng người sống vai đứng chung một chỗ, bất cứ khổ ải gì ta cũng nguyện ý cam chịu!

Giang Lương nhìn hân, trong mắt phút chốc xẹt qua một vòng giáo hoạt: Như vậy đi, Tiểu Điệp nhi mỗi ngày người hãy theo ta, chúng ta cùng nhau tìm hai người kia, được không? Mỗi ngày đều ở bên cạnh hân, mới có thể bảo vệ hân a!

Hảo! Hồ Điệp rất hưng phấn.

Ta nhất định sẽ giúp người giấu diếm tiểu Hồ Điệp. Tuyền Anh cau mày: Có điều thám tử của phụ hoàng tại mắt khắp nơi, cho tới bây giờ ta vẫn chưa hoàn toàn có thể nắm giữ hết, vạn nhất bị bọn họ phát hiện.....

Thừa dịp lúc Hồ Điệp giấc ngủ trưa, Giang Lương cùng Tuyền Anh thương lượng đến vấn đề trọng đại.

Giang Lương bước đi, trầm ngâm một hồi, rốt cục thấp giọng từ từ nói: Không được, ta nhất định phải xin Hoàng Thượng một thứ!

Thứ gì?

Giang Lương dừng chân, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, khẩu khí kiên định: Miễn tử chiếu!

Trời thu mát mẻ, sau giờ Ngọ ánh mặt trời quang quyet, thế gian từng mảnh ó vàng. Giang lão thái gia là loại người tối không thể chịu nổi rảnh rỗi, thừa dịp Thái Tử còn ở đây, cứ lon ton chạy tới Nghi Tâm viện đốt nung đủ thứ, nói là đã lâu trong nhà không có hoạt động tập thể.

Kỳ thật hẳn chính là muốn chơi, nhưng lại sợ làm cho đình viện bữa bãi, bị đứa con Đại tổng quản Giang Lương cắt tiền tiêu vặt. Giang Lương nhìn ánh mắt Tiểu Điệp nhi của y, bộ dáng vô cùng hứng thú, cũng liền gật đầu đồng ý.

Phân phát một tiếng, Giang lão thái gia tựa như tiểu hài tử, cười lớn chạy vội ra ngoài, nhanh lẹ chỉ huy mọi người an bài tiệc nướng.

Người không muốn đi? Mọi người đi hết, Hồ Điệp hỏi Giang Lương.

Giang Lương có chút thở dài: Gần đây công việc tương đối nhiều, cho nên.....

Quang trọng nhất, là Hoàng Thượng còn đang càng không ngừng truy tra Tiểu Điệp nhi a!

Chỉ là mỗi ngày người đều làm việc nhiều như vậy, thật sự rất là vất vả a! Ngẫu nhiên vui đùa thoải mái một chút cũng đâu có sao a! Hồ Điệp cắn cắn môi, có điểm khổ sở nói: Ta lại không thể giúp ích gì cho.....

Giang Lương nội tâm ấm áp, ôn nhu cười ôm lấy hân: Chỉ cần người ở đây bên cạnh ta, ta sẽ không biết mệt mỏi là gì!

Tiểu Hồ Điệp nội tâm kinh hoàng, nhưng lại có chút cảm giác hạnh phúc..... Nghe y nói như vậy, hảo hưng phấn a! Chỉ cần ta cố gắng dương danh lập vạn, thì có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với y rồi!

Bị người ăn làm mặt tịnh lại được thổ lộ qua vô số lần, còn đi lo lắng loại chuyện này, khắp thiên hạ chắc cũng chỉ có Hồ Điệp!

Tiệc nướng của Giang lão thái gia, so với lúc Hồ Điệp còn ở trong khe suối nướng thịt rừng hoàn toàn không giống nhau.

Hồ Điệp không thể tin được nhìn đám nam tử bán lão từ nướng (Từ nướng bán lão, phong vận ưu tồn: đại ý là già r mà vẫn đa tình), cùng một vị lão đầu mừng rỡ cùng nhau nhảy cẫng lên, cái sân nhỏ hảo hảo cao nhả của Tuyền Anh bị một đám người khiến cho vô cùng thê thảm.

Nếu nói là khói bay đầy trời đất cháy đen thui thì cũng không quá phận!

Cái gọi là tiệc nướng ngoài trời, hay đại hội ăn chơi, so với lúc hân còn ở trong khe núi vì no bụng mà nướng thịt rừng là hoàn toàn bất đồng.

Nghĩ đến sư phụ, Hồ Điệp ảm đạm. Tuy nói là không có quan hệ huyết thống, nhưng mười năm qua, sư phụ thật sự chiếu cố hân như phụ thân chiếu cố đứa con của mình. Có điều những ngày ở cùng với Giang Lương, hân mới giật mình phát giác những gì mình biết về sư phụ, chỉ vốn vụn trong mười năm này mà thôi.

Sư phụ trước kia là người như thế nào, làm cái gì, vì sao đột nhiên quy ẩn, những điều này, hân chưa từng hỏi, sư phụ cũng chưa từng đề cập với hân.

Có lẽ sư phụ cố ý không muốn để cho hân biết rõ.

Nhưng vì sao?

Giang Lương nhìn mọi người hồ nháo, cũng muốn tự tay nướng chút gì đó uy Tiểu Điệp nhi ăn. Có điều y từ lúc nhỏ đã là thiếu gia công tử, chưa từng làm qua những việc này, hữu tâm vô lực, trong lúc nhất thời sách vở so với than lửa, cũng cảm thấy có chút khó xử.

Hồ Điệp trông thấy, tranh thủ thời gian chạy tới.

Lương! Người đừng lấy a! Hồ Điệp nắm lấy thịt cừu cùng vỉ nướng trong tay y, Coi chừng bị phỏng!

Nói xong, thuận thực đem thịt cùng vỉ nướng đặt lên lửa, thoa dầu, ướp muối, hương liệu, loay hoay phi thường cao hứng.

Để cho Lương nếm thử thủ nghệ của ta a! Hồ Điệp trong nội tâm ngọt ngào, bụi than nóng hôi bay rót vào tay, cũng bất giác thấy đau.

Giang Lương đơn giản đứng ở một bên, ôn nhu nhìn hân loay hoay.

Gió thu nhẹ nhàng thổi, nâng lấy sợi tóc hai người, mềm mại quấn vào nhau.

Ở một góc khác, Tuyền Anh cùng Giang Cương đầu đối đầu, cùng một chỗ nướng mấy cái chân gà. Hai người khi thì thủ thủ thăm thì, khi thì hiểu ý mỉm cười, cũng là hòa hợp phi thường.

Không biết mấy ngày nay bọn họ làm cái gì, nhưng lúc này trông thật thân mật.

Hồ Điệp nhìn bộ dáng hai người bọn họ, cũng yên tâm hẳn.

Đối thủ lớn nhất Tuyền Anh, rốt cục không còn! Nói như vậy, có thể yên tâm sao?!

Nhìn một bên mặt tuần suất (đẹp trai ấy) của Giang Lương, tiểu ngốc tử cười rộ lên.

Giang lão thái gia cùng vài phu nhân một bên nháo loạn, một bên liếc mắt nhìn đôi trẻ.

Khoái hoạt lão đầu nhi (lớn tuổi mà như con nít) bị lửa than hun đen mặt, mang theo tiểu dung thỏa mãn, mắt hí thành hai khe hở, lộ ra nét từ ái không dễ bị người khác phát giác.

Ngũ ca!

Ngày hôm sau, Giang Lương theo thường lệ đi nghị sự lâu, Hồ Điệp rầu rĩ chạy tới chỗ Giang Cương.

Lão đệ a! Giang Cương nhìn như tâm tình rất tốt, meo meo cười.

Ngũ ca, người với Thái Tử tốt hơn a? Hồ Điệp từ trước đến nay không biết quanh co, đi thẳng vào vấn đề, chớp đôi mắt to tròn hỏi.

Giang Cương nét mặt khó xử, đuổi gã tiểu tư đang cười trộm trong phòng ra ngoài, kéo Hồ Điệp qua phen nà: Sao người lại nói thẳng như vậy a!

Hồ Điệp vẫn không rõ, sững sờ hỏi: Ta là hỏi, người cùng Thái Tử đã hảo.....

A! Người đừng nói a! Giang Cương đỏ mặt cắt lời hẳn, nhỏ giọng nói: Không phải như các người nghĩ đâu!

Ách? Không phải?! Tiểu môn chủ bắt đầu có chút khẩn trương.

Chúng ta chỉ mới nói chuyện với nhau thôi! Chơi đùa chiếc quạt, Giang Cương bình tĩnh trở lại, sự cô đơn không thể che lấp hiện lên nét mặt: Người cũng biết hẳn là Thái Tử! Tương lai sẽ trở thành hoàng thượng..... Chúng ta căn bản là không có khả năng a!

Nhưng mà..... Hồ Điệp cắn cắn đầu lưỡi, cái gì mà Thái Tử với Hoàng Thượng, ở cùng một chỗ với bọn họ thì có quan hệ gì?

Nhìn bộ dáng sốt ruột của hẳn, Giang Cương cười cười, thần sắc nhiều ít có chút thê lương: Dù sao cảm giác hẳn đối với ta, cũng chỉ là hảo hữu mà thôi. Hẳn căn bản..... Không có ý nghĩ như ta.....

A?! Hồ Điệp có chút ngớ ngẩn, Na Na..... Hẳn cùng Giang Lương.....

Người đừng nghĩ lung tung a! Giang Cương tựa hồ nhìn thấu tâm tư của hẳn, điểm điểm lên chớp mũi của hẳn: Không cần lo lắng! Hẳn và Giang Lương của người chỉ là tri giao hảo hữu mà thôi, không có gì khác. Tuyền Anh hẳn..... Hẳn chỉ yêu mến nữ nhân, không thích nam nhân, yên tâm đi!

Nói xong, hẳn khó khăn mỉm cười, mãi đến khi nỗi cô đơn tỏa khắp thân thể.

Nụ cười này, cũng làm cho Hồ Điệp cảm thấy khổ sở, tiến lên giữ chặt Giang Cương: Ngũ ca, ngày hôm qua các người thân mật như vậy, ta còn tưởng rằng.....

Không có gì, tiểu tử ngốc! Giang Cương nhéo mũi hẳn: Kỳ thật chúng ta bây giờ cũng không sao, ít nhất vẫn có thể là hảo hữu, tương lai có thể thường xuyên đi lại với nhau, so với trước kia hẳn cứ gặp ta là trốn thì tốt hơn nhiều!

Hẳn lại thở dài, nói: Không phải ai cũng có vận tốt như vậy, cảm tình cần phải người tình ta nguyện mới là mỹ hảo. Không phải là của mình, sẽ không cưỡng cầu a. Như bây giờ, ta đã rất thỏa mãn! Nhân quý tri túc a (con người nên biết quý trọng những gì mình có a)!

Đáp lại nụ cười ôn hòa của Hồ Điệp, trên gương mặt anh tuần của hẳn phẳng phất một tầng quang.

Hồ Điệp trong lòng đau xót.

Biểu lộ của người là sao đây! Giang Cương cười, lại vê mũi hần.

Thoảng cái tỉnh lại, Hồ Điệp giữ vững tinh thần: Ngũ ca, ta có chuyện muốn cùng người thương lượng! Chính là chuyện của Thái Hoa Môn chúng ta!

Vừa nhắc tới cái thiên đại chuyện tình này, Hồ Điệp lập tức sầu mi khổ kiếm: Đến bây giờ ngay cả một đệ tử cũng không có, làm sao bây giờ?

Giang Cương cười đến không ngậm miệng được, như thế nào hần còn nhớ thương cái này a? Môn phái kia bị tiêu diệt sớm một chút, thiên hạ còn vui mừng hơn a!

Lão yêu không phải đồng ý giúp người rồi đó sao?

Hần mỗi ngày kêu ta đi theo hần, nhưng cái gì cũng không làm a!

Người phải tin tưởng hần.....

Ta tin tưởng hần, nhưng là ta sốt ruột a! Hần bận rộn như vậy, ta lại không muốn làm phiền hần! Chuyện Âm Dương Song Thủ, hần cũng không chịu nói nhiều cho ta biết.

Giang Cương nghĩ nghĩ, cảm thấy việc này mặc dù có chút thú vị, nhưng nhìn lão yêu cùng Tuyền Anh, tựa hồ có chút tin tức không muốn người khác biết.....

Sao người không đi hỏi Tuyền Anh?

Hồ Điệp do dự. Nói như thế nào, trước kia cũng là đối thủ [kỳ thật chỉ có hần coi người ta là tình địch], hiện tại lại phải đi thỉnh hần hỗ trợ, thật sự là không muốn chút nào.

Kỳ thật a lão đệ, người không cần phải làm chuyện này? Như bây giờ không tốt sao? Giang Cương thật sự không rõ, vì cái gì tên tiểu tử này không vẫn không quên đi chuyện chấn hưng môn phái? Có Giang Lương bên cạnh, hết thảy còn chưa đủ hay sao?

Bất quá những lời này nghe vào tai Hồ Điệp, lại thay đổi hương vị, thành một loại ý tứ khác.

Đúng vậy, tại sao phải để ý? Hiện tại đã không còn là đối thủ! Chương ngại tâm lý trong nháy mắt giải trừ, Hồ Điệp vô cùng cao hứng nói: A, ta đi tìm Tuyền Anh, hần đang ở đâu?

Không rõ lắm, chắc còn đang ở biệt viện của hần. Ta còn có chuyện khác, người gọi lão yêu cùng người đi đi!

Ta tự mình đi được rồi! Còn chưa nói hết câu, đã cao hứng bùng bùng rời đi.

Giang Cương nhìn bóng lưng của hần, lắc đầu, người đơn thuần còn có chút ngốc nghếch so với những kẻ khác thì dễ dàng khoái hoạt hơn, xem ra là thật sự.

Trong nghị sự lâu.

Hai ngày nay, bên ngoài không hề yên ổn. Giang Lương nhìn công văn trong tay, Người của hoàng thượng, tựa hồ đã bắt đầu hoài nghi Hồ Điệp ở chỗ của ta.

Tuyền Anh nhìn ngoài cửa sổ nói: Không phải tựa hồ, ta cảm thấy, kỳ thật phụ hoàng chưa từng hoàn toàn tín nhiệm người!

Gật gật đầu, Giang Lương thở dài: Không thể kéo dài được nữa! Hai ngày này, nhất định phải đi lấy cho được miễn tử chiếu! Chỉ là không biết Hoàng Thượng có tin tưởng lý do của ta hay không?

Cho dù không tin, hần cũng sẽ cho người! Tuyền Anh khẩu khí đột nhiên lạnh lạnh, có chút cay nghiệt: Từ khi phụ hoàng nhìn thấy người, tựa đối với người không tệ. Chỉ có điều, ai biết đến lúc thật sự gay gắt đối đầu rồi, thì một tờ chiếu thư có thể có bao nhiêu tác dụng?

Giang Lương nhìn hần, trên mặt hiện lên một đạo bất đắc dĩ. Giữa hai người, đột nhiên có chút khó xử lạnh lùng.

Trầm mặc một hồi, Tuyền Anh đột nhiên cười cười, mở miệng trước: Không cần nói nữa. Nếu đổi thành cha của người, đối đãi với nhi tử của người ngoài còn tốt hơn đối với con ruột của mình, người đại khái cũng sẽ cảm thấy trong nội tâm không thoải mái! Ta chỉ là nói thẳng ra mà thôi.

Hắn hít sâu một hơi: Cũng chỉ khi ở chỗ người, ta mới có thể nghĩ cái gì nói cái đó. Trong cung..... Thật sự quá buồn bực!

Giang Lương bước qua vỗ vỗ hắn, nói: Ta một mực tin tưởng vững chắc, ta chỉ là biểu đệ của người!

Ta biết rõ! Tuyền Anh tươi cười: Không cần đặc biệt thổ lộ như vậy, ta biết rõ người chưa từng có ý nghĩ gì với ngôi vị hoàng đế. Với tính cách của người, thì cùng Tiểu Điệp nhi tiêu dao giang hồ mới là nguyện vọng của người a!

Giang Lương ảm đạm cười. Nhìn cảnh thu xé tàn ngoài cửa sổ, lại nghĩ đến tiểu Điệp nhi đáng yêu, bộ dạng gần đây có chút lạnh như băng cũng kim lòng không được mà trở nên ôn nhu.

Hồ Điệp không biết Tuyền Anh đang ở nghị sự lâu, vừa định xuất môn tìm hắn, thì có tiểu tư vội vàng chạy tới, nói rằng Lương công tử đang ở viện tử tìm hắn!

Tranh thủ thời gian đề khí chạy đến tiểu viện của hai người, vừa đứng vững, chỉ thấy Giang Lương vội vã đi ra. Trông thấy hắn, thần sắc lo lắng lập tức thả lỏng xuống.

Lương, người tìm ta a! Hồ Điệp chạy qua.

Chạy đi đâu! Giang Lương ôm lấy hắn, oán trách: Tìm nửa ngày không gặp người, làm ta sợ muốn nhảy dựng!

Người không phải rất bận sao? Hồ Điệp nháy mắt: Tìm ta làm cái gì?

Tiểu Điệp nhi..... Kéo hắn vào phòng hôn nhẹ, Giang Lương nói: Ta phải xuất môn, hai ngày nữa mới trở về, người ngoan ngoãn ở nhà không được tùy tiện ra khỏi cửa, biết không?

Vừa nghe y nói muốn xuất môn hai ngày, Hồ Điệp lập tức không đồng ý: Chúng ta cùng đi không được sao?

Hít sâu một hơi, Giang Lương lắc đầu: Không được! Chỉ có thể mình ta đi! Yên tâm, không có gì nguy hiểm!

Kỳ thật không muốn, đâu chỉ có Hồ Điệp? Y cũng vạn phần không muốn, mà ngay cả tách ra một ngày cũng là không muốn.

Rốt cuộc là đi làm cái gì a?

Hay là đừng cho hắn biết thì tốt hơn a, Giang Lương xoa tóc của hắn: Đi làm một chuyến sinh ý, hai ngày nữa sẽ trở lại. Người nghe lời, không được ra khỏi Giang gia đại viện, biết chưa?

Hồ Điệp nháy mắt, đột nhiên hỏi: Lương, lúc chúng ta vừa gặp mặt, người nói ta đang gặp nguy hiểm rất lớn, là gì vậy? Người không phải vì cái này mà xuất môn đó chứ?

Giang Lương nhất thời hơi sững lại. Cái này..... Hắn bình thường ngây ngốc, tại sao lúc này lại đột nhiên nhanh nhạy như vậy?

Thấy y không nói lời nào, Hồ Điệp càng thêm khẳng định: Không được! Ta cũng muốn đi.....

Không phải chuyện đó. Giang Lương dứt khoát giấu diếm: Ta khi đó chỉ là sợ người không đi theo ta, hù dọa người một chút mà thôi. Đừng để trong lòng!

Hồ Điệp cũng không hoài nghi lời của hắn, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng cười rộ lên: Nguyên lai là gạt ta! rồi lại buồn bã nói: Thật sự không thể mang ta đi?

Giang Lương cười khổ một tiếng: Người ngoan ngoãn đợi trong nhà, chờ ta trở lại a!

Không còn cách nào khác, Hồ Điệp đành phải gật đầu. Giang Lương ôm hôn nhẹ hắn, lại nói thêm một chút, mới lưu luyến không rời mà từ biệt tiểu Điệp nhi xuất môn. Sợ thời gian không có y ở nhà Hồ Điệp gặp chuyện ngoài ý muốn, quãng đường hai ngày Giang Lương vốn vẹn liễu mạng chạy như điên chỉ trong

một ngày, đến cả tọa kỵ Phi Tướng quân cũng sắp trợn trắng hai mắt, cuối cùng Giang Lương đã đến dưới chân hoàng cung vào sáng sớm.

Dưới chân đạp một cái, thân thể Giang Lương tựa như phong tranh, nhẹ nhàng bay lên mái vòm hoa lệ của hoàng cung. Ráng chiều tỏa ra ánh sáng mờ mờ, phủ lên người y giống như quỹ mị thoát ẩn thoát hiện, không đến một khắc, đã ở trên mái vòm Thượng Không Chuyển, tầng cung của Hoàng Thượng.

Hảo chất nhi, bắt quả là cùng Tuyên Anh cãi nhau vài câu thôi mà, không cần phải sợ lớn hãi nhỏ (nguyên văn: đại kinh tiểu quái) như vậy a! Lão Hoàng Thượng bị đánh thức về mặt khó chịu ngáp dài.

Hoàng Thượng, chất nhi chỉ là để ngừa vạn nhất. Hoàng thượng là cô phụ (dượng) của chất nhi, chất nhi trước mặt chân nhân không dám nói dối. Tương lai Thái Tử kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, vạn nhất có mâu thuẫn với chất nhi, tính mạng là quan trọng nhất, vận mệnh Giang gia sẽ tràn đầy nguy cơ! Cho nên chất nhi nghĩ, hay là hướng cô phụ vì Giang gia mà xin miễn tử chiếu!

Tánh mạng của mình chất nhi không suy tính, nhưng lại vì mấy trăm nhân mạng của Giang gia mà suy nghĩ!

Bắt quả chỉ là cái miễn tử chiếu, cho người cũng không sao. Bắt quả người làm sao để báo đáp lão cô phụ đây? Lão Hoàng Thượng con mắt thâm trầm, thẳng tắp nhìn Giang Lương.

Hoàng Thượng cần chất nhi làm gì? Kỳ thật không cần nhiều hỏi, Giang Lương trong lòng biết rõ hẳn muốn cái gì. Lão Hoàng Thượng trầm tư một chốc, thấp giọng nói: Nhiều năm như vậy, Âm Dương Song Thù một chút tin tức đều không có.....

Trong nội tâm bay đắc ý mỉm cười, biết ngay là người sẽ nói cái này! Giang Lương lập tức đầy miệng đáp ứng, tỏ vẻ tuyệt đối sẽ tận tâm tận lực tìm kiếm.

Lão Hoàng Thượng cũng không nhanh không chậm nói: Hảo chất nhi, lão cô phụ cả đời đã nghe thấy lời này nhiều rồi. Tuổi ta cũng đã cao, thâm nghĩ trong thời gian ngắn nhất tìm được kết quả!

Giang Lương vừa nghe, trong nội tâm đột nhiên trở nên căng thẳng, ngẩng đầu đối diện mục quang ý vị thâm trường của lão Hoàng Thượng.

Chẳng lẽ lần này thật sự tránh không được rồi sao? Giang Lương trầm mặc.

Thật lâu sau, y mới trầm giọng nói: Hoàng Thượng, chất nhi biết rõ nên làm như thế nào!

Lão Hoàng Thượng bàn tay nhảnh nhúm run rẩy nắm lấy áo bào.

Hảo! Lão cô phụ cho người chiếu thư!

Lão Hoàng Thượng xuống giường, xách bút viết xuống hai thánh chỉ, một phần giao cho Giang Lương, một phần giữ lại trong kho.

Giang Lương cầm lấy thánh chỉ, trong nội tâm bọn bề tưng vị.

Lão Hoàng Thượng nhìn y, trong lòng cũng là ngũ vị tạp trần.

Chỉ là hai người này công phu hàm dưỡng đều rất tốt, cho dù nội tâm ba đào cuộn cuộn, nhưng nét mặt lại đều là nhất phái bình tĩnh.

Giang Lương tạ ơn Hoàng Thượng, xoay người muốn rời đi.

Lương nhi! Lão Hoàng Thượng thanh âm già nua sâu kín truyền đến, Giang Lương chần chờ xoay người sang chỗ khác.

Tuyên Anh so với người kém xa. Lão Hoàng Thượng nhìn y, trong mắt quang sắc thâm đậm: Trẫm có đôi khi cảm thấy, Lương nhi người, so với tất cả hài tử của trẫm lại càng giống trẫm hơn!

Giang Lương cơ thể cứng ngắc, hơn nửa ngày mới nói một câu: Chất nhi đa tạ cô phụ khích lệ.

Dứt lời, xoay người nhanh chóng rời đi.

Chẳng quan tâm nghỉ ngơi hay hồi phục, Giang Lương lần nữa nhảy lên lưng ngựa, thúc Phi Tướng Quân nhanh như điện chớp đường cũ chạy về.

Lại là vốn vẹn một ngày, ngay lúc Giang Lương vội vàng chạy vào biệt viện của mình thì lại khiếp sợ phát hiện –

Không thấy tiểu Hồ Điệp của y!

8. Chương 8

Trước khi Giang Lương trở về, Giang gia đã phái rất nhiều người tìm kiếm khắp nơi, nhưng không thu hoạch được gì.

Tiểu Hồ Điệp không rành thế sự kia, tựa như hóa thành khí, hư không tiêu thất.

Tuyền Anh cũng khẩn trương hẳn, nói sao thì Hồ Điệp cũng là từ chỗ hẳn mà biến mất, vạn nhất có chuyện gì không hay xảy ra, hẳn thật sự không thể nào giao đãi với biểu đệ được. Huống chi, ngay cả phụ vương cũng nhún nhường Giang gia vài phần, hơn nữa thái độ đối với biểu đệ cũng thấp phần quá đi, nhìn bề ngoài có vẻ như không nóng không lạnh, nhưng kỳ thật bên trong lại rất yêu thích.

Đủ chuyện rồi bởi, khiến cho Tuyền Anh nhất cá đầu lương cá đại*, ngoại trừ an bài người của mình nghiêng trời lệch đất tìm kiếm bên ngoài, rồi nhìn Giang Lương lo lắng đến gần như không khống chế được, nội tâm ngoại trừ cảm thán, thì cũng không biết phải an ủi y như thế nào.

(*)nhất cá đầu lương cá đại: một tục ngữ TQ, ý tứ là bởi có chút chuyện quá mức phiền phức, hoặc chính mình quá mức không may, vì vậy khiến cho đầu đau tai nhức. Bản thân cũng không có cách nào giải quyết, đổi chuyện này thấp phần đau đầu. (theo blog Tử Linh)

Giang Lương biết rõ, Tiểu Điệp nhi nhất định đã xảy ra chuyện. Hẳn kỳ thật đã sớm yêu mình, chỉ là hẳn quá ngốc nên vẫn không hiểu rõ mà thôi. Tiểu Điệp nhi tuyệt không có thể ra đi không lời từ biệt như vậy, nhất định là đã xảy ra chuyện!

Một ngày điên cuồng tìm kiếm lại không có kết quả rốt cuộc chấm dứt. Đám người được phái đi trong cơn nóng giận của Giang Lương, lại ngựa bất đĩnh đề mà xuất phát lần nữa.

Giang Lương nắm chặt hai đấm, hết sức kiềm chế bất an đang không ngừng gặm nhấm nội tâm. Không thể sợ không thể sợ, Tiểu Điệp nhi nhất định sẽ không sao, hẳn xinh đẹp như vậy ngày ngày ngốc đơn thuần như vậy, ai lại nhẫn tâm thương tổn hẳn?

Đề nén con tim đang loạn nhịp, Giang Lương tự nhủ với chính mình, nếu bây giờ người rối loạn, thì hai người các người đều không xong rồi!

Xoay người, trông thấy Giang lão thái gia đang nhìn mình.

Giang Lương hít một hơi, ổn định tâm thần: Cha, đến thư phòng a, ta có chuyện muốn cùng cha thương lượng.

Giang lão thái gia gật gật đầu.

Cha, người xem!

Trong thư phòng, Giang Lương đem thánh chỉ từ trong lòng lấy ra, đưa tới trước mặt Giang lão thái gia.

Giang lão thái gia lắp bắp kinh hãi.

Ta đáp ứng giúp hẳn tìm Âm Dương Song Thủ, hơn nữa mau chóng cho hẳn kết quả. Giang Lương cúi đầu xuống: Thực xin lỗi, cha, ta.....

Giang lão thái gia sững sờ sau nửa ngày, cuối cùng giận dữ nói: Hảo hài tử, người giỏi lắm. Hẳn là kẻ khôn khéo lại tàn nhẫn, sớm muộn gì cũng có ngày mọi chuyện bại lộ, Giang gia chúng ta có thể lừa hẳn hai mươi năm, đã không dễ dàng chút nào! Nếu hẳn thật muốn hủy Giang gia chúng ta, thì một cái chiếu chỉ hứa hẹn có xá là gì!

Trong lúc nhất thời, nội tâm Giang Lương lại lần nữa rối loạn, rốt cuộc không thể an tĩnh được.

Giang lão thái gia đột nhiên nở nụ cười, lộ ra nụ cười hiền lành rất ít khi xuất hiện trước mặt người khác nói: Không cần phải miên man suy nghĩ nữa. A Lương, người là con trai ruột của ta, tâm tư của người ta sao có thể không hiểu?

Giang Lương miễn cưỡng kéo ra một nụ cười: Cha, tóm lại là ta không tốt, vì quá nóng vội, Tiểu Diệp nhi.....

Giang lão thái gia phát tay cắt lời y: A Lương, quan tâm tắc loạn. Người đã quên trừ người ra, còn có ai đang tìm Hồ Diệp?

Giang Lương chấn động, mạnh mẽ trấn một cái, kêu lên: Không tốt! Xoay người chạy vụt đi như một cơn gió lốc.

Giang lão thái gia nhìn bóng lưng của y, thẳng lắc đầu: Tiểu tử ngốc, trừ cha người ta đây ra, còn có ai có thể sinh ra người khôn khéo như vậy? Tiếp theo lại thở dài: Ai..... Đáng tiếc đứa con thiên tài của ta, rõ ràng lại cười nam lão bà.....

Kỳ thật ngày đó, tiểu Hồ Diệp đi cũng không bao xa.

Giang Lương đi rồi, Hồ Diệp hùng tâm tráng chí muốn làm vinh danh môn phái, chạy đến Ngưng Tâm biệt viện đi tìm Tuyền Anh, hỏi thăm manh mối có quan hệ tới Âm Dương Song Thủ.

Không ngờ lúc gặp Tuyền Anh, cái tên Thái Tử này lại cười hì hì không chút đứng đắn, nói nhăng nói cuội tận mấy chuyện nhàn thoai, tuyệt không chịu nói tới chính sự, bị hấn hung ác ép hỏi, mới tỏ vẻ trầm mặc.

Hồ Diệp trong lòng bàn tay có chút đổ mồ hôi, cuối cùng cũng sắp nghe được chuyện mình muốn biết, không khỏi khẩn trương vạn phần.

Tuyền Anh ngẩng đầu nhìn hấn, thấy sắc mặt hấn ngưng trọng chớp mũi có chút đổ mồ hôi, buồn cười. Vươn tay nắm lấy chớp mũi khéo léo của hấn, cười nói: Thật không biết Giang Lương nghĩ gì, đã qua nhiều năm như mà vẫn cuồng dại vì tên tiểu tử ngốc nhà người!

Hồ Diệp sững sốt. Đột nhiên nhớ tới, đúng vậy, Giang Lương lợi hại như vậy, vì sao đối với mình tốt như thế?

Y là hào môn tiểu thiếu gia, muốn gió được gió muốn mưa được mưa; Còn y mười năm trước là tiểu khát cái, mười năm sau chỉ là môn chủ của một môn phái nho nhỏ. Luận võ công tựa hồ Giang Lương cao hơn một bậc, luận trí tuệ chính mình lại càng không có gì để cùng y so sánh.....

Mất nhìn tư thế oai hùng của Tuyền Anh, rồi nghĩ đến sự chênh lệch rất lớn giữa mình và Giang Lương, không khỏi buồn bực kinh hãi.

Ngực bị đè nén, Hồ Diệp khổ sở rú mi mắt.

Tuyền Anh nhìn bộ dáng của hấn, tự biết lỡ lời, tranh thủ thời gian cười khuyên bảo: Chuyện tình cảm rất khó nói, có khi chỉ cần liếc mắt một cái, liền biết ngay đó chính là định mệnh của mình, cho dù có muốn lựa chọn cũng không được! Tâm tư Giang Lương đối với người, tuyệt đối không thể nào thay đổi! Người cũng đừng nghĩ vẩn vơ nữa! Hôm nay trong mắt của ta, cũng chỉ có hai người các người một cặp, nhìn thật thuận mắt a

Mặt kệ hấn có nói như thế nào, đã sinh nghi thì rất khó tiêu trừ. Hồ Diệp cũng không còn tâm tư hỏi đến chuyện Âm Dương Song Thủ, cáo biệt Tuyền Anh, một mình rầu rĩ trở về.

Trên đường đi càng nghĩ càng thấy uể oải khổ sở.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hồ Diệp đột nhiên tỉnh táo lại.....

Này..... Đây là đâu?!

Từ lúc hấn ra khỏi Ngưng Tâm biệt viện, liền một mực vận công lực chạy trở về.

Có thể hần vẫn chưa biết, Giang Lương hằng ngày đều truyền chân khí cho hần, nội lực trong cơ thể sớm đã không còn như xưa, tốc độ hành tẩu cũng nhanh hơn rất nhiều. Lúc này hần mới giật mình phát hiện, mình đang ở trong một cánh rừng phong lạ lẫm!

Sương mù cuối thu dày đặc, phiến lá phong tựa như áng mây rắng chiều đỏ ửng. Mưa thu lất phất rơi, gió ngừng mưa tạnh cầu vồng ẩn hiện, thủy lộ (sương sớm) óng ánh vẫn còn đọng lại trên phiến lá, ánh lên sắc đỏ, lấp lánh một vùng trông rất đẹp mắt!

Hồ Điệp lần đầu tiên trong đời nhìn thấy thực vật có màu sắc xinh đẹp như vậy, nhất thời bị hấp dẫn, lại đi về trước vài bước. Đột nhiên nhớ tới, từ sau khi gặp lại Giang Lương, hần chưa từng một mình ra khỏi Giang gia đại viện.

Giang Lương luôn bận rộn, cũng ít có thời gian dẫn hần ra ngoài chơi.

Bất tri bất giác, hần đã đi sâu vào rừng phong. Ánh mặt trời xuyên qua lá cây loang lỗ trên mặt đất, mờ mờ ảo ảo, mê hoặc lòng người. Gió thu thần bí thổi qua, xào xạc cả mảnh rừng, một dự cảm không lành dâng lên trong ***g ngực.

Tiểu Hồ Điệp dừng bước, nhìn cảnh vật lạ lẫm chung quanh, chỉ cảm thấy cực kỳ quái dị, lúc này mới xoay người muốn thuận đường cũ trở về.

Nhưng lại không biết phải đi về hướng nào, lúc này hần chỉ lơ đãng mà đi, giờ phút này mờ mịt quay đầu, nào có đường mòn cho người đi lại.

Hồ Điệp cảm thấy lo lắng, còn có một chút sợ hãi không muốn thừa nhận. Vì vậy bắt đầu hoảng hốt chạy bừa, một trận xông loạn.

Trong rừng vang lên một hồi tiếng cười lộn xộn, rất cuồng vọng mà cười to. Gió thổi mạnh át tiếng cười dứt quãng lại càng hiển dữ tợn.

Trong chốc lát, lại là vài tiếng cười to.

Sáu đại hán râu quai nón đột nhiên từ dưới đất xuất hiện như ngư quỷ xà thần, diện mạo dữ tợn bao vây xung quanh Hồ Điệp!

Lai giả bất thiện (người tới không có ý tốt).

Hồ Điệp ổn định tâm thần, không chút hoang mang, bì tiên Yên My (roi da Yên My) đột nhiên theo tay áo phóng thẳng về phía tay phải hần tử!

Hán tử kia cười ha ha: Khá lắm tiểu oa nhi tử bạch bạch nộn nộn (trắng mịn non mềm), hôm nay để các ca ca ngươi khai huân (ăn mận) nào! Càn rỡ cười cợt, nhưng bước chân lại linh hoạt uyển chuyển, thân thể to lớn như linh xà nghịch nước dễ dàng tránh né!

Sáu đối một, đối phương ẩn đường sáng ngời, huyết Thái Dương phình ra, nhất định là nội công thâm hậu! Lại nhìn lên cơ thể, khẳng định là người luyện ngoại gia công phu. người nội ngoại kiêm tu như thế, chắc chắn là cao thủ!

Hồ Điệp không dám khinh thường, cũng không để ý tới những từ ngữ *** ô của hần, hết sức chuyên chú đem sở học nhất nhất thi triển.

Hần đáng người nhỏ bé, tự nhiên linh xảo vô cùng, rừng phong vô cùng rậm rạp, so với cánh đồng bát ngát dĩ nhiên là càng thêm trối tay trối chân, cũng may Yên My là nhuyễn khí (bình khí mềm), so các loại đao kiếm càng dễ dàng thi triển ở nơi như thế này hơn.

Võ công của hần vốn cũng kém, mấy ngày gần đây lại cố gắng luyện công nội lực tăng tiến, giờ phút này Yên My đã không còn như ngày xưa.

Hồ Điệp giữa những tán cây phiêu nhiên lướt qua, như một con linh yển nhanh nhẹn, Yên My đỏ thắm không hề báo trước, nhất nhất vung lên khiến cho người ta không thể đoán được phương hướng. Chỉ chốc lát sau, y phục trên người sáu đại hán râu quai nón, đã không còn một chỗ lành lặn!

Một gã đại hán cầm đao gầm lên một tiếng: Con bà nó, lão tử không tin không đánh trúng tên nhãi con nhà người?

Rống lên, rồi huy quỉ đầu đại đao trong tay mãnh liệt chém xuống, phong thụ cao lớn bên cạnh rã rã ngã xuống, chỉ trong chớp lát, hán đã bỏ ra một mảnh đất trống!

Mà trong lúc này, Hồ Điệp một bên cùng năm người kia so chiêu, một bên tránh né phong thụ không ngừng ầm ầm ngã xuống, dần dần rơi xuống thế hạ phong. Sau mới phát hiện chính mình đã bị vây quanh vào trung tâm mảnh đất trống.

Một tiếng hô, Hồ Điệp phóng người lên, ở giữa không trung phiêu lượng xoay người, Yên My trong tay như hỏa long xuất động, cổ sức xoay người, mang theo kinh phong đồng thời quét về phía sáu người!

Sáu người này dĩ nhiên không phải loại ngu ngốc, nhất tề ngửa người ra sau, khó khăn tránh né. Không đợi Hồ Điệp hạ xuống, sáu người đã nhất tề hướng hán công kích!

Giữa vùng đất trống, đao kiếm không bị bó buộc, uy lực kinh người!

Cùng dịch đối mạng, tối kỵ nhất tự cao. Hồ Điệp nhớ lời sư phụ, không kiêu không nóng nảy, làm gì chắc đó, dùng một đương sáu, lập lại thế cân bằng!

Sáu người đấu sau nửa ngày, cảm thấy rõ ràng không chiếm được tiện nghi gì, không khỏi lo lắng hán lên, gã cầm đao nháy mắt một cái, sáu người hiểu ý thoái lui nửa bước.

Hồ Điệp võ công mặc dù hảo, nhưng không có kinh nghiệm lâm địch, cũng chưa từng trải qua thiện phi trên giang hồ. Mắt thấy bọn họ nhất tề rút lui về sau, không rõ nên cho là bọn họ không thể chống đỡ.

Đang định dứt điểm tấn công thu thập bọn họ, phần gáy không hề phòng bị đột nhiên truyền đến đau đớn như bị kim chích vào, trước mắt đột nhiên tối sầm, nhất thời cảm thấy ngực bị hung hăng chọc một phát, đau đớn vô cùng!

Sợ hãi tràn ngập mang theo hắc ám đánh úp lại, Hồ Điệp trong nội tâm khủng hoảng vô cùng, quay đầu khàn giọng kêu một tiếng: Lương –

Thanh âm như nhũ yển đoạn cánh, thê lương sợ hãi, theo gió tỏa khắp trời cao, liên tục không dứt.

Hán tử cầm đao phi một tiếng nói: Con bà nó, một tiểu oa nhi tử nhỏ nhoi non nớt, sao mẹ nó lợi hại thế!

Lão đại, Hán tử bên cạnh hán ngồi xổm người xuống, néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Hồ Điệp, Hán thật sự là tên *** tặc kia? Thấy sao cũng không giống!

Nói xuống nuốt nuốt nước miếng: Lão đại, cứ như vậy giao hán cho nữ nhân kia? Tiểu oa nhi này tử so với đại cô nương còn non mịn hơn, sao không để lại huynh đệ chúng ta ‘ném’ thử a! Dù sao nữ nhân kia chỉ nói là muốn người còn sống, chúng ta cẩn thận một chút, đừng đùa hán chết là được!

Hán tử cầm đao hèn mọn bỉ ổi liếm liếm môi: Con bà nó, lão tử so với các người còn gấp hơn!

Sáu người ồn ào hán lên, chính giữa một tên có hốc mắt hăm sâu, đột nhiên cười lạnh nói: ‘Muốn’ hán? Các người không có nghe nói *** tặc này luyện tà môn nội công, chuyên hấp thu tinh khí người, không sợ chết thì lên đi!

Năm người thoáng chốc dừng lại hơn nửa ngày.

Gã cầm đầu lầm bầm nói: Con bà nó, ta cũng không nghe nói có ai chết trên người hán, ai biết thiệt hay giả!

Gã hốc mắt sâu đảo cặp mắt trắng dã: Người thử xem chẳng phải sẽ biết ngay sao!

Năm người nhìn ta ta nhìn người, nhìn tới nhìn lui lại thủy chung không ai dám động. Luyện công không phải dễ dàng, ai cũng không dám lấy chính mình ra thử.

Cuối cùng, gã cầm đầu nhe răng mắng: Con bà nó! Dù sao bạc cũng đã thu, làm xong thì rời đi thôi!

Nói xong, một tay vác Hồ Điệp khiêng trên vai, gào tên huynh đệ mà đi.

Trong bóng đêm Hồ Điệp cứ một mực chạy một mực chạy theo bậc thang, chạy đến khi thể lực suy kiệt thở cũng không ra hơi, mới ngẩng đầu nhìn lên, bậc thang xoắn tối đen từ trên kéo xuống, không thấy điểm tận cùng, chỉ nhìn thấy ở nơi xa xôi nào đấy, có một ánh nền chập chờn.

Tiểu Điệp nhi! Giang Lương thanh âm mang theo ý cười truyền đến, Tiểu Điệp nhi người ở đâu? Mau tới để cho ta hảo hảo thương người!

Y cười nói, ngay cả thanh âm trong cũng mang theo sợi sợi lương khí, tựa như từ trong băng tuyết toát ra. Bất quá rơi vào trong tai Hồ Điệp, lại là thanh âm êm tai nhất trên đời.

Phảng phất như đó là nhánh cỏ cứu mạng cuối cùng, cần dùng hết toàn lực mới có thể bắt được.

Hồ Điệp lớn tiếng hô: Lương..... Người ở đâu? Người ở đâu? Vì sao ta không thấy người?

Giang Lương cười to: Tiểu Điệp nhi, người lại cùng ta chơi trốn Miêu Miêu nào.....

Lương..... Hồ Điệp hét lên, xúc cảm lạnh như băng cùng cứng rắn kích thích hần nhanh chóng tỉnh lại.

Mở mắt, đúng là một cái sơn động ẩm ướt.

Giang Lương thanh âm không còn tồn tại. Hoảng hốt hiểu, bất quá là một giấc mộng phù phiếm. Hồ Điệp toàn thân bủn rủn, cố gắng đứng lên, trong lòng nhin không được tràn đầy thất vọng.

Nguyên lai là mộng a..... Thất vọng càng thêm lan rộng, khoang miệng đắng nghét trong lòng cũng tràn đầy đau khổ.

Lương, ta bị người bắt, tại sao người không đến cứu ta?

Cố nén lại sợ hãi không muốn thừa nhận cùng cảm giác toàn thân không khỏe, Hồ Điệp lão đảo đứng lên.

Một tiếng tiếng cười khó nghe bén nhọn thoáng chốc xẹt qua màng tai, Hồ Điệp giật nảy người rung mình một cái, phù một tiếng một lần nữa ngã quỵ.

Một bóng người quỷ mị nhẹ nhàng bước tới, khó khăn lắm Hồ Điệp mới đứng dậy trước mặt hần được.

Hồ Điệp đầu vầng mắt hoa, ngẩng đầu hảo một hồi, mới nhìn rõ người vừa tới, không khỏi hít vào một ngụm lạnh khí!

Đây là người sao? Quỷ so với hần còn đẹp hơn!

Người này toàn thân xích lôa, nhưng lại không có chút mao phát (lông) nào! Làn da tái nhợt hiện lên thanh quang (ánh sắc xanh), lại như là đã từng bị phỏng, trên cổ xuất hiện những mụn nước mờ mờ, có lớn có nhỏ, giống như vết sẹo mưng mủ tạo thành.

Hần tướng mạo sớm đã biến dạng, cho thấy rõ ràng là bị người hủy dung, nhưng hần đang cười, tựa hồ là rất vui vẻ rất vui vẻ mà nở nụ cười!

Trên đời còn có loại tươi cười nào, có thể càng chán ghét càng khủng bố hơn hần sao?

Hồ Điệp lập tức cảm thấy như là ăn phải ruồi bọ, chán ghét tới cực điểm, muốn ới lại ới không được. Toàn thân tóc gáy chống ngược, thân thể vốn đã bủn rủn càng thêm vô lực nằm trên mặt đất.

Hần phòng má, lời muốn nói tựa như bị nghẹn ở yết hầu, bị sợ hãi chắn trụ, làm sao cũng nói không thành lời.

Giang Lương Giang Lương, người ở đâu người đang ở đâu? Ta thật sự thực sự sợ, ta không bao giờ ... tùy tiện xuất môn nữa..... Chẳng phải người đã nói muốn chiếu cố ta cả đời, không để cho ta chịu khổ, vì sao hiện tại ta phải đối mặt với một quái vật như vậy? Giang Lương Giang Lương, ta cầu người mau tới cứu ta!

Quái vật tê tê cười, thanh âm bén nhọn như là một cái dùi, thẳng tắp cắm vào trái tim Hồ Điệp, muốn giật cũng không ra.

Ha ha, ta cuối cùng cũng bắt được người..... Ha ha, đã nhiều năm như vậy, người vẫn xinh đẹp như xưa..... A Dương, người còn nhớ rõ ta sao? Nghe tiếng, có lẽ dây thanh quản của hần đã bị hủy từ lâu.

Ha ha ha ha..... Người nhất định không biết ta, nhưng ta vẫn nhận ra người..... Ha ha ha ha..... Hai mươi mấy năm trước, người vẫn xinh đẹp như vậy..... A Dương, người cho rằng người làm cái gì Thái Hoa Môn môn chủ, thì ta sẽ tìm không thấy người sao?

Quái vật kia chỉ lo tự nói, ngoài ra không có bất luận động tác gì khác, Hồ Diệp chậm rãi từ trong sợ hãi lấy lại ý chí.

Hắn đang nói cái gì?

Ha ha ha ha..... A Dương, người trốn thật tốt, Âm Dương Song Thủ danh chấn thiên hạ, mặc cho ai cũng không nghĩ đến Dương thủ đại danh鼎鼎鼎鼎 lại trốn đến động *** tặc a. Ha ha ha ha..... Không hổ là A Dương của ta, thật sự là thông minh a! Bất quá chắc người không nghĩ tới, ta còn sống a?

Quái vật đột nhiên thê lương cười ha hả, thanh âm như lợi đao sắc bén nhất thiên hạ có thể chém kim đoạn thiết, từng tiếng xẹt qua tâm Hồ Diệp, mang đến từng đợt hít thở không thông mãnh liệt.

Ha ha ha ha..... A Dương, ta tìm người tìm hai mươi năm, tìm thật cực khổ a! Nếu không phải Giang gia tiểu tử kia liều mạng tìm người, chỉ sợ người vẫn trốn thật hảo hảo Ha ha ha ha..... A Dương, thế nào, gặp lại nhi tử hoàn hảo sao?

Ha ha ha ha..... Ha ha ha ha..... A Dương, ta muốn ăn người! Ta muốn đem huyết nhục của người từng miếng từng miếng nuốt vào bụng, ta muốn cho người cùng ta hòa hợp toàn thể! Ha ha ha ha..... A Dương, người tại sao phải trốn.....

Quái vật đột nhiên ngừng cười, hắn một phát nắm được cái cổ Hồ Diệp cơ hồ đang mê muội kia, thanh âm khàn khàn thét lên: Người vì sao muốn chạy trốn! Vì sao! Vì sao ngay cả một câu cũng không nói? Người có biết hay không ta bị người nọ tra tấn thật là thảm! Ha ha ha. Cáp..... Không sao! Người xem, người lại về bên cạnh ta, A Dương, thật ra người rất yêu ta rất yêu ta có đúng không?

Ngón tay khô gầy của hắn càng ngày càng dùng sức, Hồ Diệp hé miệng, tròng lớn con mắt, cảm giác như không khí trong phế quản từng chút từng chút bị rút ra.

Cổ họng kịch liệt đau nhức, ngược lại làm hắn trong tích tắc vô cùng thanh tĩnh.

Người quái vật đang nói đến, chẳng lẽ là sư phụ.....

Nhưng mình và sư phụ lớn lên hoàn toàn không giống nhau..... Hồ Diệp đột nhiên trông lại, thấy trong mắt quái vật che kín cuồng loạn, nhưng mà đồng thời cũng không có bất luận tiêu điểm gì.

Nguyên lai hắn là một người mù! Nhất định là người tra tấn hắn kia, dụng độc khiến cho hắn mù.

Hắn..... Tìm lộn người.....

Hồ Diệp cố gắng giơ tay lên, dùng sức tách ngón tay quái vật ra.

Cảm giác được bàn tay ấm áp của Hồ Diệp, quái vật toàn thân cứng đờ, ngón tay đột nhiên buông lỏng.

Hồ Diệp kéo tay của hắn ra, từng ngậm từng ngậm thở gấp.

Đột nhiên trong mắt quái vật hiện lên hàn quang sắc nhọn quái dị.

Hắn hắc hắc cười lạnh vài tiếng: A Dương, ta muốn.. khóc a..... Bất quá, hắn đem ánh mắt của ta độc hư rồi, ta ngay cả khóc cũng khóc không được Ha ha a..... A Dương, kỳ thật người biết, ta chỉ muốn cùng người hảo hảo sống..... Người cũng biết vậy, đúng hay không? Chính là người vì sao chạy trốn? Vì sao ném ta cho hắn tra tấn? A Dương, ta hận người!

Hồ Diệp bình tâm lại, lấy dũng khí nói: Người nghĩ sai rồi, ta không phải A Dương.....

Lời còn chưa nói hết, quái vật đã hét rầm lên: A Dương, thanh âm của người sao lại thay đổi!

Hồ Diệp nỗ lực nói một câu: Ta không phải.....

Người gạt ta! Quái vật đột nhiên phản nộ đứng dậy: Ta nhận ra mùi của người! Ta cái gì cũng hư mất rồi, nhưng cái mũi không thể nào sai được! Ta nhận ra mùi của người! Trên người của người, có hương vị của Yên Mỹ.....

Hồ Điệp chợt nhớ tới, sư phụ lúc nào cũng mang theo Yên My, không bao giờ rời, thật giống như một loại kỷ niệm. Mà sư phụ, đích xác có nói qua hắc hạo Dương.

Trong nháy mắt trong lòng có chút chua xót, sư phụ đã tạ thế, đệ tử duy nhất cận kề chỉ biết là hắc hạo Dương.

Ta thật sự không phải..... Yên My là sư phụ để lại cho ta, sư phụ đã qua đời.

Quái vật ngăn người, lần nữa hét gầm lên: Người gạt ta người gạt ta! A Dương sao lại chết! Hắc sao lại chết! Là người giết hắc, đoạt đi lấy Yên My, có phải không! Là người giết hắc!

Hắc thét chói tai, tựa như quỷ mị đột nhiên đánh úp về phía Hồ Điệp. Hồ Điệp toàn thân vô lực, không kịp tránh né, bị hắc đánh cho một chưởng! Kêu lên một tiếng đau đớn, phun ra một ngụm máu tươi, vừa vọt phun lên mặt quái vật!

Quái vật lập tức ngậy ngậy cả người. Hắc sờ sờ máu tươi trên mặt, khàn giọng trầm trầm nói: A Dương, A Dương người tại sao lại bị thương? Lần trước người toàn thân đầy máu làm ta rất lo lắng, người không biết sao? A Dương, người thật ra rất yêu ta rất yêu ta đúng hay không? Đúng hay không? Ha ha ha ha..... Ta biết rõ mà, người người yêu chính là ta, chứ không phải Âm Thủ nữ nhân kia.....

Hồ Điệp bị hắc một chưởng đánh vào ngực, phổi như là bị người ta xé nát, đau đến chết đi sống lại! Hết lần này tới lần khác lời của quái vật một chữ cũng không lọt vào tai hắc: Trong nội tâm vừa nghi vừa sợ, nhưng không có khí lực nhổ ra một chữ.

Quái vật ngồi xổm người xuống, chậm rãi vuốt ve khuôn mặt Hồ Điệp. Trên tay hắc mang theo máu tươi chỉ còn cảm giác lạnh buốt sền sệt xoa qua xoa lại trên mặt Hồ Điệp.

Hồ Điệp đau đớn khó nhịn, còn phải chịu đựng loại cảm giác không biết là khủng bố hay là chán ghét này, cổ họng ảm ảm, lại một ngụm máu tươi phun ra!

Quái vật khẽ hít hít, tê tê hỏi: A Dương, người làm sao vậy? Thở huyết? Người làm sao vậy? Ai đã thương người? Ta đi báo thù cho người! A Dương, vết thương có nặng lắm không? Có nặng lắm không? A Dương, người không được chết, không được rời khỏi ta.....

Hắc thanh âm khó nghe đến cực điểm, lại tràn đầy lo lắng cùng đau lòng.

Hồ Điệp giờ mới hiểu được — hắc điên rồi! Hoàn toàn điên rồi! Có lẽ đã sớm điên rồi, có lẽ khi này đã điên rồi.

Sợ hãi đột nhiên biến thành thương cảm.

Người này, cho dù điên rồi, cũng toàn tâm toàn ý yêu A Dương của hắc a!

Hắc và A Dương của hắc lúc đó, đến tận cùng có gì rắc rối thế nào, kinh tâm động phách như thế nào, mà cho đến hôm nay vẫn một lòng tâm niệm như vậy?

Là ai lại tâm địa ác độc như vậy, đem người toàn tâm toàn ý vì người mình yêu, biến thành cái dạng người không ra người quỷ không ra quỷ như vậy?

Hồ Điệp cố nén đau đớn, cố nén từng đợt cảm giác nôn mửa, nhẹ nhàng dùng đôi tay ôn hòa, nắm lấy bàn tay tựa như xương khô kia.

Bị thương có nặng lắm không? Tra tấn cực kỳ tàn ác, mà người vẫn gắng gượng vượt qua. Hai mươi mấy năm chuy tâm thực cốt tưởng niệm, người cũng vượt qua. Tình yêu duy nhất bất biến, tình yêu cho dù đã điên rồi cũng vô pháp quên đi, lại sớm đã hỗn phi phách tán, hóa thành một cổ khối nhẹ. Từ nay về sau cho dù tìm khắp nơi trên thế gian, cũng là uống công.

9. Chương 9

Ta..... Đừng lo..... Kiệt lực chịu đựng, bắt chước lại thanh âm của sư phụ. Bởi vì đau đớn làm cho tiếng nói khàn khàn, lại vô tình tăng thêm phần giống.

Quái vật đột nhiên dừng hết thấy động tác, quỳ gối bên người Hồ Điệp, thân thể xấu xí xích lô muốn động cũng động không được. Đôi môi run rẩy không một chút huyết sắc, như là có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng lại nghẹn ở cổ không nói ra được.

Hồ Điệp thở gấp một hơi, hỏi hần: Xương sườn của ta hình như bị gãy rồi, ngươi có thể nối xương hay không?

Quái vật khấn trương gập đầu, mang theo khóc âm nức nở hỏi: A Dương, ngươi tại sao lại bị thương?

Hồ Điệp không khỏi cười khổ, một người điên đã thương hần, kết quả còn phải nhờ tên điên này giúp hần nối xương.....

Khụ..... Sau này ta sẽ nói cho ngươi biết.....

Quái vật hít sâu một hơi, khấn trương vô cùng đưa tay chậm rãi đặt lên trước ngực Hồ Điệp, tìm kiếm vị trí vết thương.....

Đau đau đau, đau quá đau..... Ngoại trừ đau là đau. Hồ Điệp lớn như vậy, đây là lần đầu tiên bị gãy xương, đau đến toàn thân mồ hôi chảy ròng ròng.

Quái vật cẩn cẩn dực dực đem xương cốt bị gãy nối lại, thủ pháp tương đối thuần thực, hần thậm chí còn dùng một cổ chân khí, bao quanh bảo vệ tâm mạch của Hồ Điệp.

Mãi đến khi hết thấy thuận lợi, quái vật mới giống như vừa gỡ được gánh nặng xuống, thật dài thở ra một hơi. Rồi sau đó, hần dùng ngón tay gầy còm không chút thịt, cẩn cẩn dực dực đụng vào đầu ngón tay Hồ Điệp, nhẹ nhàng hỏi: A Dương, ngươi có khỏe chưa?

Hồ Điệp hừ một tiếng: Ồn, cảm ơn ngươi. Lập tức nhớ lại, là hần đã thương ta, ta cảm ơn cái gì?

Nhìn gương mặt biến dạng xấu xí của quái vật hiện ra một chút vui mừng, nội tâm lại dâng lên cảm giác đồng tình.

Người trước mắt giờ phút này, không còn là quái vật, mà chỉ là một người đáng thương gặp rủi ro.

Ồi chào, ngươi..... Ngươi ở đây đã bao lâu rồi? Đây là nơi nào?

Lời nói còn không ra khỏi miệng, trên mặt quái vật đột nhiên hiện ra kinh hoảng, thống khổ cùng không cam lòng.

Nhiều loại biểu lộ hỗn hợp cùng một chỗ, khiến cho khuôn mặt hần vốn là biến dạng nay càng thêm vặn vẹo, có thể hết lần này tới lần khác mỗi một loại biểu lộ đều là rõ ràng chân thật như vậy, nên Hồ Điệp thậm chí chỉ cần liếc mắt một cái liền rõ ràng.

Làm sao vậy! Hồ Điệp la hoảng lên, lại trông thấy thân thể quái vật lung lay vài cái, ngã lên người mình.

Tấm lưng gầy trơ xương che kín những vết sẹo cùng bọc nước bị một ngưi giác tiểu đao (đao nhỏ = sừng trâu) thẳng tắp cắm vào, dòng máu nóng bỗng tựa như tuyên thủy (nước suối) ồ ạt chảy ra, mạch mạch, tựa như vĩnh viễn cũng không chảy hết.

Hần gầy như vậy, tái nhợt như vậy, tại sao có thể có nhiều máu như vậy? Hồ Điệp hoài nghi mắt mình hoa mắt rồi, nhưng lại rõ ràng nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của hần.

Chuyện gì xảy ra? Hồ Điệp cũng không suy nghĩ nhiều, thì thào hỏi: Chuyện gì xảy ra..... A! Ngươi không nên cử động, ta giúp ngươi cầm máu.....

Vô dụng!

Thanh âm nữ nhân lạnh lùng truyền đến, Hồ Điệp run rẩy, nâng lên mí mắt nặng nề, lại thấy không rõ người tới. Mưa, trời mưa

Ngươi không cần khóc vì hần! Nữ nhân chậm rãi đi vào: Hãy vì chính mình ngấm lại a. Nói, nàng thân thủ ôm đầm nâng Hồ Điệp, xoay người rời đi.

Đột nhiên một tiếng bén rống giận nhọn vang lên. Quái vật vừa ngã xuống đất lại hồi quang phản chiếu loại mãnh liệt bổ nhào tới nữ nhân, muốn cướp lại Hồ Điệp! Hồ Điệp lại trông thấy ánh đao lóe lên trong tay áo nữ nhân.

Không – Một tiếng gào thét bén nhọn, đến từ chính cổ họng của Hồ Điệp.

Trong tiếng gào thét, nữ nhân đâm đao về phía trước, nặng nề cắm phập vào trái tim của quái vật, máu chảy đầm đìa.

A Dương..... Quái vật thì thào nói, mở to hai mắt cái gì cũng nhìn không thấy, rốt cục chậm rãi chậm rãi..... Ngã xuống đất không dậy nổi. Gương mặt biến dạng, lại hiện lên nụ cười ngọt ngào bình yên, tựa như đã chìm vào giấc mộng nơi chỉ có A Dương cùng hắc song phi song túc, không sinh tử...không chia lìa.

Không..... Lương..... Hồ Điệp đau lòng nhìn lại, nhưng chảy không ra một giọt nước mắt. Tâm bị hung hăng đập một cái, ần ần đau.

Như thế nào lại..... Ta còn có nhiều vấn đề muốn hỏi ngươi, ngươi cùng sư phụ, đến tột cùng là có quan hệ gì? Sư phụ khi còn sống, đến tột cùng đã có một đoạn truyền kỳ như thế nào? Tại sao còn đề cập đến Giang Lương.....

Hảo loạn, cả thế giới đều rối loạn. Hồ Điệp đau đầu, vết thương cũng đau, rốt cục mệt mỏi nhắm mắt lại.

Thời khắc lâm vào hắc ám, trong đầu hiện lên khuôn mặt tươi cười ôn nhu của Giang Lương.

Đôi tay lạnh lạnh của Giang Lương, tiếp xúc với da thịt ấm áp của hắn. Chỉ là ôn nhu đụng chạm, cũng đã gọi lên rung động nóng bỏng.

Cảm giác ẩm ướt nhẹ nhàng xẹt qua trên môi, một cổ thanh lương như nước trong nháy mắt được rót vào, từng chút chảy qua yết hầu, thấm vào tim, lại tán nhập tứ chi bách hải cùng toàn thân kinh lạc.

Thật thoải mái.....

A Dương, ngươi hảo a?

Thanh âm ôn nhu vang lên, tiểu dung của Giang Lương dần dần lạnh như băng, sau đó cứng lại.

Không không, Lương, đừng nhìn ta như vậy.....

Hồ Điệp bừng tỉnh. Hảo một hồi, mới hiểu được lại là một giấc chiêm bao.

Quay đầu nhìn chung quanh, thấy mình đang ở tại một gian phòng đơn giản nhưng sạch sẽ. Không có ai, tĩnh lặng không tiếng động. Ngoài cửa sổ là một vùng ửng đỏ, đã xế chiều.

Màu đỏ..... Hồ Điệp mở mắt nhìn lên vùng trời, trước mắt chậm rãi xuất hiện lên màu máu.

Cửa sổ tựa hồ biến thành một con suối, bên trong ồ ạt tràn ra, là máu chảy sền sệt. Mang theo mùi ngai ngái xông vào mũi cùng nhiệt độ nóng nóng, không ngừng chảy ra bên ngoài.

Hồ Điệp một hồi chán ghét, cổ họng tanh nồng, đau đớn nhô ra một ngụm máu tươi. Ngực đau đến phát căng, trái tim lại liên hồi đập loạn.

Chân khí của quái vật, vẫn còn một mực tụ trong ngực, không tiêu tan.

A Dương, ta hảo...muốn khóc..... Nhưng mắt của ta hư lắm, ta khóc không được.....

Thanh âm khàn khàn quanh quẩn trong trí nhớ, Hồ Điệp cái mũi đột nhiên đau xót, nước mắt vô thanh nhanh chóng tràn đầy trên khuôn mặt.

Tĩnh? Thanh âm nữ nhân truyền đến, nghe lên không chút cảm tình nào.

Hồ Điệp lập tức biết, nàng chính là người giết quái vật đáng thương kia.....

Một bàn tay nhẹ nhàng xoa lên trán, thanh âm của nữ nhân lần nữa vang lên: Ngươi có chút phát sốt.

Hồ Điệp giương mắt xem nàng, đột nhiên cảm thấy có chút quen mắt.

Nữ nhân đột nhiên cười khanh khách, đưa tay khê che lên đôi môi trắng bệch: Như thế nào, công tử nhanh như vậy sẽ không nhớ rõ ta? Ta là Phi Yến của Phong Hoa Lâu a!

Phong Hoa Lâu? Phi Yến?

Hồ Điệp có điểm trì độn, đầu óc chậm rãi vận chuyển, hoảng hốt nhớ lại, đây không phải là mục tiêu thứ hai lúc trước của chính mình?

Như thế nào lại rơi vào tay nàng?!

Phi Yến lại là cười khúc khích: Công tử không cần kinh ngạc, lại nói tiếp, ta bây giờ vẫn coi như là thủ hạ của Giang Lương công tử. Chỉ có điều, y hắn vẫn chưa biết ta là gian tế!

Gian tế?! Tất cả thần kinh của Hồ Điệp đều độ cao tập trung lại, nàng muốn như thế nào? Đối Giang Lương bất lợi sao?

Ha ha, ta chính là do Hoàng Thượng phái đi! Phi Yến liếc nhìn hắn một cái, tựa hồ có chút đắc ý, Hoàng Thượng chỉ là muốn sớm một chút biết rõ nơi ẩn trốn của Âm Dương Song Thủ mà thôi. Ai bảo hai mươi năm qua, Giang gia luôn âm thầm cản trở hoàng thượng điều tra!

Hồ Điệp nhớ tới, Giang Cương từng nói Đến hai mươi năm mà một cái án vẫn chưa giải quyết xong , Nguyên lai là Giang gia không muốn để cho chân tướng rõ ràng.

Đến tột cùng là vì cái gì?

Phi Yến không thèm để ý xoay xoay ngọc thủ thon dài của mình, ngữ khí quái dị nói: Giang Lương không phải rất thích người sao? Ta có một câu chuyện xưa có liên quan tới y rất là thú vị, chỉ không biết y đã từng kể cho người nghe chưa?

Hèn mọn liếc nhìn Hồ Điệp, Phi Yến tiếp tục nói: Bất quá ta đoán, y hắn là chưa nói với người. Dù sao y tìm người, chỉ là vì để bắt Dương Tùy Tâm!

Nàng lại thần bí tiến đến trước mặt Hồ Điệp, thấp giọng cười nói: Bằng không, người cho rằng y là vì cái gì? Người cho rằng, hắn sẽ yêu một tên *** tặc? Ha ha.....

Trong nội tâm nổ vang, như bị người từ phía sau lưng hung hăng đánh cho một chưởng, Hồ Điệp sắc mặt trắng bệch, cháng váng đầu óc.

Nhìn hắn như vậy, Phi Yến lại càng cao hứng, vui sướng nói: Người cái dạng này thật làm cho người ta cao hứng! Ha ha..... Ta nói cho người nghe cũng được.

Lập tức cũng không quản Hồ Điệp, nàng hào hứng bùng bùng phối hợp kể lại, thật giống như là đang tự nói cho mình nghe.

Hai mươi một năm trước, Âm Dương Song Thủ nổi danh trên giang hồ.

Đêm đó, Hoàng Thượng như thường ngày tại ngự thư phòng phê duyệt tấu chương. Chưa kịp vì nạn hạn hán ở phương bắc cau mày thì đột nhiên một thân ảnh vàng nhạt như quang như điện tung bay mà đến, trong nháy mắt lấy đi ngọc tỷ trên bàn!

Hoàng Thượng chấn động, nhưng lại không hề bối rối. Hắn hất tay lên, một đạo đao quang lạnh lùng cắt ngang trời chiều, thẳng tắp vọt tới thân ảnh kia!

Thân ảnh vàng nhạt nhẹ nhàng nghiêng người, lỡ mất thời cơ.

Dưới chân khê trượt, Hoàng Thượng khảng nhiên cách năm thước lướt đến chỗ người kia.

Hoàng Thượng đang muốn gọi thị vệ, nhưng thời khắc lật tung sa mạn che mặt của người nọ, lại nghẹn lời mà nuốt xuống thanh âm lạnh khốc sắp bật thốt lên.

Dưới sa mạn che mặt, hé ra tuyệt thế dung nhan.

Nữ tử trước mặt so với bích họa phi thiên càng thêm vũ mị, so với tiên tử trong truyền thuyết càng thêm nhẹ nhàng, một thủy mâu đen nhánh óng ánh, so với bất luận bích đầm nào trên thế gian đều thanh tịnh

hơn, da thịt non mịn như dương chi ngọc bàn, dưới ánh sáng trời chiều nhu hòa chói lọi, phát ra kim quang nhàn nhạt.

Nàng nhẹ nhàng cười, rồi tiện tay đem ngọc tỷ đặt trở lại trên bàn! Thừa dịp Hoàng Thượng sững sờ, trong nháy mắt phiêu nhiên biến mất, lưu lại trong gió tiếng cười như chuông bạc.

Đêm đó Hoàng Thượng triệt để mất ngủ. Hậu cung phi tần từng người từng người được đưa tới, nhưng cũng từng người từng người bị quát khốc lóc trở về. Hậu cung giai lệ như vùn, nhưng không có một ai được như nàng, vũ mị nhẹ nhàng, uyển chuyển không nói nên lời, lại tự nhiên như xuân phong.

Từ đó về sau, nàng cách bảy ngày lại minh mục trưng đấm đến trộm ngọc tỷ, nhưng mỗi lần lại giống như lần đầu tiên, chỉ kém một chút như vậy. Có thể nàng không muốn buông tha, chấp nhất hết như đang luyện một môn võ công cao thâm.

Rốt cục có một lần, Hoàng Thượng nhin không được, lần đầu tiên mở miệng cùng nàng nói chuyện.

Hoàng Thượng hỏi: Vì cái gì?

Nàng cười: Bởi vì một vụ đánh cược!

Hoàng Thượng sững sờ, đánh cược gì mà lại muốn dùng ngọc tỷ làm tiền đặt cược?

Nàng lại thừa dịp Hoàng Thượng sững sờ, trong nháy mắt vươn người, một phen giật lấy ngọc tỷ rồi biến mất!

Hoàng Thượng nội tâm lập tức chùn xuống, nếu không phải vì ngọc tỷ.

Nếu có được thứ mình muốn, nàng còn đến đây sao? Có phải từ nay về sau sẽ không thể tiếp tục duyên tương kiến? Sớm biết như vậy, nên hỏi tên nàng sớm một chút, lưu lại một chút đồ vật gì đó của nàng.

Không nghĩ tới hai ngày sau, lúc hoàng hôn, Hoàng Thượng lại ở ngự thư phòng gặp được nàng.

Nàng lại đem ngọc tỷ trả trở về!

Hoàng Thượng vì vậy si ngốc hỏi: Người là ai?

Nàng tựa hồ như thấy được vật thật tốt để chơi đùa, cười khanh khách nói: Âm Thù của Âm Dương Song Thù, chính là ta! Người thật là Hoàng Thượng? Như thế nào ngọc tỷ bị người lấy đi, người ngay cả tìm cũng không tìm?

Hoàng Thượng lắc đầu: Tìm được ngọc tỷ không thành vấn đề, chính là muốn tìm được người, sợ là khó càng thêm khó.

Âm Thù ngạc nhiên nói: Người tìm ta? Người lòng dạ cũng hẹp hòi quá a? Bất quá ta trộm ngọc tỷ của người để cho Dương Thù biết mặt một chút thôi, người lại muốn trả thù ta sao?

Hoàng Thượng thâm tình nói: Nếu như người muốn, ta có thể đem ngọc tỷ tặng cho người, chỉ cầu người có thể lưu lại.

Không ngờ, Âm Thù lại không chút do dự từ chối: Ta muốn một tảng đá vướng víu làm cái gì? Hoàng cung của người cùng cái mộ phần người chết y chang nhau, ta mới không cần ở lại chỗ này!

Như vậy người có nguyện ý hay không, giải cứu ta đây một người đáng thương cả đời đều phải ngây ngốc trong cái mộ phần người chết này?

Sắc trời dần tối, ngự thư phòng dần dần âm trầm, Hoàng Thượng trước mặt nói chuyện không có chút nào cao cao tại thượng, hay uy nghiêm quân lâm thiên hạ, mà duy chỉ có một cỗ khí chất cực độ cô tịch, từ từ đem người vây quanh.

Âm Thù nhìn hẩn, đáng yêu nghiêng đầu nghĩ, thần sắc giống như thiếu nữ nhà bên xinh đẹp.

Hảo một hồi lâu, nàng gật đầu cười khanh khách nói: Đem hoàng đế từ trong hoàng cung ra ngoài, ha ha, cũng không phải là chủ ý tôi! Người chờ, ta phải đi đánh cuộc với A Dương! Nói, xoay người muốn phi tốc rồi đi.

Ai! Chậm đã!

Làm sao? Nàng kỳ quái quay đầu lại hỏi.

Hoàng Thượng xuất ra lệnh bài đã sớm chuẩn bị đưa cho nàng: Đây là lệnh bài có thể tự do xuất nhập hoàng cung, người cầm!

Nàng lại cười khanh khách: Ta chưa từng có cái gì lệnh bài, không phải vẫn tự do xuất nhập hoàng cung đó sao?

Hoàng Thượng không để ý tới, đem lệnh bài nhét vào trong tay nàng: Cầm a, vạn nhất bị người phát hiện, có cái này có thể bảo vệ người, phải hết sức cẩn thận! Vừa kéo bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương của nàng, vừa nhẹ nhàng nói: Đừng làm cho ta lo lắng!

Âm Thù chớp mắt mấy cái, vô cùng cao hứng cầm lệnh bài lần nữa phiêu nhiên mà đi. Lưu lại Hoàng Thượng vô cơ buồn bã đứng tại chỗ, hoảng hốt nhớ lại đã quên hỏi danh tự của nàng.

Ngày hôm sau, Hoàng Thượng tại ngự thư phòng gặp được Âm Dương Song Thù trong truyền thuyết.

Âm Thù vẻ đẹp, đã làm hấn hoa mắt thần mê, còn Dương Thù bên cạnh cũng là phiêu phiêu dục tiên chi nhân. Không nói lớn lên tuấn tú phi thường, toàn thân cao thấp, cũng không có một tia nhân gian khói lửa chi khí.

Âm Dương Song Thù cười hì hì đứng chung một chỗ, hài hòa tựa như một bức họa tác điều luyện sắc sảo.

Mảnh liệt chưa xốt, từ trong lòng Hoàng Thượng dâng lên.

Đã từng có ai nói với Song Thù, có thể làm cho mọi người trên thế gian ghen tị, những tuyệt đừng để cho Hoàng Thượng ghen tị?

Cũng vào lúc này, theo một tiếng hoàng huynh vui sướng thanh thúy, cửa phòng bị mạnh mẽ đẩy ra, một thân ảnh thủy lam phi phác mà vào. Người tới không ai khác chính là đệ đệ mà Hoàng Thượng tối sủng ái, Cửu vương gia mười lăm tuổi, thiếu niên xinh đẹp nhất trong hoàng cung.

Tiếp được thân thể bổ nhào tới, sủng nịch bất giác tràn đầy trong lòng. Nhưng lúc Cửu vương gia nét mặt tươi cười như hoa nhìn thấy Dương Thù, trong nháy mắt nhân thần chợt như yên hỏa lóe sáng.

Hoàng Thượng nội tâm tê rần. Hấn thấy thật sự rõ ràng, đoá yên hỏa mỹ lệ kia, tên là chung tình — Nhất kiến chung tình.

Dương Thù, quả thực đáng giận! Hấn tựa như đoá hoa tuyệt thế kịch độc, ghen ghét chậm rãi lan tràn gặm nhấm trong tim.

Không lâu sau đó, Hoàng Thượng lại biết được một chuyện càng làm cho hấn khó có thể dễ dàng tha thứ.

Âm Dương Song Thù, từ trước lúc nổi danh, đã làm chuyện phu thê thân mật. Nhưng này chỉ là vì bọn họ cần luyện công.

Sau khi đệ đệ hấn yêu thương nhất nói ra những điều này, đôi mắt xinh đẹp trong suốt tràn ra dòng lệ khổ sở.

Hoàng Thượng toàn thân run rẩy. Hấn không thể tưởng tượng nổi, một Âm Thù hoàn mỹ như nữ thần trong lòng hấn, lại xích lô dưới thân nam nhân khác, rên rỉ kích tình, còn ra cái thể thống gì?!

Mà nam nhân kia, lại có thể rong ruổi dục vọng trên người nàng, có thể vuốt ve mỗi một tác da thịt của nàng, có thể xâm nhập đến chỗ sâu nhất của nàng, điều này sao có thể tha thứ!

Không thể dễ dàng tha thứ không thể dễ dàng tha thứ! Tuyệt không thể nhẫn tuyệt không thể tha thứ!

Vì vậy, mới có một hồi dạ yến bốn người.

Song thù chỉ cho là hoàng đế quá mức buồn chán, Cửu vương gia lại cho là hoàng huynh hảo tâm. Nhưng không ai trong bọn họ biết rằng, trong tay Hoàng Thượng, còn có cung đình bí dược. Cho nên bốn người thì chỉ có ba người uống rượu, và cũng chỉ có đệ đệ mà Hoàng Thượng yêu thương là thật sự không thẳng nổi men say.

Những tia sáng đầu tiên của ngày hôm sau vừa nhú, Dương Thù đầu đau như muốn nứt ra nhìn mình và Cửu vương gia, cả người trần như nhộng ôm nhau ngủ.

Mà trong tấm cung hoàng thượng, Âm Thù trợn mắt há hốc mồm phát hiện mình không mảnh vải che thân, tựa đầu vào ngực Hoàng Thượng, trên người che kín những ấn ký tím đỏ, hạ thể cũng ẩn ẩn đau nhức.

Hai người ở hai nơi khác nhau nhưng đồng thời hiểu được — Hoàng Thượng ám toán bọn họ!

Âm Thù vội vàng vươn tay điểm huyết đạo Hoàng thượng, không nói một lời mặc xong quần áo. Hoàng Thượng trong nội tâm rét run, chỉ hỏi một câu: Tên của người?

Âm Thù lại chỉ nói: Âm Thù. Dứt lời, cũng không quay đầu lại rời đi.

Còn Cửu vương gia hai mắt nhắm lệ mông lung, dùng một đôi bàn tay non mịn nhỏ bé nắm chặt ống tay áo Dương Thù, khóc không ra tiếng: A Dương, cầu người đừng đi.....

Dương Thù bất đắc dĩ, chỉ khẽ gật đầu: Ta sẽ trở về nhìn người!

Từ đó về sau, Âm Dương Song Thù tuyệt tích giang hồ.

Không lâu sau đó, danh tính của Thái Hoa Môn tân nhậm môn chủ phong lưu tuấn tú trong truyền thuyết được truyền đi bốn phía, nợ tình ngang trái tích lũy hai thế vẫn không thể phân giải. Cửu vương gia rời khỏi hoàng cung ẩn cư, hằng đêm thường có một nam tử thần bí thừa dịp đêm khuya xuất nhập cổ trạch của hắn.

Một năm sau, bị Hoàng Thượng phát hiện.

Hoàng thượng đương nhiên tức giận. Không cần nghĩ cũng biết nam nhân kia là ai! Hắn ép hỏi đệ đệ hành tung của nam tử, nhưng lại không có bất luận thu hoạch gì.

Cửu vương gia quả thật không biết. A Dương của hắn cho tới bây giờ đều là lai tử vô tung, có hỏi y cũng không nói, hảo hảo một mối tình cuồng nhiệt lại giống như vụn trộm tư thông.

Trong lòng vốn đã tràn đầy đau khổ, lại bị hoàng huynh hiểu rõ mình nhất tức giận mắng, Cửu vương gia tính tình lập tức đại nộ, khóc kêu lên: Ta chết cũng không nói cho người biết!

Một câu buột miệng nói ra, lại nhen nhóm đồng lửa trong nội tâm Hoàng Thượng.

Từ đó, không ai biết tung tích Cửu vương gia.

Mười năm, chỉ như một cái chớp mắt. Cả đời có thể có vô số lần chớp mắt, nhưng không lại không có dù chỉ một lần thời gian quay ngược.

Những lúc đêm dài người tĩnh, có từng có hối hận lưu luyến trong lòng?

Không thể thừa nhận. Hoàng Thượng đã phạm sai lầm, cũng sẽ không nhận lầm.

Mãi cho đến một ngày hắn đang tản bộ trong rừng lê, trông thấy một thiếu niên mười tuổi. Mi mục (mặt mũi), thần hầu (môi cổ), có điểm nào lại không phải là phiên bản của nàng? Cay đắng khổ sở như lưỡi nhện bủa giăng trong ***g ngực Hoàng Thượng. Mặc cho thời gian như nước chảy mây trôi, đến cuối cùng cũng không thể gột rửa hối hận trong nháy mắt bộc phát.

Trong mười năm tiếp theo, hắn âm thầm quan sát thiếu niên này. Lại lần lượt kinh ngạc phát hiện, thủ đoạn làm việc của đứa nhỏ, hoàn toàn không khác gì so với hắn lúc trẻ!

Liên tưởng tới đêm cuối cùng đó, mấy lần điên cuồng?

Chẳng lẽ Giang gia thiếu niên này, là cốt nhục của mình? Hoàng Thượng sai người họa y, đúng là càng xem càng giống!

Mà tiểu hài tử, rõ ràng luôn nghiêm trang chấp nhất tìm kiếm, Thái Hoa Môn môn chủ đã biến mất – Hồ Điệp.

Theo hắn điều tra, Hoàng Thượng thành linh phát hiện, Hồ Điệp, lại chính là Dương Thù Dương Tùy Tâm năm đó!

Câu chuyện xưa dai dẳng dằng dặc, Hồ Điệp phảng phất khó có thể tin, ngây ngốc nhìn lên nóc nhà.

Thật lâu sau, hần mới khàn khàn hỏi: Về sau Lại về sau, Có chuyện gì xảy ra?

Phi Yến không lên tiếng. Nàng hai mắt thê lương mông lung, tựa hồ đang đắm chìm vào một giấc mộng không muốn tỉnh lại.

10. Chương 10

Cuối mùa thu, trời đầy mây. Gió thu cuốn lấy lá khô, trong thành cung một mảnh tiêu tàn.

Ngự thư phòng. Hai mươi năm qua, ngự thư phòng của hoàng thượng hết thấy vẫn hết như lúc trước.

Vật vẫn như xưa, chỉ có là người đã ra đi, muốn nói lại khó mở miệng, mọi chuyện cũng đã kết thúc.

Mọi chuyện đã kết thúc, mi chuyện đã kết thúc, nhưng vẫn mãi canh cánh trong lòng.

Hối hận hay không? Hận hay không? Vài thước lụa trắng, có bao nhiêu sâu.

Lụa trắng hạ xuống, sẽ là một cỗ thi thể như thế nào?

Hoàng Thượng già nua dùng cánh tay khô gầy run rẩy, nhẹ nhàng vạch lên một góc.

Hé ra gương mặt biến dạng cực độ, một thi thể xích lôa xấu xí đến mức làm cho người ta cảm thấy buồn nôn.

Thị vệ canh cửa đều liếc mắt ngậm chặt miệng, sợ chỉ cần hé ra sẽ lập tức nôn mửa, mạng nhỏ không còn.

Lão Hoàng Thượng toàn thân bắt đầu phát run, lão Công Công theo thị hầu nhiều năm bên người nước mắt rưng rưng tới nâng đỡ hần, lại bị hần dùng lực đẩy ra.

Run rẩy ngã ngồi bên cạnh thi thể, Hoàng Thượng già nua lão lệ tung hoành.

Cửu nhi Cửu nhi, hoàng huynh hối hận, thật hối hận..... Hần thê thảm khóc, bỏ nhào lên thi thể xích lôa, lấy hết toàn lực ôm hần vào trong ngực: Cửu nhi a, hoàng huynh sai rồi..... Hoàng huynh sai rồi!

Thi thể không tiếng động mở to đôi mắt không có tiêu cự.

Cửu nhi, hoàng huynh hiểu rõ người nhất..... Người còn nhớ rõ sao? Lão Hoàng Thượng mặt mũi lão lệ tung hoành, hần vỗ lưng thi thể, như là tại hồng một tiểu hải tử ngoan ngoãn đi vào giấc ngủ: Hoàng huynh đến nay đều nhớ rõ, bộ dáng người khi lần đầu tiên nhìn thấy Dương Tuy Tâm. Nhân thân xinh đẹp đó, lúc trông thấy hần a, lóe sáng lóe sáng

Hần chậm rãi lấy tay vuốt ve cặp mắt mở to kia, đôi mắt không có bất luận tia sáng nào: Người như người, mặc cho ai nhìn thấy, đều không nở rời mắt! Người như thế nào lại vừa ý hần? Như thế nào lại vừa ý hần? Ta tại sao lại vừa ý nàng Cửu nhi a..... Người cho dù có chết cũng không nói tung tích của hần, rốt cuộc là vì sao?

Vì sao a..... Cửu nhi..... Hoàng huynh lúc ấy rất hối hận, trông thấy bộ dáng đau lòng của người, hoàng huynh lúc ấy đã hối hận rồi, người sao lại bướng bỉnh như vậy, đuổi đánh hết tất cả ngự y đến thăm bệnh? Cửu nhi a..... Cửu nhi của ta, người rốt cuộc là muốn gây khó dễ cho ai? Người để cho hoàng huynh hối hận hai mươi năm, còn không chịu tha thứ?

Cửu nhi..... Cửu nhi của ta..... Hoàng huynh nhiều năm như vậy một mực tìm kiếm Dương Tuy Tâm cùng Âm Thù, chính là muốn báo thù cho người a Cửu nhi..... Nếu không có bọn họ, người làm sao..... Ta làm sao có thể tổn thương người? Ta nhất định phải băm thây vạn đoạn bọn họ a Cửu nhi.....

Lão Hoàng Thượng ôm thi thể lạnh băng xấu xí, liếc mắt ghen ngào khóc rống. Thanh âm kia bi thương thê lương, chỉ hận không thể khóc đến xuất huyết!

Thị vệ cùng công công quỳ úp sấp trên mặt đất nào dám ngẩng đầu.

Người đã mất, không bao giờ còn có thể đáp lời hần.

Lão Hoàng Thượng khóc sau nửa ngày, lại ngậy người sau nửa ngày. Lão Công Công ở một bên đứng dậy muốn tới nâng hân, lại bị hân đạp một cước.

Lão Hoàng Thượng khí lực không nhiều, một cước này cũng không đau nhức, lại đem lão Công Công đạp khóc.

Hoàng Thượng, ngài nhất định phải bảo trọng thân thể a! Cửu vương gia đi thật thê thảm, ngài còn phải vì hân làm chủ a!

Lão Hoàng Thượng lúc này mới như có chút hoảng hốt, lẩm bẩm nói: Vì hân làm chủ? Là trẫm hại chết Cửu nhi, lấy cái gì làm chủ? Cửu nhi.....

Lau lên làn da không giống người hình trong tay, lão hoàng để lại một trận nước mắt tuôn trào: Là hoàng huynh hại chết người a..... Cửu nhi của ta.....

Lão Công Công ở một bên khóc ròng nói: Hoàng Thượng, Cửu vương gia trước người một đao sau lưng một đao, đây chẳng lẽ là từ trên trời rơi xuống hay sao?

Lão Hoàng Thượng vừa nghe, thoáng cái đã ngừng khóc. Vội vàng ôm thi thể xem xét, là sao?!

Miệng vết thương đã khô, như là được xử lý qua.

Lão Hoàng Thượng ngồi ở chỗ kia, ôm thật chặt Cửu nhi của hân, ánh mắt vốn đã tan rã từng chút lãnh tĩnh trở lại, mang theo một chút âm hàn.

Cửu nhi chết như thế nào? Hân hỏi. Thanh âm âm lãnh như độc xà từ lòng đất chui lên, độc đến tận tâm, để lộ tâm cơ âm tàn.

Thị vệ bên cạnh nằm ở trên mặt đất đáp: Hồi bẩm Hoàng Thượng, là do mật thám Phi Yến ở Giang gia phát hiện, nàng đã đem hung thủ về cung!

Lão Hoàng Thượng cẩn cẩn dực dực đem thi thể ôm khỏi mặt đất, phân phó nói: Đi lấy chăn bông mềm mại nhất đem lại đây, làn da Cửu nhi kiều nộn, sợ nhất là bị vật cứng cắn đau!

Lão Công Công tranh thủ thời gian đáp ứng.

Gọi Phi Yến tới. Lão hoàng để nghĩ nghĩ, Đem cả hung thủ cùng đến!

Hồ Điệp bị trời gông, bị bốn thị vệ cường chế đưa vào ngự thư phòng.

Xương sườn đã gãy lại bị lôi kéo khiến cho y vô cùng thống khổ, lại chỉ có thể cắn răng mở ra hai chân, để bọn thị vệ áp giải, đuổi theo Phi Yến nhanh chóng đi về phía trước.

Không rõ không rõ, nghĩ phá đầu cũng còn là cảm thấy không hiểu nổi. Cái chuyện rắc rối trúc trắc như thế này, tại sao lại có quan hệ với y? Ngực đau đến vô cùng lợi hại, Hồ Điệp một bụng buồn bực, đều bị cơn đau này phân tán đi.

Tiến vào ngự thư phòng, Hồ Điệp cả kinh nuốt hai ngụm nước bọt!

Người mặc long bào nhất định là Hoàng Thượng, nhưng sao hân lại ôm thi thể quái vật kia? Nhớ tới lời nói điên khùng của quái vật tất cả đều là nồng đậm ý nghĩ – yêu thương, không khỏi lại thương cảm một hồi.

Phi Yến dẫn đầu quỳ xuống nói: Hoàng Thượng, chính người này mưu hại Cửu vương gia.

A?! Hồ Điệp sửng sốt: Ta?!

Phi Yến đứng thẳng dậy, liếc mắt nhìn hân, không nhanh không chậm nói: Hoàng Thượng, hân chính là đồ đệ của Thái Hoa Môn môn môn chủ Hồ Điệp đã qua đời, Hồ Điệp.

Lão hoàng để vốn đối bọn họ hờ hững, thế nhưng lúc này nhanh chóng ngẩng đầu, gắt gao nhìn thẳng vào Hồ Điệp.

Ánh mắt của hân như muốn ăn thịt người!

Hồ Điệp lập tức phát lạnh sống lưng, lắp bắp giải thích: Không, không phải ta..... Là nàng.....

Muốn dùng tay chỉ Phi Yến, lại nhớ tới tay bị trói ở đằng sau, đành tranh thủ thời gian nâng một chân lên chỉ vào nàng, liều mạng nhin xuống đau nhức kịch liệt nơi ***g ngực, vội vàng hấp tấp giải thích nói: Là nàng..... Không phải ta.....

Lão hoàng đế ôm thi thể không buông tay, âm hiểm nói một câu: Trẫm mặc kệ các ngươi dùng biện pháp gì, trẫm muốn khiến cho hần và Cửu nhi của trẫm giống nhau!

Bọn thị vệ lo lắng mười phần nhất tề lên tiếng, đại thủ cứng rắn như sắc thép bắt lấy Hồ Điệp, lôi y ra ngoài.

Hồ Điệp lần nữa liếc nhìn thi thể trong lòng ngực của hần, lập tức cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, cơ hồ hôn mê.....

Buông hần ra! Đột nhiên một tiếng hét lớn theo cửa ra vào truyền đến, theo đó là một thân ảnh kiện tráng lướt đến.

Người tới ‘ba ba’ hai chữong đẩy thị vệ ra, một tay ôm lấy Hồ Điệp vào trong ngực.

Khí tức lạnh buốt dồn dập vọt tới, Hồ Điệp ngơ ngác nhìn khuôn mặt Giang Lương, tâm tư bối rối hoảng sợ như bị vây trong hồng thủy, tựa hồ rốt cuộc đã tìm được bến bờ an toàn, trong nháy mắt một mảnh bình tĩnh.

Lương..... Hần tinh tế kêu một tiếng, phóng tâm mà hôn mê bất tỉnh.

Tiểu Điệp nhi! Tiểu Điệp nhi.....

Giang Lương những ngày này không hề chớp mắt, tâm trạng lo lắng nôn nóng thủy chung đọng giữa không trung không thể hạ xuống. Vừa thấy Tiểu Điệp nhi hoàn hảo không tổn hao gì đứng ở trước mắt, nội tâm thoáng thỏa lòng một hơi, Tiểu Điệp nhi của y sẽ không chịu thua kém, hai mắt đảo ngược ngả xuống.

Vươn tay sờ sờ, mới biết xương sườn của hần bị gãy!

Giang Lương đau lòng đến cực điểm, dáng vẻ trấn định ngày xưa không còn chút bóng dáng, rống lớn hỏi: Ai đánh hần bị thương?

Phi Yến si ngốc nhìn y, đột nhiên nghe thấy y rống to, sắc mặt đại biến.

Quay mặt đi, nàng lạnh lùng nói: Là Cửu vương gia của hoàng thượng.

Lão hoàng đế âm hiểm hỏi: A Lương, ngươi muốn như thế nào? Cửu nhi của trẫm chính là bị hần giết chết!

Giang Lương khiếp sợ nắm chặt tay, một mực ôm người trong ngực.

Thái Tử Tuyền Anh cũng đang vội vàng vàng chạy đến.

Vừa thấy Giang Lương, y dường như thở dài một hơi: Trời ạ, cuối cùng cũng bắt kịp người.....

Lời vẫn chưa nói xong, dĩ nhiên đã nhạy cảm ngửi được khí thế giương cung bạt kiếm trong phòng.

Giang Lương trên tay vô ý thức siết chặt, làm cho Hồ Điệp chậm rãi mở to mắt.

Đau quá..... Lương, ngươi..... Nhẹ chút.....

Giang Lương thoáng nhíu mày.

Lão hoàng đế thanh âm trầm thấp âm trầm giống như âm phù, rót vào màng tai mỗi người: A Lương, hần giết Cửu nhi của trẫm, trẫm muốn bắt hần tể điện! Ngươi muốn kháng mệnh sao?

Hồ Điệp giãy dụa đứng dậy: Không có, không có..... Lương, là nàng..... Là Phi Yến, không phải ta..... Thật sự.....

Ta tin tưởng ngươi..... Giang Lương trấn an hần, ngẩng đầu nhìn gương mặt che kiến tử thủy của lão Hoàng Thượng: Cô phụ, Tiểu Điệp nhi sẽ không nói dối.....

Im miệng! Lão Hoàng Thượng lạnh lùng quát: Hắn là đồ đệ của Dương Tùy Tâm, trẫm muốn hắn chôn cùng với Cửu nhi!

Bàn tay già nua của hắn, vuốt lên bạc chức (vải mỏng) mềm mại đang bọc lấy thi thể, lẩm bẩm nói: Cửu nhi của trẫm, là vì bọn họ mà chết

Thái Tử Tuyên Anh nhìn hắn: Nội tâm đột nhiên nhảy dựng, âm thầm kêu một tiếng không tốt.

Giang Lương lại không chút nào nhượng bộ, Cô phụ đã từng cho chết nhi một đạo thánh chỉ miễn tử, không được tử hình Giang gia.

Phi Yến lại đột nhiên xen vào: Công tử, hắn là đương nhiệm Thái Môn Hoa môn chủ Hồ Điệp, không phải người Giang gia.

Hắn là thê tử của ta! Giang Lương hét lớn một tiếng.

Ngự thư phòng yên tĩnh hiện lên vẻ kinh sợ.

Tuyên Anh nhìn Giang Lương, cảm thấy đầu rất là mê muội. Không nghĩ tới, y lại sẽ ở nơi này tuyên bố chính mình có một nam lão bà!

Hồ Điệp nằm trong ngực Giang Lương, cảm thấy vô cùng ngọt ngào, lại cũng cô cùng khiếp sợ, còn có chút thẹn thùng. Khi nào thì, thành lão bà của y?!

Thật lâu, thanh âm không cam lòng của Phi Yến vang lên lần nữa, mang theo chút run rẩy: Công tử, hắn là Thái Môn Hoa môn chủ. Thái Môn Hoa môn quy điều thứ nhất, không được thú thê!

Hồ Điệp lại cả kinh, chợt nhớ di ngôn trước khi chết của sư phụ, nội tâm đau khổ.

Chỉ nghe Giang Lương không thềm để ý chút nào nói: Hắn không có thú thê, mà là gả vào Giang gia chúng ta!

Phi Yến bị hắn một câu đáp trả, nội tâm sớm chiều sở mộng sở tưởng (trăm mưu ngàn kế), mắt thấy toàn bộ sắp tan tành, hốt mất đồ lên, xoay người đối lão Hoàng Thượng cầu khẩn nói: Hoàng Thượng từng nói qua, tìm được Hồ Điệp, liền tứ hôn Phi Yến cho Giang Lương! Cầu Hoàng Thượng làm chủ!

Lão Hoàng Thượng chỉ ôm thi thể, không hề lên tiếng.

Tuyên Anh nhìn Giang Lương vẻ mặt tính toán cùng vẻ mặt kinh hãi của Hồ Điệp, bỗng nhiên nói: Phụ vương kêu ngươi tìm, là sư phụ Dương Tùy Tâm của hắn, không phải hắn! Ngươi không tìm được người, sao dám đòi Hoàng Thượng tứ hôn? Đây chẳng phải là muốn cho phụ hoàng nuốt lời sao?

Gương mặt Phi Yến vốn đã trắng bệch lại càng thêm trắng bệch.

Giang Lương lạnh lùng hỏi: Ngươi chỉ vì muốn vào đại môn Giang gia, mới an bài để Tiểu Điệp nhi bị Hoàng Thượng giết?

Y cũng không quản Hoàng Thượng còn ở đây, chỉ để ý nói: Ngươi cho ta là thật sự không biết lai lịch của ngươi sao? Ngươi thu mua vu sơn lục quý ở trong rừng phong vân công Tiểu Điệp nhi, để cho lục quý dùng ám châm độc khiến hắn ngất đi, sau đó đưa đến chỗ của Cửu vương gia, thừa dịp Cửu vương gia thần chí không rõ, ngươi ra tay hại Cửu vương gia, có đúng hay không?

Hồ Điệp ngu ngốc chán kinh nói: Đây đều là do nàng an bài?

Giang Lương gật gật đầu: Đúng vậy! Đáng tiếc nàng không nghĩ tới chính là, trong vu sơn lục quý vân công ngươi, có một người bị ta mua chuộc làm tai mắt, bằng không ngươi cũng không có khả năng hảo hảo đến được chỗ Cửu vương gia đâu!

Phi Yến toàn thân kịch liệt run rẩy một hồi, rốt cục bộc phát.

Đúng! Đây là ta an bài! Giang Lương, ngươi là đồ không có nhân tính! Ngươi giả mạo Hồ Điệp câu dẫn ta, lại để cho người khác thượng giường của ta, lại là ba người.....

Lời còn chưa dứt, nàng đã lệ rơi đầy mặt, nhưng hoàn toàn không để ý đến.

Nàng khàn giọng kêu lên: Nếu ngươi là không làm ra thủ đoạn hạ lưu này, ta cũng sẽ không một mực phải gả cho bằng được vào Giang gia! Ta khi đó chỉ là tiểu cô nương..... Ngươi, ngươi hủy hoại ta, ta muốn ngươi bồi thường! Ta không chỉ muốn gả tới Giang gia, ta còn muốn hủy diệt cả Giang gia! Giang Lương ta hận ngươi! Ta hận ngươi!

Nói xong, nàng gục lên mặt đất, tê tâm liệt phế gào khóc.

Ngươi có biết hay không, bọn họ hạ độc ta..... Giường co một đêm, vẫn không chịu bỏ qua..... Ta về sau có con, cũng không biết là của ai

Phi Yến gần như hóa điên kêu gào: Vì bỏ cái thai này, ta hết sức đánh cho chính mình một chưởng..... Sau khi đẻ non, lại không dám tới tìm đại phu..... Bởi vì ngươi..... Bởi vì ngươi ta cơ hồ sắp mất mạng! Giang Lương, ta chết cũng sẽ bám theo ngươi!

Hồ Điệp bị lời nói thảm thiết của nàng chấn động, trợn mắt há hốc mồm mà nép vào trong ngực Giang Lương, toàn thân cứng ngắc.

Giang Lương nhớ tới những năm về trước vì để hoàn thành mục đích của mình, mà không từ thủ đoạn làm ra những chuyện như vậy, trong nội tâm không phải không có áy náy. Nhưng khi nhìn đến bộ dáng của Phi Yến, lại nhìn không được mà nổi giận.

Tuyền Anh mắt thấy cái trò khôi hài này cứ tiếp diễn thì không thể xong việc được, liền nháy mắt với thị vệ bên người. Thị vệ ngẫm hiểu, đi ra phía trước bắt lấy Phi Yến muốn kéo ra bên ngoài!

Phi Yến tâm tình không khống chế được, làm sao có thể ngoan ngoãn thủ chịu trời? Nàng giãy dụa khóc lóc kêu gào: Thả ta ra! Ta muốn gả cho Giang Lương, Hoàng Thượng đáp ứng rồi! Thả ta ra!

Nàng mãnh liệt giãy giụa, thị vệ một mình không thể khống chế, để nàng giãy thoát!

Nàng nhào đến dưới chân lão Hoàng Thượng, khóc ròng nói: Hoàng Thượng, ngài đã đáp ứng ta! Cầu Hoàng Thượng tứ hôn! Cầu Hoàng Thượng tứ hôn!

Vài thị vệ tranh thủ nhào tới, cường chế kéo nàng ra ngoài.

Lão Hoàng Thượng lại cùng giống như không nghe thấy, hai mắt mờ mịt, chỉ mãi nhìn vào Cửu nhi đang nằm trong lòng, không hề để ý đến nàng. Lại dùng thanh âm mơ hồ cực điểm hỏi: Âm Thù?

Giang Lương khẽ cắn môi, ôm chặt lấy Hồ Điệp, thanh âm lạnh lùng nói: Gia mẫu Thượng Quan Phi, tức Âm Thù năm đó! Sau khi Âm Dương Song Thù tuyệt tích trên giang hồ, Dương Thù lấy danh tự Hồ Điệp che dấu hành tung, còn nàng thì gả vào Giang gia làm thiếp thất, nương nhờ Giang gia mà mai danh ẩn tích. Có điều gia mẫu bạc mệnh, lúc sinh chất nhi thì khó sinh mà chết!

Lão Hoàng Thượng hai mắt mờ mịt càng ngày càng sáng, chỉ chớp lát sau lại hừng hực tỏa sáng như lúc còn niên thiếu.

Đôi môi hần run rẩy, giống như là muốn nói cái gì đó. Nhưng khi hần hé miệng, lại phun ra một ngụm máu tươi!

Tuyền Anh kinh hô một tiếng phụ hoàng, nội cung lập tức loạn thành một đoàn.

Lão hoàng băng hà, Thái Tử kế vị.

Sự tình trong lúc này vô cùng phức tạp, những chuyện năm xưa rốt cuộc không còn ai đề cập đến.

Lão hoàng băng hà vẫn ôm thi thể Cửu vương gia thật chặt, mười ngón tay cơ hồ bấu sâu vào da thịt!

Tuyền Anh bất đắc dĩ, chỉ phải bí mật cho làm ba chiếc quan tài. Hai cái trong đó dùng đá đắp quần áo lên, trang mô tác dạng (giả bộ) bày ở linh đường, rồi đưa hai người bọn họ vào chung một quan tài, lẳng lẽ chôn cất vào trong lăng mộ.

Về phần tiên hoàng vì sao băng hà, Tuyền Anh nghĩ tới nghĩ lui, đành phải đem tội danh mưu sát Cửu vương gia, làm tiên hoàng thống khổ đổ lên người Phi Yến thần trí không rõ, còn những chuyện khác một mực không đề cập tới nữa.

Thị vệ cùng công công ngày đó tại ngự thư phòng, cùng với ngự y sau đó chạy tới, lại làm thêm mấy cỗ quan tài dành cho nô tài đưa vào lăng mộ, hết thấy đều bị Tuyên Anh kéo theo chôn cùng. Thủ đoạn tàn nhẫn lần này, quả thực hoàn toàn không thua kém tiên hoàng hay Giang Lương.

Giang gia. Hết thấy bình thần trở lại, quay về nếp sống nhàn nhã rảnh rỗi như trước đây.

Giang lão thái gia không ngừng lật qua lật lại một lệnh bài nhỏ đã ố vàng trong tay.

Giang Lương đối diện, thần tính muốn nói lại thôi cực kỳ hiếm thấy: Cha.....

Giang lão thái gia lườm y một cái: Muốn hỏi gì thì hỏi! Từ khi nào lại trở nên do dự như vậy?

Giang Lương: Cái kia..... Cha ta.....

Giang lão thái gia ba một cái vỗ bàn, giận tím mặt nói: Tử tiểu hài nhi! Ở trước mặt cha người gọi cái gì cha ta?

Giang Lương:

Giang lão thái gia tiếp tục điên cuồng hét lên: Người có lão bà, liền ngay cả cha cũng không cần a? Ta tốt xấu đem người sinh hạ, người lại báo đáp ta như vậy? Hừ! Coi chừng ta cấm người làm hỉ sự!

Giang Lương lập tức không nể mặt: Cha, người nếu đổi ý, ta sẽ cắt năm mươi năm tiền tiêu vặt của người!

Da mặt Giang lão thái gia mềm xuống như bùn, muốn nặn ra hình gì liền thành hình đó!

Lúc này Đại tổng quản nhi tử đã nói như vậy, hấn vẻ mặt tươi cười đến nịnh nọt: Lương Lương ngoan a, hảo nhi tử, ta là cha người, người nhất định phải hiếu thuận với ta! Ngày mười lăm tháng sau, các người chính thức thành thân được không? Dù sao mười năm trước, ta sẽ nhận định Tiểu Điệp nhi chính là người của Giang gia chúng ta!

Tiểu Hồ Điệp ngồi trên nhuyễn dương, từng miếng từng miếng nuốt vào ái tâm cháo lão công uy đến tận miệng.

Xương sườn gãy cùng những vết thương trên người cơ bản đã hảo, sắc mặt cũng khôi phục hồng nhuận.

Có điều trong nội tâm thủy chung vẫn có một khúc mắc, thế nên khí huyết đều cảm thấy buồn bực.

Giang Lương tỉ mỉ lau lau miệng cho hấn, ôn ôn nhu nhu hỏi: Tiểu Điệp nhi, ăn được không?

Tiểu Hồ Điệp gật gật đầu.

Giang Lương thở dài.

Tiểu Hồ Điệp lại hỏi làm sao vậy.

Giang Lương ai oán nhìn hấn một chút, thê thê thăm thăm nói: Ta cho rằng chuyện này, người sẽ thật cao hứng, nhưng không nghĩ tới người lại.....

Tiểu Hồ Điệp trong lòng ngọt ngào, tranh thủ thời gian nói: Không phải a, là vì..... Đột nhiên đỏ mặt: Thái Hoa Môn môn quy điều thứ nhất, không được thú thê.....

Giang Lương gật gật đầu: Người không cần thú thê, người gả cho ta là được rồi.

Vấn đề ở chỗ này a!

Tiểu Hồ Điệp hỏi: Thú thê là lập gia đình, không phải đều là thành thân? Vẻ mặt buồn bực nói: Giống nhau

Giang Lương cười meo meo lắc đầu: Không giống a! Lấy lão bà chính là lão công, không cần nhập tịch, Tiểu Điệp nhi gả cho ta coi như là nhập tịch vào Giang gia! Cha ta đã cùng người nhà thương lượng tốt lắm, mười lăm tháng sau chân chân chính chính đón người vào cửa! Khi đó người sẽ không còn gọi là Hồ Điệp, mà gọi là Giang Hồ Thị!

Tiểu Hồ Điệp mặt đỏ bừng, lăm băm nói: Người mới là cường hồ! Ta không phải! (này ta không hiểu a~~)

Giang Lương thấy bộ dáng đáng yêu của hắn, nội tâm cực kỳ ngứa ngáy. Cầm tay của hắn, đáng thương nói: Tiểu Diệp nhi, chúng ta thật lâu không có hôn hôn ôm ôm a! Người không quan tâm ta sao?

Hồ Diệp rút cổ: Sao lại sao lại! Ta mới lo lắng người không quan tâm ta Chúng ta đã lâu không có.....

Giang Lương trong nội tâm cười ám muội, lại giả bộ đáng thương: , Tiểu Diệp nhi, hôm nay có thể chứ?

Hồ Diệp đỏ mặt gật gật đầu.

Giang Lương vui chết được, ôm hắn hôn đến thiên toàn địa chuyển.

Hồ Diệp chịu không nổi, toàn thân mềm nhũn, mặc cho Giang Lương thuần thực, lột sạch y phục của hai người, hai thân thể thiếu niên tuyệt hảo, một lạnh buốt một nóng như lửa, dính sát cùng một chỗ.

Giang Lương hôn lên cặp môi đỏ mọng của hắn, chiếc lưỡi linh xảo xâm nhập vào khoang miệng ngọt ngào, nhanh chóng bắt lấy đầu lưỡi khác đang ngoan ngoãn chờ đợi, toàn tâm toàn ý cùng nhau dây dưa.

Đôi tay lạnh lạnh cũng không chịu ngồi yên, cẩn thận vuốt ve cái lưng bóng loáng, cùng khuôn bụng bằng phẳng, lại vuốt xuống bụi tùng lâm nho nhỏ, cuối cùng là dừng lại trên ngọc hành phần hồng đang từ từ ngóc đầu lên.

Hồ Diệp hừ một tiếng, lửa nóng lan tỏa toàn thân.

Một phen dụ lại, Hồ Diệp toàn thân mềm yếu, thoải mái mà nhẹ giọng hừ hừ.

Thanh âm kia tựa một đôi tay nhỏ xíu, đang không ngừng sờ gãi trái tim Giang Lương ngứa ngáy.

Tiểu cúc hoa đằng sau đã có thể dung nhập hai ngón tay, Giang Lương gấp gấp, vội vàng mệnh căn đã ẩm ướt nhắm thẳng đẩy tới trước. Tiểu cúc hoa hé ra hợp lại, áp a áp ứng, chậm rãi dung nạp toàn bộ của Giang Lương.

Âm thanh rên rỉ của Hồ Diệp càng lúc càng lớn, mới đầu còn hòa lẫn thân ngâm đau đớn, chờ đến khi Giang Lương nhẹ nhàng chuyển động, đụng phải một điểm nhạy cảm, Hồ Diệp không thể nhịn được nữa lớn tiếng kêu lên.

A..... Chính là như vậy!

Giang Lương thỏa mãn nhìn khuôn mặt tiểu thân thân, mạnh mẽ luật động. Hồ Diệp dùng hai chân kẹp chặt lấy eo của Giang Lương, bởi vì hưng phấn quá độ mà thập phần dùng sức không chút tự giác, thân ngâm cùng tiếng hét chói tai không ngừng phá tan thần trí, kích thích Giang Lương càng lúc càng tiến sâu hơn.....

Chờ đến khi bọn hắn hoàn thành hạnh phúc vận động, thì Hồ Diệp đã mồ hôi chảy ròng ròng, toàn thân không còn một chút sức lực.

Nhưng có một vấn đề, phải hỏi một chút.....

Lương, lúc kia, người vì sao nói chính là ta?

Cái gì a? Giang Lương bị hắn hỏi cho sững sờ sững sờ.

Hồ Diệp cố sức mở ra mắt: Mười năm trước a! Khi đó ta ở trong nước tắm rửa, vì sao người vừa nhìn thấy ta, lại bắt ta đi?

Ha ha..... Giang Lương không chút ý tứ nở nụ cười! Cười đến Hồ Diệp sợ hãi.

Cái kia..... Ta khi đó nuôi một tiểu mẫu từng thử (sốc gì đó ta ko bjt a~), đặc biệt xinh đẹp! Mỗi ngày cùng ta ngủ chung, ta sẽ nói nếu nó có thể biến thành người, ta nhất định sẽ lấy nó làm vợ.

Kết quả ngày đó mang nó đi tắm bộ thì nó chạy mất, ta dẫn người đi tìm, vừa vặn trông thấy người đứng ở trong nước, toàn thân tuy dơ bẩn, nhưng lại có đôi mắt sáng người, vì vậy..... khi đó ta còn tưởng rằng sốc của ta thật sự biến thành người..... Ai! A! Đau..... Người đừng cần ta a.....

Hồ Diệp phần nộ dùng hết toàn thân khí lực cắn y một ngụm, xoay người sang chỗ khác, cho y một cái lưng bóng loáng trắng nõn.

Giang Lương cười thầm.

Nhẹ nhàng hôn hôn cổ của hắn, từ phía sau ôm hắn, Giang Lương thỏa mãn nhắm mắt lại.

Bảo bối, ta đối với ngươi nhất kiến chung tình a.

— Toàn văn hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-diep-cong-tu>